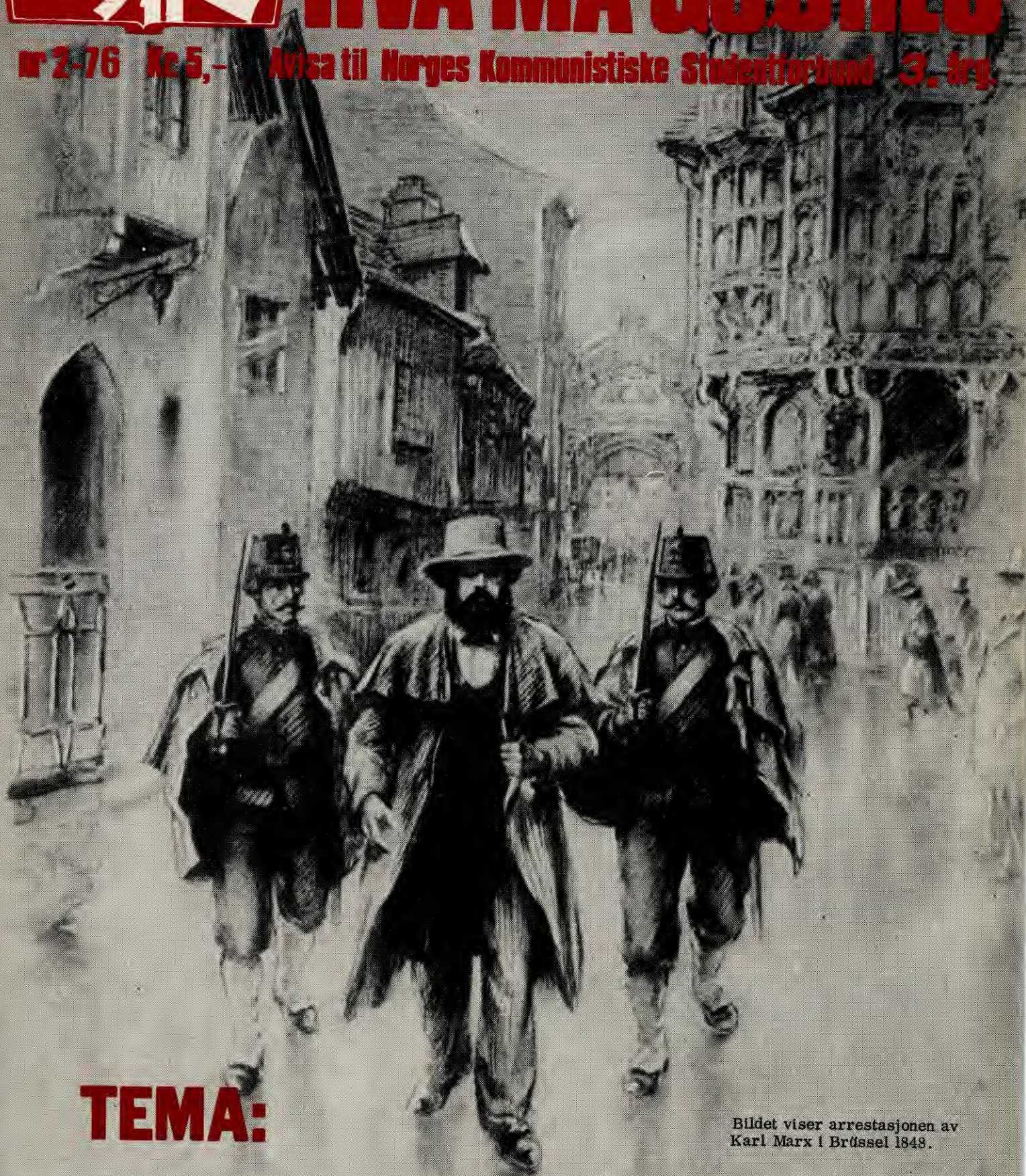

HVA MÅ GJØRES

nr 2-76 Kc 5,- Avis til Norges Kommunistiske Studentforbund 3. årg.

TEMA:

Bildet viser arrestasjonen av
Karl Marx i Brüssel 1848.

ANTI-KOMMUNISMEN

LEDER:

VEND SVIKERNE RYGGEN!

HVA MÅ GJØRES

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

Ansvarleg: Bernt Holtmark

Avisa kjem ut med 6 nummer i året. Abonnementspris: 30 kroner.

ADRESSE:
Hva må gjøres, Boks 2072,
Grünerløkka, Oslo 5.
POSTGIRO: 2 23 26 43

DE PROFESJONELLE STREIKEBRYTERNE.

Jack London skrev engang at da Gud hadde skapt slangen, satt han igjen med en slimet, ubestemmelig masse, og av den skapte han streikebryteren.

Streikebryterne har alltid vært hatet som pesten i arbeiderklassens kamp. I diktet "Tvers igjennom lov til seler" sier Rudolf Nilsen: Ennå er en streikebryter fredløs niding tross han nyter vern fra selve kongens råd. En forræder kaller vi ham trass medaljen I kan gi ham, med samt ros for taper dåd.

Streiken på Jøtul har vist oss en ny type streikebrytere i aksjon, de profesjonelle. Med full dags betaling for å drive Jøtul-arbeiderne tilbake til jobben.

23-MANNSKLUBBENS HARDE SLIT.

Den såkalte 23-mannsklubben innafor Jern og Metall i Oslo består av tillitsmennene ved de største metallbedriftene i Oslo. Hovedtyngda av dem er DNA-folk, men det finnes også ledende SV-ere som Kjell Fiskerud og Gunnar Nilsen. Denne gjengen har gått i spissen for å tjene arbeidskjøperne gjennom å drive de streikende tilbake til arbeidet.

Ingen skal si om dem at de ikke ga alt fra første stund. Store ord om militant støtte og solidaritet fløy

gjennom lufta tett som haggel. Den eneste betingelsen for at denne generøse støtten skulle stige fram på arenaen, var at de streikende gikk tilbake til jobben og overlot saka til arbeidsretten!

"KAST STREIKEKOMITEEN".

Da arbeiderne på Jøtul avviste dette "tilbudet", fikk pipa en annen låt hos de 23. Jøtul-arbeiderne var sta, ville ikke høre på gode "råd osv. Men dette førte i alle fall til at streiken fortsatte, og de 23 måtte forsøke nye veler.

Nå fulgte provokasjon etter provokasjon mot de streikende for å splitte dem og knekke dem økonomisk. Store presseuttalelser om "AKP-streik" og oppretting av en egen "støttekonto" hvor de innkomne bevilgningene ikke ble sendt videre er bare to av mange eksempler.

Lengst av alle gikk Svein Christensen, formann i Oslo Jern og Metall, som åpent oppfordret arbeiderne til å kaste streikekomiteen sin! Jøtul-arbeiderne har flere ganger tatt avstand fra det arbeidet disse folka har drevet.

"GARANTIEN" SOM BLE BORTE.

De 23 garanterte hele tida at bare arbeiderne gikk tilbake til jobben og inn i forhandlinger, ville de stå parat til massiv støtte. Men da arbeiderne på Jøtul krevde å få dette skriftlig kalte de 23 det for "gisselpolitikk";

Med hjelp av borgerpressa forsøkte de også å forvrengte hva Jøtul-arbeiderne ville ha garanti for. Det Jøtul-arbeiderne krevde var at det skulle settes iverk kraftige aksjoner dersom forhandlingene ikke førte fram i løpet av 24 timer. Det de 23 sa var at Jøtul-arbeiderne ville ha garantert at bedriftsledelsen ga seg i forhandlingene!

VEND SVIKERNE RYGGEN 1. MAI!

Jøtul-streika har vist nok en gang at det står to linjer i arbeiderklassen; kampens og klassesamarbeidets. I tråd med dette finnes det to tog på 1. mai.

I sam.org. -toget finner du de 23 og den politikken de står for. I faglig første mai front finner du de viktige krava Jøtul-arbeiderne har sloss for, og den kamplinja de sjøl har valgt.

SV-ledelsen går sammen med DNA på arbeiderklassens kampdag. De kaller kapitalismens viktigste bastion i Norge for den "andre hovedstrømninga i arbeiderbevegelsen". De forsvarer i praksis klassesamarbeidspolitikken og sviket.

Alle progressive bør markere seg mot klassesamarbeidslinja 1. mai. For oss under utdanning bør dagen ikke minst bli en markering av at når andre arbeidsfolk velger kampens vei i framtida, kan de vente seg massiv støtte fra oss.

VELG KAMPENS VEG!
VEND SVIKERNE RYGGEN!

ABONNER !

Jeg vil gjerne abonnere på HVA MÅ GJØRES. Jeg betaler når jeg får første nummer i postkassa. Prisen for ett år er kr. 30,-

NAVN.....

ADRESSE.....

POSTNR. STED.....

Slippen sendes til HVA MÅ GJØRES, Boks 2072 Grünerløkka, Oslo 5.

ROS AV DEN REVOLUSJONÆRE.

Mange er for mange og best når de er borte. Men når han er borte, da mangler han. Han organiserer en kamp om lønnspålegg om tevann og om makten i staten. Han spør eiendommen: Hvorfra kommer du? Han spør ansiktet: Hvem bruker deg? Der alle tier, der tar han ordet. Der undertrykkelse hersker og det tales om skjebne der gir han tingene navn. Der han går til bord går misnøyen til bords. Maten blir dårlig, at rommet er trangt erkjennes. Der han blir jagd hen, der går et opprør. Der han blir jagd fra er fortsatt uro.

Bertol Brecht.

• klipp og kommentar

studenter og öl

"Ølhallen vil sikkert være det bestående samfunns beste garanti for at det ikke blir noe av de planlagte revolusjoner. Studenter som drikker Mack-øl er fredelige og vennesele personer". Dette skriver avisa Tromsø 22-12-73. Det burde være en god oppfordring til alle progressive til å ta alvorlig spørsmålet om bruk av rusmidler.

i TV alderen

I følge pålitelige kilder har det også i år fra enkelte i DNA vært reist tvil om det i det hele tatt er mulig å få særlig mange på gata 1. mai. I år skulle det være ekstra vanskelig, siden dagen faller på en lørdag, og toget risikerer å kolliderer med tippekampen. Vårt forslag til løsning i pakt med tidens krav, er at det bak hovedparolen monteres et fargefjernsyn slik at de som følger bak ikke går glipp av noe. (Annet enn muligheten til å kjempe mot monopolene og deres talsmenn)

"I MUNTLLIG FORM"

SV på universitetet i Bergen har vedtatt at all debatt med NKS/AKP(m-l) skal foregå i skriftlig form. Med dette som bakgrunn vil de ikke stille på møtene i studenter-samfunnet. Kanskje kunne problemet løses ved at SVerne hadde med seg store plakater der innlegga var skrevet, så kunne de holde dem opp slik at salen kunne lese. Vi skjønner godt at SV ikke vil konfronteres direkte med politikken sin, men det får være grenser for å unngå det.

KVA AVFOLKER UTKANTANE

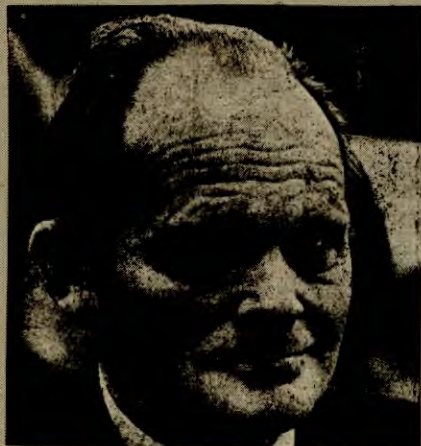
Somme tidar er det særleg fristande å rippe opp i fortida. Denne kan vi ikkje døyve oss. Vi vil gjengi ei glimrande marxistisk analyse av avfolkninga av landsbygda i Noreg: "Av alle de innlegg jeg har hørt her i dag synes jeg det som kom fra Gunnar Nilsen var det klareste og beste fordi det reiste den eneste viktige problemstilling som vi må ha klarlagt før vi overhodet begynner å drøfte noen av de andre problemene som har vært i forgrunnen i denne debatten. Når han forteller at han forlot ikke sin utkant fordi det av økonomiske årsaker ikke var ønskelig eller mulig for han å leve der. Han reiste fordi han ville bo i deler av landet hvor han kunne få hva han kalte større kulturgoder. Det er ikke bare kulturgodene. Det er de goder på alle mulige områder som man bare kan skape i et samfunn hvor et noenlunde antall mennesker bor noenlunde tett sammen. Det må vurderes i forhold til de muligheter skal skapes for mennesker som ikke

bor noenlunde tett sammen og som er så få at det ikke er mulig å skape de institusjoner som man krever i et moderne samfunn for å få tilfredsstilt behovene i et moderne samfunn. Og jeg frykter for at SF er i ferd med å legge opp til en distriktspolitikk som består i at vi tilbyr utkantungdommen en tilværelse de overhodet ikke vil ha. Hva vi har det beste bevis på fordi vårt parti er full av den utkantungdommen som er kommet inn for å studere, for å lære noe og som sagt ikke drømmer om å reise tilbake for å mjelke kua og for å høste høyet i utkantene. De kommer til å bo."

(Frå sisteinnlegget til Gustavsen på SF sitt landsmøte våren 1967. Saksa frå heftet "SUF mot SF 1967", Oktober forlag).

No seies det at den same Gustavsen etter degraderinga i valpartiet skal slå seg ned på eit småbruk. Vil han gå i hundane utan kulturgodene, og kven skal mjølke kua for han?

FROM RUSSIA WITH LOVE

Mer katolsk enn paven. Hvem? Martin Gunnar Knudsen, sjølsagt. Mens Bresjnevs franske og italienske venner lager kvalm, for å redde ansikt overfor velgerne hjemme-tar ikke M.G. Knudsen slike smålige hensyn. ER man først på partikongress i himmelen så får man også spille på harpa. Engel- Knudsen ønsker "stående, vedvarende applaus" av sin Herre. Vel hjemme på foreløpig norsk jord får man heller lage ei skrøne om hva som ble sagt i Moskva. Det er nødvendig for ikke å stå fram slik en er: som et 100% agentur for SO-VJET. I Arbeiderbladet 10. 3. 76, sier han derfor: "jeg har ikke sagt at Sovjet er vår tids mest progressive samfunn". Men Pravda gir stor spalteplass til all skamrosen de kan få. Og der sier vår venn ordrett: "Under ledelse av kommunistpartiet har

det sovjetiske folk overvunnet alle hindre på sin vei og har skapt et sosialistisk samfunn-vår tids mest progressive samfunn." Vår venn er i dilemma. For Pravda skriver da alltid Sannheten. Så da er det nok han som har gjengitt avisreferatet dårlig. I Arbeiderbladet hevder han også å ha sagt at "anti-sovjetismen og anti-kommunismen vil havne på historiens søppeldyng". Igjen tar han nok feil. For det han mente å si var "de reaksjonære kreftene og maoismen". Det står nemlig i Pravda.

Vårt forslag til M.G. Knudsen: At enten M.G. får holde talen på russisk dagen etter den har stått i Pravda, eller at han får sendt manuset i god tid fra Kreml så den norske utgaven blir mer "up to Moskva".

I byrjinga av februar vitja ein kamerat frå FRAP, den anti-fascistiske og revolusjonære fronten i Spania, Noreg. Vi hadde ein prat med han, og spurde mellom anna om kva som særprega Spania nett no, og om dei politiske tilhøva mellom ungdom i utdanning.

- Kan du kort seie litt om stoda i Spania nett no?

- Sidan Franco døydde verkar det som mange har fatta nytt von og freistar å nytte splittinga i fascisismen til å presse gjennom reformar. Fleire hundretusen arbeidarar har vore ute i streik berre på nyåret. Pr. 14.1.76 var dei offisielle tala på streikande i Madrid 500 000, i røynda var talet truleg mykje høgare. Fleire arbeidstimar gjekk tapt p.g.a. streikar i januar -76 enn i heile 1975.

I Zaragossa streikar og demonstrerar fleire tusen småbøndar. Aksjonane er retta særleg mot USA, og den billige importen av mais frå USA. Småbøndane kan ikkje tevla på ein marknad der USA avgjer prisane. Det same gjeld olivenolje som importerast frå USA i store kvanta, og som seljast billeg.

Regimet løyser problemet med dei mange streikene ved å kalle inn arbeidarane i hæren, såleis at ein kan stille dei som held fram med streika for krigsrett. Til dømes har dette vorte nytta mot postfunksjonærane og jernbanearbeidarane. I tillegg til dei rettferdige lønnskrava har parolen om frigjeving av alle politiske fangar vori med i alle streikar og demonstrasjonar. Regjeringa har vori nøydd til å gje etter for arbeidarane sine krav om å sleppe dei politiske fangar. Frå november 1975 til no er talet gått attende frå 3000 til 1000. Dette er ein stor siger for det spanske folket, og eit døme på at ein ikkje har kjempa til fånyttes.

FRAP OG KAMPEN TIL DET SPANSKE FOLKET:

- Mange undrar kor stor rolle FRAP spelar i kampane i dag. Er FRAP så uviktige som kritiske røyster hevdar?

- For det fyrste er FRAP ein ung organisasjon, berre 5 år gamal. Det er og sjølsagt at det ikkje er lett å byggje ein revolusjonær front under illegale tilhøve. Av tryggleikssyn sender vi ikkje ut noko informasjon om talmessig tilslutnad, men vi har hatt stor framgang i til dømes Galicia og Valencia. Etter avrettinga av FRAP- og ETA-tilhengjarane sist haust har samarbeidet FRAP/ETA auka, og FRAP har fått auka tilslutnad i Baskarland. FRAP har og styrka stillinga si på landsbygda der vi har satsa sterkt.

Med omsyn til dei seinaste streikane så er ei rekkje av spontan

karakter, men FRAP står og i leiinga for mange av dei. Eit godt døme er generalstreiken i november 1974 som FRAP gjennom fagforeningsopposisjonen OSO tok initiativet til, og som samla mellom ein halv og ein million arbeidarar.

- FRAP propaganderer altså den væpna kampen i Spania. Men i de siste månedene har det vært få væpna aksjoner mot regimets voldsapparat. Er dette et uttrykk for en endra taktikk fra FRAP's side?

- Nei, FRAP har hele tida holdt fast ved den væpna kampens vei. Men Francos død tente et håp blant mange anti-fascister i Spania, et håp om at vi gikk lysere tider i møte. Det som nå skjer er at massene ved egne erfaringer lærer at Juan Carlos i spissen for regjeringa er nøyaktig det

samme som Franco. Fremdeles møtes streikende arbeidere med den mest brutale politivold (i Nord-Spania ble nylig tilsammen 7 arbeidere skutt under anti-fascistiske demonstrasjoner. HMG's anm.) militante anti-fascister fengsles og tortureres på det grusomste. Alt nå lærer Spanias folk at undertrykkinga fortsetter i det samme sporet. Med dette vil forståelsen for den væpna kampen også vokse. Når demonstrasjoner som samler hundretusenvise av arbeidere og bønder møtes med sivilgardens geværer, forstår folk at de sjøl må gripe til våpen for å frigjøre seg. Hadde vi starta væpna offensiver rett etter Francos død ville dessuten regimet - og deres trofaste håndlangere i t. d. den "Demokratiske Junta" mye lettere kunne spredd sine løgner om at regimets mordergjerninger er svar på "ekstremistterror".

"DEN FREDELEGE VEGEN".

- Mange spør seg kvifor det ikkje er mogleg med ein fredeleg veg til eit borgar-

Studentkam

FRITT SPANIA-KOMITEEN.

Det er namnet på komiteen som nyleg er danna til støtte for den aktive anti-fascistiske kampen som FRAP står i spissen for. Denne kampen treng støtta vår meir enn nokon gong før. Røynslene frå tidlegare anti-fascistisk arbeid syner kor viktig det er med ein komite til støtte for det spanske folket sin

kamp mot fascisme og imperialismen. Ta kontakt med Fritt Spania-komiteen. Ting løpesettar og stø han økonomisk.

Adressa:
Fritt Spania-komiteen,
boks 1493, Vika,
Oslo 1

Postgiro 2 27 13 93

pen i Spania

leg demokrati.

- For det fyrste vil fascismen aldri reformere seg sjøl. Alle røyner frå historia syner at ein må kjempe mot fascismen med vald og knuse han.

Lat oss no seie at regimet freistar å føre inn reformar som til dømes streikerett. Da vil det bryte laus kaos i landet. Fascistane ville miste kontrollen over massane, og makta deira ville vere truga. I tillegg ville USA aldri godta ei svekking av den kontrollen regimet har, for da ville det med eitt bli usikre tilhøve for profitten og basane deira. Og for det andre ville det under eit borgarleg demokrati alltid vere ein fære for at fascistane skulle gripe makta att. Det kan ein berre hindre ved at ein skipar ein demokratisk folkerepublikk der makta og eigendommene er teke frå fascistane, og der valdsapparatet deira er oppløyst.

STUDENTANE OG MASSEKAMPEN.

- Kan du til sist seie noko om tilhøva på dei høgre lærestadene i Spania?

- Studentane rekrutterast mest berre frå stor- og mellomborgarskapet. Berre 1.5% kjem frå arbeidarklassen. Dei økonomiske kårane til studentane er dårlege. Dei fleste må arbeide attmed for å greie seg. Den obligatoriske militærtenesta som alle mannlege

studentar vert innkalla til når dei fyller 21 år, gjer det og vanskeleg å studere.

Ein må fylle særskilte krav for å verte student. Det er for å luke bort politisk uønska personar, og dette er slått fast i utdanningslova som USA pressa gjennom i si tid. Trass i dette har studentane stått i fremste line i massekampen sammen med arbeidarene. Parolen "Einskap arbeidlar og student" står særskilt sterkt, og studentane driv mellom anna eit stort streikestøttearbeid.

FUDE, FRAP sin studentorganisasjon, spelar ei viktig rolle i kampen mellom studentane. På universiteta står parola "Fridom for dei politiske fangane" i sentrum.

Ved dei fascistiskkontrollerte vala på universiteta har 80-100% boikotta i den siste tida, trass i at den Demokratiske Junta, der revisjonistane tek del, gjekk inn for desse vala sist gong.

I gymnasa spelar gymnasiastforbundet FEDEM ein liknande rolle. FUDE og FEDEM organiserar og støtte til frigjeringskrigsla POLISARIO i Vest-Sahara, som har fått auka tilslutnad den siste tida. Studentane i Barcelona og Madrid er særskilt aktive, og dette fører mellom anna med seg "korte semester" av di regimet stengjer universiteta for å stogge uroa.

OPPGÅVENE VÅRE I NOREG.

Kameraten frå FRAP sette til sist opp nokre punkt han meinte var dei viktigaste i vårt arbeid for det spanske folket.

1. Vi må avsløre det falske pratet om reformar og demokratisering. Spania er no som før eit fascistisk diktatur, og undertrykkinga har ikkje vorte mindre etter Franco sin død.
2. Vi må drive propaganda for FRAP sin politikk, især 6-punkt-programmet deira.
3. Gå aktivt inn for turistboikott!
4. Stø streikekampaner i Spania økonomisk!
5. Slutt opp om kravet om frigjeving av alle politiske fangar!
6. Gå inn for at norske advokatar skal vere til stades som observatørar ved rettsaker i Spania.
7. Bli med i Fritt Spania-komiteen, og stø det arbeidet komiteen driv for FRAP og det spanske folket sin frigjeringskamp.

Hei Anne!

Oslo, 29/3-76

Takk for brevet. Jeg svarer fort, fordi du sier at du ikke har tenkt å gå på gata 1. mai. Håper dette brevet kan snu på den flisa.

Du skriver at du ikke vil bli tatt til "inntekt" for "noen" og derfor vil bruke lørdagen til noe annet. "Noen" går jeg ut fra er AKP (ml). Dette har jo vært brukt som et viktig argument fra dem som støtter regjeringsskogene 1. mai. Men du blir tatt til inntekt for noen denne dagen, enten du liker det eller ei. Enten slutter du opp om et tog som reiser parola "enhet på klassekampens grunn" og da står du et slag mot klassesamarbeidspolitikken. Eller så gjør du noe annet, enten det nå er å stå på fortauet eller gå tur i marka. Da blir du ikke tatt til inntekt for dem som reiser seg mot utbytting og undertrykking, og det synes jeg er ganske så dumt! Du har jo sagt at du støtter fôrutarbeiderne, støtter kravet om 200 mils fiskerigrænse og at du hadde blitt med i husleiestreik om du hadde bodd på studentby. Da synes jeg absolutt du skulle sørge for å bli tatt til inntekt for dem solidariserer deg med på 1. mai.

Hvorfor tror du borgerskapet og deres talsmenn skriker om "AKP-tog"? Sjølsagt for å fremme sitt eget tog, regjering- og klassesamarbeidstoget. Og for å få blant annet deg til ikke å gå i Faglig 1 mai Fronts tog. DNA og SV-ledelsen skjønner at det parolegrunnlaget kan få oppslutning fra ethvert progressivt menneske. De veit at den går tvert imot deres eget "alternativ" for dagen. Derfor prøver de å male fram kommunist-spøkelset. De er livredde for diskusjon om politikken i de to togene.

Du er anti-imperialist. I Europa, Afrika, Midtøsten, ja overalt, forsøker de to imperialistiske supermakter USA og Sovjet og undertrykke og utbytte folk og nasjoner, om nødvendig med militære midler. Var det ikke en rettferdig krig mot imperialismen Sovjet og Cuba førte i Angola lenge etter at de portugisiske kolonialistene var kasta ut av angolenserne sjøl? Du veit at det ikke er sann. Du veit at overalt der folk slåss for sjølstendighet og frigjøring, er supermaktenes deres svorne fiender.

I denne situasjonen vedtar Samorg. parolen "For fredelig sameksistens. Nei til kapprustning". Ford og Bresjnev gnir seg sikkert i henda. Dette er en proimperialistisk parole som skal innbille folk at supermaktenes kan leve i fred og harmoni, at samarbeid mellom de to er til fordel for verdens folk! Parolen benekter at imperialismen med nødvendighet betyr krig, og at bare verdens folks kamp for å styrte det imperialistiske verdenssystemet kan sikre fred. Det er vel ikke vanskelig å ta stilling når to slike alternativer står mot hverandre!

I den verste krise siden krigen oppfordrer Faglig 1. mai Front folk til å gå til kamp mot arbeidsløshet og dyrtid, og til å si et kraftig nei til kriseforliket med monopolene LO-ledelsen legger opp til i tariffoppgjøret.

Samorg. i Oslo vedtok det motsatte: "Trygghet i arbeid og inntekt". Dette er et forsøk på å innbille folk at de har trygge arbeidsplasser og trygg inntekt bare de stoler på Reinulf, Oddvar og Tor. SVs bidrag til herligheten var "Enhet i kampen for arbeid til alle". Det de mener er enhet med DNA og LO-ledelsen, enhet mellom utbytter og de som blir utbytt. Dette er ikke noe annet enn åpen oppfordring til klassesamarbeid. Her er det ikke snakk om å slå fast at det nettopp er DNA/LO-ledelsen som har hovedansvaret for såvel arbeidsløsheten som dyrtida!

Meritllista til dem som roper høyst om "kommunistinfiltrasjon" og "isoler AKP," er

hard kost. Vi må aldri glemme at DNAs gjeringa gikk i spissen for å slavebinde Norge til NATO, unntaksover som gjør arbeidere i Norge rettsløse når NATO generalene finner det for godt, WINTEX-øvelser retta mot arbeidere og studenter og forsøket på å få oss inn i EEC. Vi må heller aldri glemme deres aktive støtte til tidsstudier og rasjonaliseringer som de siste ti åra har gitt monopolene mer enn 30% produktivitetsøkning rett i lønna, samordna og kombinerte tariffoppgjør og at de nå hestehandler med Sovjet på Svalbard og om Barentshavet. Når SVs Berge Furre snakker om "regjeringsalternativ i arbeidfolks interesse" med DNA-ledelsen, - og når SV går inn for å paradere med disse folka 1. mai, forteller de mye om hvilken side de stiller seg på.

Jøtulstreiken har gjort det enna lettere å se hvor skillelinjene går. Samorg. i Oslo gikk åpent mot streika i selskap med Jern og Met., Jern og Met. i Oslo, ledelsen på Jøtul, og NAF. Også der kom ropet om "AKP-infiltrasjon" og "AKP-streik". Når du, som Jøtularbeiderne og mange andre, avviste dette splittelsesforsøket, hvorfor ser du da ikke at det er en tro kopi av dette opplegget du er i ferd med å bite på 1. mai? Er det ikke sjøl sagt at de angriper Jøtularbeiderne og klassekampinja på samme måte, nemlig ved å forsøke å splitte ut det partiet som har gått i spissen i støttearbeidet og som har vært med på å ta initiativ til Faglig 1. mai Front?

Lørdag 1. mai kommer lange tog til å gå gjennom gatene i Madrid, Paris, Peking, Pnom Penh, Reykjavik og Oslo. Røde flagg og nymalte transparenter vil bli båret av metroarbeiderne i Madrid, Renaultarbeiderne i Paris og arbeidere og studenter i Oslo. Over hele verden reises kravet om et samfunn der det arbeidende folket sjøl har makta, et sosialistisk samfunn. 1. mai er en internasjonal kampdag og derfor er det spesielt viktig å gå på gata denne dagen. Gjennom krava som reises og diskusjonene rundt disse krava, sies arbeidfolk sammen over landegrensene og styrker hverandre gjensidig. Undertrykte i alle land demonstrerer sine felles interesser.

Etter krigen har DNA prøvd å gjøre dagen til en tannløs festdag, dels å bruke den i propaganda for klassesamarbeidet. Dette skjedde i en periode da bl. a. kamper raste i Kina, Korea og Vietnam. Først i slutten av 60-åra ble klassekampinja igjen markert på 1. mai. Fra noen få tusen i 1970, har disse toga utviklet seg til å dominere dagen - ifjor med en oppslutning på mer enn 20000 i hele landet.

Innretninga på tog et rommes i parola: "Enhut på klassekampens grunn". Den uttrykker ønsket om å samle alle som har stilt seg på kampinja for folkets interesser og mot klassesamarbeidet. Hvert år har det vært med mange progressive som langt fra har støtta AKP i ett og alt, eller som ikke har diskutert eller tatt stilling til alle parolene. Men en ting har de vært enige om, enten de var arbeidere i streik, aktivister i EEC kampen, jenter som kjempa for sjøllestemt abort eller lokale leiløverforeninger: De vil reise kamp mot hovedfienden, og de vil stå sammen for å gjøre det!

Dette betyr at 1. mai er gjenreist som kamdagi i Norge, at vi denne dagen er en del av en progressiv internasjonal bevegelse. Denne bevegelsen kan du ikke stille deg utenfor! Tvert om syns jeg du skulle gjøre det du kan for å trekke flest mulig med i den.

For å si det som det er: jeg syns du skulle gjøre alt du kan for at monopolkapitalens og imperialismens talsmenn må ta virkelig mange til innsikt for den voksende kampviljen mot dem. Gå i Faglig 1. mai Front, Arne! Det er der du hører til!

Kameratslig hilsen Unni!

UNIVERSITAS

Universitas utgis av Studenttinget i Oslo. Den nåværende redaksjonen er dominert av SV-eren Erling Borgen som redaktør. Under hans ledelse har avisa mer og mer utvikla seg til en lokal spydspiss i den anti-kommunistiske kampanja, og en fast leverandør av stoff til Arbeiderbladet. De grunnløse påstandene om at et medlem av NKS sentralstyre hadde fusket i valg til NSU, er det siste eksemplet i en lang rekke. Denne praksisen er ingen tilfeldighet, men et uttrykk for en politisk linje redaktøren sjøl la fram i Arbeiderbladet ved juletider.

UNIVERSITAS KJØRER UT.

"Tidligere Rød Front-formann: Knepet i valgfusk!" Denne grove beskyldningen ble satt fram i Universitas, "organ for Studenttinget i Oslo", 16.2.76. Beskyldningen var rettet mot Per Gunnar Gabrielsen, medlem av sentralstyret i NKS og student på historisk institutt i Oslo.

I tider som dette går ikke falske beskyldninger mot marxist-leninister upåttalt hen i den øvrige borgerpresse. Allerede dagen etter spanderte

gift. Han gikk derfor fram til det stemmestyret allmøtet hadde valgt, forklarte situasjonen og spurte hva han skulle gjøre.

Etter oppfordring fra stemmestyret stemte han så på en egen lapp som ble lagt sammen med andre tvilstillfeller, blant annet dem som hadde glemt studiekortet sitt hjemme. Etter at valget var avsluttet vedtok stemmestyret enstemmig at en ikke hadde stemmerett når semesteravgiften ikke var betalt. Gabrielsens stemme ble derfor forkastet, og med det skulle en tro den saken var

registrert som student. Når viljen er god, er det tydeligvis ingen grenser for hvilke løgner som tas i bruk for å sverte kommunistene. Alle disse påstandene savner et hvert grunnlag. Gabrielsen har studert hele tida og fått lån i lånekassa. Han har tatt to eksamener i det tidsrommet han i følge Universitas har vært borte fra Blindern.

GRUNNEN RASER VEKK.

Allerede dagen etter begynte grunnen å rase vekk under Universitas "avsløringer". Et enstemmig stemmestyre, bestående av representanter for Progressiv Front og SV, uttalte at Per G. Gabrielsen hadde stemt etter de retningslinjer han hadde fått av dem, og at det ikke var noe forsøk på valgfusk. Arbeiderbladet og Aftenposten dementerte påstandene, og Universi-

BRØNNPISSERNE PÅ BLINDERN

Arbeiderbladet både førstesideoppslag og leder på saken. Deretter gikk den som en farsott over hele landet med Universitas som kilde.

BAKGRUNNEN FOR SAKA.

Ved NSU-valget på allmøte på historie ble det forlangt skriftelig avstemning. Per G. Gabrielsen, som har studert historie siden jul, hadde på det tidspunktet allmøtet ble holdt ennå ikke betalt semesterav-

ute av verden.

ANTI-KOMMUNISTISK SUPPE.

Men med dette som utgangspunkt brygger Universitas sammen en anti-kommunistisk suppe. Foruten påstanden om valgfusk sper de på med andre beskyldninger. De påstår at Gabrielsen ikke har studert på 2 år, at han har blitt "tvunget ut i industrien" og kommet opp på Blindern for å fuske og at han ikke er

tas-redaksjonen begynte å stelte i sitt eget fett.

Universitas har venner utenfor Blindern! "Arbeiderbladet" måtte dementere, men anti-kommunistene i Universitas står ennå fast på løggen om valgfusk. En slik redaksjon må kastes!

Universitas-avsløring:

ARBEIDERBLADET — FREDAG 20. FEBRUAR 1976

Tidligere Rød Front-formann seg ikke på valgfusk tatt i valgfusk

Gabrielsen forsøkte seg ikke på valgfusk

Arbeiderbladet beklager melding

Ifølge bladet Universitas er en tidligere formann i Norske Studentersamfund, AKP m-l-eren Per G. Gabrielsen grepet i valgfusk på Universitas

Stemmestyret består av to representanter for Progressiv Front og SV

Stemmestyret har kastet stemme

I neste nummer måtte redaksjonen så ta et par skritt tilbake. Påstandene om "tvangsutsending i industrien" osv. ble "beklaget", mens beskyldningene om valgflusk ble opprettholdt. Universitas er med det den eneste avis som opprettholder denne påstanden, og det er ikke overraskende at de ikke bryr seg om å begrunne den. Slik ender en opp når det å hetse mot kommunistene overordnes alle andre hensyn, inklusive den minste grad av troverdighet.

"RØD FRONT MOT STUDENTENE".

Redaksjonen i Universitas sokner politisk til SV. Rabiaste angrep på kommunistene er fast takst i hvert nummer. Deres forrige forsøk, som også falt til jorda, var at Rød Front styret i Det norske Studentersamfund ville kaste uheldige jus-studenter ut fra lesesalen sin for å lele den bort til private kapitalister.

Sannheten var: Styret i DNS leier ut en lesesal til universitetet. Nå krevde DNS at lela ble hevet til markedspris, siden det ikke er noe fornuft i at medlemmene av DNS skal subsidiere statens lele av lesesalsplasser. Et riktig krav fra jus-studentene måtte sjølsagt være at staten betalte den lela DNS forlangte, og denne linja fikk da også overveldende flertall på et allmøte på jus.

Igjén sto Universitas med skjegget i postkassa, og igjen ble tilbaketog et feigt, haltende og ynkelig. Journalisten som hadde produsert "storyen" tok ikke ordet på allmøtet på jus, da alle unntatt DKSF kritiserte Universitas oppslag skarpt. I det følgende nummeret "beklages" så det prangende førstesideoppslaget med en anonym halv spalte på side 3. Store løgner og små tilbaketog er leveregelen i Universitas.

UTTRYKK FOR EI LINJE.

Dette er to av mange eksempler på hvordan Universitas står som leverandør av løgnaktige anti-kommunistiske påstander til den øvrige borgerpressa. Tidligere har f.eks. avisa utmerka seg med rablat hets mot Kvinnefronten i nummer etter nummer, uten at de som ble angrepet fikk komme til orde. Sist høst resulterte dette i en demonstrasjon utafor avisas redaksjon.

Redaktør for Universitas er Erling Borgen, medlem av SV og tidligere redaksjonssekretær i Orientering. Hans redaksjon ble valgt etter forslag fra SV på universitetet. Like etter jul sto han fram i Arbeiderbladet og erklærte at "ml-erne er på mange måter reaksjonære" og at "Ingen bør ha noe med dem å gjøre". Det er denne politiske linja Borgen fører videre som redaktør. Og akkurat som Arbeiderbladet glæda seg over hans frimodige ytringer etter julefeiringa, gleder de seg over hvert nytt nummer av Universitas.

ANTI-KOMMUNISME FRAMFOR ALT.

Redaksjonen i Universitas ser det som sin viktigste oppgave i klassekampen å angripe og sverte kommunistene og alle som støtter deres politiske linjer i et eller annet spørsmål. Denne sekterske praksisen, som NKP tidligere har stått i spissen for, begynner nå å vinne fram på område etter område innafor SV: SVs Chileaksjon avviser ethvert samarbeid med Solidaritetskomiteen for Chile, til og med om konkrete enkeltarrangementer. I kvinnekampen oppfordrer SV sine medlemmer til å jobbe i alle kvinneorganisasjoner (også Høyrekvinnens klubb?) unntatt Kvinnefronten.

Dette er anti-kommunismen satt i system. Det å isolere kommunistene og andre progressive, blir satt over det faktum at kampenhet på konkrete saker vil styrke klassekampen på ulike områder.

Per Gunnar Gabrielsen. Offer for rødvin- "sosialistene" i Universitas. Men ballongen sprakk denne ganga også!

KOMMUNISTENES LINJE.

Vi kommunister mener at SV er et borgerlig arbeiderparti, og at det tjener monopolkapitalens interesser i arbeiderklassen. Men det betyr ikke at vi ikke er villige til å gå sammen med SV-medlemmer og til og med ledelsen i SV i endel konkrete saker. Tvert imot, dersom vi kan stå sammen på et skikkelig politisk grunnlag, et grunnlag som er i samsvar med folkets interesser og styrker klassekampen, vil vi sloss for en slik enhet. For oss er det et prinsipp å samle flest mulig til felles slag mot klassefienden.

Dersom SV-ledelsen tok et progressivt standpunkt ville vi kommunister altså være villige til å stå sammen med dem i kampen, sjøl om vi ville understreke at enkelte

progressive standpunkter ikke endrer SVs grunnleggende karakter. Å utelukke noen fra ethvert samarbeid, ikke på grunn av at de fører ut en feilaktig politikk, men av "prinsipielle" grunner, er ukjent for oss kommunister. Vi går mot ei slik linje fordi den strir med folkets langsiktige og kortsiktige interesser.

HVEM TJENER UNIVERSITAS?

Det er studentene i Oslo som gjennom semesteravgifta si finansierer utgivelsen av Universitas. Idag ledes avisa av en redaksjon som har som politisk hovedlinje at "Ingen bør ha noe med ml-erne å gjøre".

Vi oppfordrer alle til å tenke gjennom hva ei slik linje betyr i praksis. I praksis må det bety at en prinsippfester at alt progressivt frontarbeid skal splittes, dersom kommunistene deltar. Hva ville det bety for eks. for streikestøttearbeidet og det anti-imperialistiske solidaritetsarbeidet? Hva ville det betydd for støttearbeidet for Indo-Kinas folk? Det er åpenbart at ei slik linje bare tjener borgerskapet, og ikke det store flertallet av studentene. Det er åpenbart at Arbeiderbladet langt fra har noe mot å bringe slike prinsipper ut til leserne.

REDAKSJONEN MÅ KASTES!

Et vittig hode har påstått at det dunster rødvin og gammel fyll av Universitas. Vi synes det er en alt for mild karakteristikk. Universitas representerer ikke noen rødvinradikal linje, men ei åpen borgerlig, sektersk og anti-kommunistisk linje. De fører videre tradisjonene fra dem som i 50-åra ble kalt "brønnplisserne"; de som forgifter folks drikkevann ved å pisse i det.

Studentene ved universitetet i Oslo har gode tradisjoner på ulike områder i klassekampen, og de fortjener ei bedre avis. De fortjener ei avis som kan se det som sin viktigste oppgave å mobilisere studentene til innsats på ulike kampområder, som kan styrke vår egen kamp mot økonomisk forverring og andre angrep og som kan styrke bånd mellom studentene og de delene av arbeiderklassen som har brutt med klassesamarbeidspolitikken.

Konkret betyr dette at den nåværende redaksjonen må kastes. NKS vil arbeide aktivt for at dette skal realiseres, og i den kampen ønsker vi enhet på et felles politisk grunnlag med flest mulig. Langt inn i SVs rekke er det stor misnøye med den linja redaksjonen i Universitas står på. Ved neste valg må det velges en redaksjon som bryter med denne politikken, og som ser det som en viktigere oppgave å støtte arbeidsfolk og andre gruppers kamp enn å støtte DNA- og LO-ledelsens kampanje mot kommunister og andre progressive.

SOMMERLEIRENE.

Den kommunistiske bevegelsen har i en årrekke arrangert sommerleire for revolusjonære og progressive. Sommerleirene betyr grundige diskusjoner av en del sentrale spørsmål i klassekampen, og sammensveising av de revolusjonære og progressive kreftene. Vi driver leiren sjøl, har kanonballturneringer, lager sketsjer og viser, tilknyttet de temaene vi diskuterer, har idrettsdag og aksjonsdag. Aksjonsdagen kan for eksempel bestå i at vi selger Klassekampen i byene som ligger nær leirområdet. Alt dette bidrar til å sammensveise leirdeltakerene. Det er en enorm styrke for de politiske diskusjonene.

Leiren er organisert i brigader og de er igjen delt opp i grupper. Diskusjonene, idrett, kultur osv. skjer med utgangspunkt i gruppene slik at disse blir fort fast sammensveisende enheter.

PROGRAMMET I ÅR.

Den viktigste delen av leiren er de politiske diskusjonene. Temaene blir bestemt utifra situasjonen i klassekampen og m-l-bevegelsens oppgaver. NKS' leire i år tar opp krigsfaren/den internasjonale situasjon, den revolusjonære studentbevegelsens oppgaver og AKP(m-l)'s programdiskusjon.

DEN INTERNASJONALE SITUASJON/ KRIGSFAREN.

Rivaliseringa mellom supermaktene USA og Sovjet øker. USA imperialismen er på defensiven, mens sosialimperialismen er på offensiven og er den mest aktive krigstrusselen idag. Sosialimperialismens framgang i Angola er et uttrykk for dette. I Norge har sosialimperialismens propaganda om Sovjet som fredselkende hatt framgang. Ikke bare SV og NKP sprer denne myten, men også borgerlige aviser som Arbeiderbladet og Aftenposten. Det er idag bare AKP, RU og NKS som aktivt går imot denne myten. Selv om stadig flere slutter opp om vår analyse av sosialimperialismen og situasjonen i verden, er det Sovjets propaganda som er på offensiven.

Ansvar for å avsløre sosialimperialismen og krigsfaren overfor folket og arbeiderklassen ligger derfor hos marxist-leninistene og deres venner. Det er oss det avhenger av at arbeiderklassen og folket ikke skal bli tatt på senga som ved utbruddet av 2. verdenskrig, og det avhenger av oss at folkene i den 3. verden, som i Spania får støtte fra den norske arbeider-

klassen. Diskusjonene på sommerleirene vil ruste oss til disse oppgavene. Sommerleirene vil bety et framskritt for de anti-imperialistiske kreftene. Det er en stor styrke at flere tusen revolusjonære og anti-imperialister tar opp kampen mot sosialimperialismens propaganda. Den først styrkeprøven etter leirene er 21. august. Enhetlig og konsentrert propaganda fra alle som har vært på sommerleir om den aggressive imperialistmakt Sovjet kan bety at de anti-imperialistiske kreftene kommer på offensiven.

DEN REVOLUSJONÆRE STUDENTBEVEGELSENS OPPGAVER.

Det andre hovedtemaet på leiren er den revolusjonære studentbevegelsens oppgaver. Siden NKS ble stifta har forbundet sammen med andre revolusjonære og progressive krefter på de høyere lærestedene samla en mengde viktige klassekamperfaring-

er. Det har blant annet vært brede studentaksjoner mot stortingsmelding 17., omfattende husleiestreker, streikestøtte - og 1. mai-bevegelser på de høyere lærestedene. Erfaringene må oppsummeres og være rettesnor for videre arbeid på de høyere lærestedene.

Det som blant annet bør diskuteres er studentenes stilling i klassekampen i dag, studentene som arbeiderklassens allierte i kampen for sosialismen, studentenes rolle i streikestøttebevegelsen og betydninga av studentenes egen interessekamp.

AKP(ml)'s PROGRAMDISKUSJON

Vi lever i verdenshistorias mest revolusjonære epoke. De revolusjonære kreftene er i sterk framgang og preger utviklinga av klassekampen i verden. Selv om de revolusjonære er i framgang er de neppe sterke nok til å forhindre en ny verdenskrig. Det som kan skje er at krigen vendes til revolusjon. Det forutsetter at kam-

Tromøya 1975.

ommer!

Veggaviser er en viktig del av det demokratiske livet å på leirene.

Mange kunne ha lyst til å være med på de diskusjonene som skal finne sted på sommerleir, men har innvendinger mot å dra på leir av typen: - det blir for anstrengende, må minst ha 3 ukers ferie. - jeg kjenner ingen andre som skal dit, som uorganisert er det ekstra vanskelig for meg osv. Leiren er basert på vår egen innsats. Vi verken får eller vil ha tilbud fra staten og monopolkapitalen om en ukers seminar på Spåtind høyfjellshotell. Det skjer bare overfor de som vil bli kjøpt opp. Vi organiserer alt sjøl. Vi har dugnader der alle er med. Gjennom dette blir vi bedre kjent med hverandre.

De aller fleste har behov for ferie. Vi trenger å slappe av og få nye krefter til ny innsats i klassekampen. Men er det minst 3 ukers ferie vi trenger for å nå dette? Er det ikke vel så viktig for entusiasme og inspirasjon i det daglige arbeidet at vi bedre forstår hva som skjer i verden og i Norge, og hva som skal til for å bekjempe undertrykking og urettferdighet? Erfaringene fra sommer-

leirene bekrefter dette. De som var på sommerleir ifjor var stort sett mer entusiastiske og gjorde en bedre innsats i valgkamparbeidet enn de som ikke var der. Det er den politiske forståelsen som er den avgjørende drivkrafta i det politiske arbeidet, og ikke om vi får en ukers lengre ferie.

Til de som ikke kjenner noen eller ikke er medlem av NKS. Det er ikke forskjeller mellom medlemmer og ikke-medlemmer på leiren. Alle er med i grupper og brigader. Gruppene er utgangspunktet for det aller meste av aktivitetene, fra bespisning til diskusjoner, kultur og idrett. Det er først og fremst medlemmene i gruppa og brigaden en er sammen med og ikke bekjente fra faget/skolen.

Påmelding til leiren kan skje på følgende måte. Enten på NKS-stand, direkte til NKS'ere du kjenner eller ved å sende inn en utfylt påmeldingsslipp til NKS-kontoret. Disse kommer som egne løpesedler og kommer til å stå i KK.

Tid og sted

NKS vil i år arrangere 4 sommerleire. Leirene er konsentrert rundt den tida skoler og universiteter starter igjen etter ferien. Erfaringene fra tidligere år er at dette passer folk best.

Pris for leirene blir sannsynligvis kr. 250,-, av hvilke påmeldingsavgift på 50 kr. betales på forhånd. Det vil bli opprettet separat innbetaling til hver leir. Prisen dekker innkvartering på leiren, middag i en uke og de felles tilbuda som eksisterer i form av helsetjeneste o.l. Tørrmat må du betale sjøl, men det er butikker på leirene der de forskjellige gruppene kan gjøre felles innkjøp.

Så langt tid og sted til nå er klart, ser lista sånn ut:
Østlandet: Tromøya ved Arendal 8.-15.8.
Vestlandet: Herdla ved Bergen 1.-8.8.
Trøndelag har vi ennå ikke noe klart på.
Nord-Norge.
I Nord-Norge er det heller ikke helt klart. To alternativer eksisterer:
Kvaløya 8.-15.8. eller
Bardu 15.-23.8.

pen ledes av et sterkt kommunistisk parti. Et imperialistisk angrep på Norge vil ganske sikkert føre til en revolusjonær situasjon, dvs. en situasjon "når de "lavere lag" ikke vil og de "øvre lag" ikke kan leve på det gamle vis lenger" (Lenin Radikalismen side 76.) Men dette alene er ikke nok. Det gamle styret må styrtres. Det kan bare skje om arbeiderklassen går til revolusjonære masseaksjoner, og det forutsetter at den ledes av et kommunistisk parti, er bevæpna og er alliert med småbønder og fiskere. Om AKP(ml) skal være istand til å løse denne oppgaven forutsetter bl. a. en riktig analyse av situasjonen i verden, av hvem som er verdens folks hovedfiende, hvem som er venn og fiende i klassekampen i Norge, dagskampens betydning, og revisjonistenes rolle i klassekampen. Programdiskusjonen tar opp disse spørsmåla. Denne diskusjonen angår hele den revolusjonære bevegelsen og der viktig at mang tar del i den. AKP(ml) kommer til å legge fram sitt syn på en rekke av disse og andre spørsmål. I tillegg til dette blir det arrangert seminarer om en rekke viktige klassekampsspørsmål, som f.eks. kvinnekampen på de høyer lærestedene.

«Regjeringskoalisjonen» prøvekjøres: «BRIDGEKLUBBEN -76»

Etter SVs landsmøte nylig uttalte Berge Furre at han ikke var fremmed for et regjeringssamarbeid mellom SV og DNA. Han kalte det til og med et »regjeringssamarbeid i arbeidsfolks interesse». I siste nummer av avisa til NKS på Universitetet i Oslo, Oppbrudd, avsløres det at en slik koalisjon allerede er bygget på universitetet. Høyre-fløya i det lokale SV-laget gikk inn i intimt samarbeid med AUF. Målet var først og fremst å erobre DNS. DNA skulle stå for finansieringa. De innvidde så sjøl på saka som så betent at den skulle holdes hemmelig for flertallet av SVs egne medlemmer.

USV UT OVER SIDELINJA.

Målet for de SV medlemmene som står i spissen for prosjektet er å utmanøvrere styret og flertallet i USV, seire i DNS og slutte et nært samarbeid med AUF. Etterhvert skulle de sjøl gå inn i AUF, og trekke flest mulig SV-ere med seg. SV begynner etter hvert å bli et utrygt sted for dem som setter sin framtidig karriere over alt annet.

For å legge et grunnlag for alliansen, kjempet høyre-fløya hardt for at USV skulle stille i DNS i vår. De tapte knepet på medlemsmøtet ved juletider. På dette møtet slo de for at USV skulle stille, samtidig som de holdt skjult at de allerede hadde samarbeidet med AUF om et helt konkret opplegg.

FINANSIERING FRA "FAGBEVEGELSEN".

Det uskyldige navnet "Bridgeklubben -76" må ikke narre noen til å tro at opplegget ikke var omfattende. "Klubben besto av 30-40 personer med faste hemmelige møter og et arbeidsutvalg. Kandidatstyret i DNS skulle bære det feiende navnet "Sosialistisk offensiv".

Valgkampen skulle bygges over samme lest som DKSFs "Fei dem ut"-kampanje med ei samla utgiftsramme på 50 000 kroner. Av dette skulle 10000-15000 avsettes til lønn for en egen "korttidssekretær".

Det skulle opprettes et eget kontor, sendes ut en serie aviser og løpesedler, samt personlige brev til flere tusen medlemmer av ulike organisasjoner bl.a. AUF, SV, SU, KU, Unge Venstre, nyfeministene, Norsk Kvinneforbund o.l.

Det store utgiftsbudsjettet kunne ikke dekkes uten støtte utenfra på ca. 25000-30000 kroner. Man regner med at AUF skulle skaffe dette til vele gjennom sine kon-takter i DNA og "fagbevegelsen".

Dette måtte sjølsagt ikke slippe ut, siden disse finansieringskildene ikke nyter stor gunst blant progressive studenter.

"UNDERBRUKA".

Planen forutsatte omfattende presse- og radiokontakter, og aktive støttegrupper sammensatt av bl.a. stortingsrepresentanter fra DNA og SV. Unge Venstre og KU sentralt skulle trekkes med på opplegget. I tillegg regnet man med å vinne støtte fra organisasjoner som Studentmållaget, FMK, snm, SAIH, PAG, Chile-aksjonen osv. som man regnet som sikre "underbruk" av AUF og SV.

Støtte fra kjente kvinner og menn var en viktig del av opplegget. Av dem som ble nevnt er rektor Bastiansen, Torild Skard, Arne Kokkvold, Bjørgulf Frøyn, Svein Christiansen (ledende Jøtul-sabotør), Kjell Fiskerud (!), Einar Førde, osv. osv.

DE SENTRALE PERSONENE.

De viktigste personene bak dette opplegget var: Marit Aarseth(SV), Knut Tønsberg (UV), Reidar Roll (SV), Gunnar Syrrist (SV), Arild Nybakk (SV), J.S:Collet Müller (SV), Ragnar Guran (AUF), Anne Lise Bakken (AUF), Øystein N. Nordang (SV) Helen Sæter (KU), Hanne Finstad (AUF), Martin Mæland (AUF), Odd S. Norrøne (SV, tidl. AUF), Geir Aune (AUF), Stein A. Berge (AUF), Kai Armand (PAG), Runa Haukaa (SV), mm.

En bevisst del av opplegget var at alternativet skulle stå fram som "seriøst". Derfor ble personer som på ulike måter var kompromittert holdt utafor det helt sentrale opplegget. Dette gjaldt f.eks. personer som Tron Værnes, Bjarne Eikefjord og Erling Borgen.

EKSTREM HØYREPOLITIKK.

Den politikkken bridgeklubben skulle kjøre fram var usiglig høyre, og på mange måter en kopi av den DKSF har kjørt fram de siste åra, ispedd fraser om "fagbevegelsen" og "Demokratisk styring". Den "sosialistiske offensiven" var på alle måter prega av å være en byråkratisk og høyre-sosialdemokratisk offensiv.

Hvor høyreorientert opplegget var, kommer klart fram når en ser på det planlagte møteprogrammet i DNS. Her finner en godbiter som "Norsk sosialisme under Arbeiderpartistyre" med Reiulf Steen og Steinar Stjernø, møte om ekteskapet med Susanne Brøgger og Martin Ski, møte om moral og livsverdier med Kåre Kristiansen og en humanetiker osv.

Dette er sannelig noe til "sosialistisk" offensiv! Bridgeklubbens politikk representerer et borgerlig alternativ, et alternativ skapt og tilpasse de delene av studentaristokratiet som ser feite bein i form av statssekretærstillinger, konsulentjobber og politisk karriere lyse i det fjerne.

HØYREFLYØYA.

De ledende personene innafor USV som har stått i spissen for dette prosjektet, har eksistert som ei høyreflyøy innafor laget hele det siste året. De har hatt sin kjerne i ledelsen på Studenttinget. Denne fraksjonen har i opposisjon til flertallet i USV gått inn for en utslørt høyresosialdemokratisk politikk og aktivt fremma prisøkinger og forverring. I behandlingen av disse sakene har de enrekke ganger blitt nedstemt, og vendettaen mellom fløyene har i enkelte perioder lamma laget.

På siste årsmøte i USV ble denne gruppa oppfordra til å melde seg ut, noe endel av dem har gjort. Vi oppfordrer sterkt alle progressive til å bekjempe en "stor koalisjon" av typen bridge-klubben -76. Den politikken de står for representerer borgerskapets og imperialismens interesser, ikke arbeiderklassens eller flertallet av studentenes.

FRAM I LYSET.

Etter at Oppbrudd hadde avslørt eksistensen av bridge-klubben, var de som sto bak nødt til å trekke nyskapningen fram i lyset. Ingen skal si at det skjedde med særlig mye ståhei.

Men den borgerlige presse sto klar med åpne armer. Her stilte et "humanistisk alternativ" blotta for alle (forts. s.42)

Studentpolitisk „midten“-gruppe ut mot marxist-leninistene i Oslo

Sentrale og erfarne krefter tilknyttet «midten»-grupperingene i det studentpolitiske liv på Blindern i Oslo mobiliserer. Sammen med Grønt Gras ønsker man å skape et realistisk «tredje alternativ» under vignetten «humanistisk sosialisme». Det manes til kamp mot marxist/leninistenes ensidige dominans i student-

En lang rekke sentrale studentpolitikere står bak offensiven for å skape et «midten»-alternativ mellom de konservativ/moderate og marxist/leninistene. Reidar Roll, Marit Aarset, Knut Tønsberg, Gunnar Syrrist, Øystein Njaa Nordang, Martin Mæland og Tine Lambertzen er med blant disse.

Formålet for offensiven, er dels å ta opp kampen med marxist/leninistene og deres bruk av Studentersamfundet som verpekasse

for væpna revolusjon. Dels er formålet å utfylle det studentpolitiske tomrom som er oppstått mellom konservative/moderate på den ene side og marxist/leninistene på den annen. Endelig nærer «midten»-grupperingen en betydelig frykt for at de konservative/moderate skal gjøre betydelige innhugg innover mot sentrum i studentpolitikken. Hvis så skjer, frykter man at marxist/leninistenes ensidighet kan bli avløst av tilsvarende dominans på motsatte premisser. I sum mener man ved sin offensiv å kunne oppnå å om-danne Studentersamfundet til et

politikk, samtidig som det gjelder å holde unna for en fremmarsj fra konservativ/moderat hold. Kampen skal drives både i Studentersamfundet, på Studenttinget og etterhvert også omfattes Norsk Studentunion. «Sosialistisk Offensiv» er det foreløbige navn som initiativtagerne har satt på sin gruppe.

interessant forum for langt flere studenter enn idag.

Marit Aarset sier til Aftenposten at det ikke bare er Studentersamfundet man vil arbeide i. Vel så viktig er studenttingsvalgene på Blindern om tre uker, og på noe lenger sikt står også Norsk Studentunion i søkelyset. Grupperingen består blant annet av folk fra AUF, Unge Venstre, Sosialistisk Venstreparti, uavhengige og andre tilknyttet det studentpolitiske sentrum. Man mener å ha støtte i fagbevegelsen for sitt initiativ, og det er på det rene at et samarbeide med Grønt Gras vil

finne sted. De første kraftige angrep fra Marxist/leninistenes side er allerede kommet.

Blant de temaer Sosialistisk Offensiv har i sin programklæring er forholdet mellom studentene, universitetet og fagbevegelsen, kvinnepolitikk, miljø- og ressurspolitikk og internasjonalt solidaritetsarbeide. «Humanistisk sosialisme» er den arbeidstitel man har valgt på sitt opplegg. Det bør tillegges at man tar sikte på å gjøre Studentersamfundet til et forum for studenter også fra andre læreanstalter i Oslo.

Aftenpostens oppslag om den "sosialistiske offensiven" viser klart at dette et høyrealternativ.

HVA MÅ GJØRES besøker

På Universitetet i Oslo har NKS gjennomført et vellykka årsmøte der det blant annet ble samla inn nesten 5000 kr. til de streikende Jøtul-arbeiderne. Vi har hatt en prat med formannen i laget, Jørgen Gunnerud, om bla studentersamfunnsvalget, interessekamparbeidet og 1. mai.

På Universitetet i Oslo har vi tatt en prat med Jørgen Gunnerud, NKS-formannen på stedet.

- Mange tror at Universitetet i Oslo er den nye ml-bevegelsens vugge. Stemmer dette?

- Nei. Ml-bevegelsen vokste fram utenfor universitetsmiljøet, hovedsakelig i de eldre drabantbyene rundt Oslo. Så seint som i 1966-67, da ml'erne var i ferd med å styrke sine posisjoner i SUF, var de radikale studentforeningene dominert av kulturradikalisme, pasifisme og reformisme. Først høsten 1967, ble det dannet en marxist-leninistisk fraksjon i SF-laget på universitetet.

Under kampene mot Ottosen-komiteen og lånekasseaksjonene, fikk studentene, og Rød Front i DNS, stor oppmerksomhet i pressa. Mange fikk derfor det inntrykket at vi stod svært sterkt her, - vi stod jo også sterkt på den måten at vår linje i interessekampen, Vietnam-spørsmålet, i DNS' bevilgningspoli-

tikk osv., hadde svært stor oppslutning i forhold til hvor mange vi var.

I FOLKETS TJENESTE.

Rød Front vant første gangen valget våren 1970, etter at Sosialistisk Front hadde styret noen semestre etter DKSF. De tok ikke brudd med DKSF's økonomiske politikk som lot advokater og kapitalister skalte og valte med pengene uten medlemmenes kontroll. De hadde også gått til angrep på Sol.kom. og kampanjen Norge ut av Nato. Rød Front vant på et klart utformet program. De viktigste sakene var økonomisk og politisk og støtte studentenes interessekamp, kampen mot imperialismen og mot EEC. Rød Front støtta også konsekvent arbeiderklassens kamper. Viktig var det å ta et grundig oppgjør med DKSF's kostbare, sekteiske og dekadente "nachspiel"-og "grisestil".

DNS har på en måte vært studentenes ansikt utad. Og studentene har en god del å være stolte av: Før krl-

gen stilte NS til valg sammen med DKSF, og studentene var streikebrytere under jernstreika. I dag er nazistene nektet adgang til møtene, og studentene samler inn hundre tusener til streikende arbeidere.

- Hvem stiller i DNS i vår?

- Forruten Rød Front stiller bare trotsklutene. De har vist seg å dette ned på SV's linje, ofte med ulik begrunnelse, på alle saker de har tatt stilling til. De støttet f. eks. Chileaksjonen, og Sovjets innblanding i Angola.

STOR FRAMGANG I STREIKE-STØTTEARBEIDET.

- Streikestøtte har alltid vært en viktig sak for kommunistene?

- Ja, vi har alltid sett det som viktig å jobbe for å bygge enhet mellom studenter og arbeidere, blant annet gjennom streikestøtte. Det begynte med Kiruna, Sauda, Norgas, Sporveien. Men gjennombruddet kom med Telefonsentralmontørstreika høsten 74. Nå har vi jo fått permanente streikestøttekomiteer her på universitetet. Det hjalp oss til å komme raskt igang med støttearbeidet til

Universitetet i Oslo

VALGRESULTATER FRA GENERALFORSAMLINGER I DNS:

H 68:DKSF(Stenstadvold)	961	
RødFront(Allern)	908	
V 69:Sos. Front(Alden)	645	740
DKSF(Josefsen)	643	659
Rød Front(Skobba)	331	
H 69:Rød Front(Schulz)	405	593
DKSF(Berg)	497	468
Sos. Front(Lind)	377	
V 70 :RødFront(Grønmo)	623	
Sos. Front(Ellingsen)	441	
H 70:RødFront(Forfang)	1277	
DKSF(Underdahl)	1160	
V 71:Rød Front(Gabrielsen)	1037	
DKSF(Bårdsgård)	421	
H 71:RødFront(Stø)	587	
KU(Audunson)	100	
V 72:Grønt Gras(Soma)	1394	1609
RødFront(Mortensen)	1308	1262
DKSF(Mørland)	289	
H 72:RødFront(Solevåg)	1250	
GrøntGras/Sos. Front	859	
V 73:RødFront(Gunnerud)	1130	
Opposisjon 73	365	
H 73:RødFront(Schlytter)	460	
V 74:RødFront(Trædal)	948	
SV(Versto)	390	
H 74:Rød Front(Gusland)	3245	
DKSF(Groth)	1500	
GrøntGras (Kværner)	588	
V 75:RødFront(Øyan)	1082	
DKSF(Høegh)	263	
GrøntGras(Stang)	172	
H 75:RødFront(Imseth)	1361	
DKSF(Verpe)	407	

Jøtularbeiderne.

Studentenes forståelse for nødvendigheten av å ene seg med arbeiderklassen, er blitt merkbart større de seineste åra. Idag tør ingen, heller ikke AUF og DKSF å gå åpent ut mot streiker. Når nå Studenttinget har bevilga 5000.- kr. , med Grønt Gras stemmer , og AUF sender støtte-resolusjon, så må det skrives på den progressive studentmassens konto.

MER MÅ GJØRES MED INTERESSEKAMPEN.

- Hva bør gjøres på interessekampfronten.?

- Studentenes økonomiske situasjon er langt verre idag enn under de store lånekasseaksjonene i 1970. Dessuten har vi fått usikkerheten på framtida. Gjennom det nye høgskole-systemet er staten i ferd med å skape en relativ overproduksjon av særlig universitetsutdanna akademikere. Statistikk viser at ca. halvparten av cand., mag. 'ere gikk arbeidsløse et halvt år etter eksamen. Vi i NKS må intensivere arbeidet med interessekampen.

-Hvordan har den nye anti-kommunistiske bølgen gitt seg utslag på universitetet?

- Det første alvorlige forsøket på å slå igjennom med antikommunisme, var DKSF's "fei dem ut"-kampanje. Typisk for antikommunismen tok de ikke opp kampen på vår linje i de viktigste klassekampsakene, som f. eks. Telefonsentralmontørstreika, men konsentrerte seg om at vi var "for dikta-tur". Dette forsøket endte med et magaplast. Seinere har hetskampanja fått st sterkere støtte utenfra. I høst leda DKSF ei ny kampanje under mottoet "mot all ekstremisme". Metoden deres er å konstruere opp "Watergater" og "Riksdagsbranner", framstille oss som uærlige og korrupte. SV holder seg heller ikke for god til å henge seg på lasset, har det vist seg etter jul. Se artikkelen om Universitas et annet sted i avisa.

FOR KLASSEKAMPTOGET MOT REGJERINGSTOGET.

forsøket på å innbille folk at imperialistmaktene kan sikre freden gjennom "nedrustning". Den andre parola er ei "stol på regjeringa parole", like lite meningsløs som den første. Mange vil nok gjennomskue forsøket på å bagatellisere regjeringssparolene og bløffen om å "dominere toget med "revolusjonære" paroler", og heller slutte opp om det toget som samler dem som har slutta seg til kamplinja, for folkets interesser, mot monopolkapitalen og imperialismen, og mot klassesamarbeidspolitikken.

BLI MED I NKS!

- Tilslutt vil jeg si litt om rekrutteringa til NKS. For tida har vi ei studiestrkelkampanje gående her på Blindern. Det er mange falske marxister her. SV, KUL og 4. internasjonalen hevder seg alle å være marxister. Det er klart det virker forvirrende for mange. Til dem sier vi: Se på praksisen. Hvem gjør noe, hvem bare prater? Men det er like viktig å prøve

Fra en av de mange standsdiskene på Blindern.

- Kan du si litt om 1. mai?

- Som de fleste sikkert veit, vil det gå to tog i Oslo, et regjeringstog med SV på slep, og et klassekamptog. SV på universitetet har trøbbel med å forsvare regjeringstog. Det de nå gjør, er å oppfordre folk til å gå i regjeringstog og "farge det rødt". På ei veggavis sier de at parolene "For fredelig sameksistens - Stans kapprustinga", og "Trygghet i arbeid og inntekt", er "meningsløse". Derfor skal det altså ikke være så farlig å gå under dem. Sannheten er at den ene parola er pro-imperialistisk og uttrykker supermakt-enes forsøk på å knekke folkenes frigjøringskamp, og heller leve i "fred" og "samarbeid" med supermaktene, og

å sette seg inn i teorien. Den er uløselig knytta til praksisen. Jeg oppfordrer alle til å melde seg på sirkel, også dere som ikke har tenkt å bli medlem med det samme.

Og til dere som sympatiserer med politikken vår, men som er redde for disiplin og for å få for mye å gjøre: Sjøl om våre fiender liker å framstille oss som umennesker som aldri hviler, så er det likevel et faktum at i kampen mot monopolkapitalen og for sosialismen, så trengs det disiplin og hardt arbeid. Ved å bli med i NKS, viser du at du mener alvorlig at du har tatt arbeiderklassens side og vil kjempe for sosialismen.

Det tyske politiet i full gang med rassia mot kommunistenes hovedkvarter i Berlin.

TEMA: ANTI-

Borgerskapet har grunn til å frykte kommunismen. Ut fra denne enkle sannhet springer det faktum at løgn og bakvaskelser om kommunistene og deres politikk, ikke er en tilfeldig, men nødvendig del av borgerskapets politikk.

INNHold:

ANTI-KOMMUNISMEN, et våpen for borgerskapet.....	s.17
Prosesen mot kommunistene i Köln, 1851,.....	s.22
Streiken på Herøya, 1948.....	s.24
"DNA-den kalde krigens ekstremister", intervju med Georg Vaagen .	s.27
Kulturrevolusjonen- i Kina og i norsk presse.....	s.30
Intervju med Pål Steigan om den anti-kommunistiske kampanja....	s.32
"Stille eller eksklusjon"- om SVs anti-kommunisme.....	s.35
Splitt ein front, - bli namngjeten.....	s.38

UNDERTRYKKING AVLER MOT- STAND.

Overalt hvor det er undertrykking er det motstand. Folkemassene har opp gjennom historia gang på gang reist seg for å kaste undertrykker-nes åk av sine skuldre. De er blitt møtt med våpenmakt, terror, forvisning, fengsling, sensur og løgn-propaganda.

Nettopp kampen mellom undertrykker og undertrykt har drevet historia framover. "Historia om alle samfunn er historia om klassekamper. Fri mann og slave, patrisier og plebeler, baron og livegen, laugsborger og svenn, kort sagt undertrykker og undertrykt har stått i stadig motsetning til hverandre, ført en uavbrutt, snart skjult, snart åpen kamp, en kamp som hver gang endte med en revolusjonær omdanning av hele samfunnet eller en felles undergang for de kjempende klasser". (Karl Marx i "Det kommunistiske Manifest").

UNDERTRYKKINGAS MÅL.

De ulike formene for undertrykking har alltid at et felles mål, - å sikre

Riksdagsbygningen i Berlin i brann i 1933. Nazistene hadde sjøl tent på. De brukte brannen som påskudd for å fengsle tusenvis av kommunister.

KOMMUNISME

at den herskende klassen består som herskende klasse. Ingenting ligger undertrykkerne mer på hjertet enn å forsvare sin egen makt, sine privilegier og sin rett til å undertrykke.

Etter at den revolusjonære bølgen var slått ned i 1848, satte den europeiske reaksjonen iverk klappjakt på kommunister og andre opprørere. Fyrstene, junkerne og pengearistokratene var allerede den gang oppmerksomme på at det å skille de mest aktive elementene i bevegelsen fra de undertrykte massene, var en forutsetning for videre undertrykking og utbytting.

Borgerskapet møtte Oktober-revolusjonens seler i 1917 med det vildeste propagandafelttog. Herskerklassens råtnende bladsmørere, sjelens voktere og statens profesjonelle vitenskapsmenn skulle ruste opp herskerklassen og så frykt i folkemassene. Pesten måtte ikke bre seg, og bolsjevismen ble erklært krig på alle fronter: økonomisk, politisk og militært.

Hetsen mot og forfølgelsen av progressive er altså en del av hersk-

erklansens virksomhet for å beholde makta, en del av undertrykkinga av de undertrykte og dermed en del av klassekampen.

HVORFOR RETTES SKYTSET FØRST MOT KOMMUNISTENE?

I et brev til Weidemeyer sa Karl Marx: "Hva meg angår, så har jeg ikke fortjenesten av å ha oppdaget tilstedeværelsen av klasser i det moderne samfunn, heller ikke den innbyrdes kamp som de fører. Borgerlige historikere lenge før meg har framstilt den historiske utvikling av denne klassekamp. Det jeg gjorde som var nytt, var å påvise 1) at klassenes eksistens bare er knyttet til bestemte historiske utviklingsfaser i produksjonen, 2) at klassekampen nødvendigvis fører til proletarietets diktatur og 3) at dette diktaturet selv bare danner overgangen til opphevelsen av alle klasser og til det klasseløse samfunnet".

I disse setningene finner vi det prinsipielle grunnlaget for anti-kommunismen. Kommunismen bygger sitt arbeid på innsikt i de

ALLE MIDLER TAS I BRUK.

Å knuse den kommunistiske bevegelsen, og å isolere kommunistene fra resten av det arbeidende folket, er så viktig for borgerskapet at alle midler tas i bruk. Ingen midler er for drastiske og ingen er for simple. Hetsen mot kommunistene er et av midlene.

Kommunistene skal "skremmes" fra sjøl å gå i spissen for kampen mot klassefienden, og systematiske løgner skal få vanlige folk til å ta avstand fra kommunistene. Slik skal det slås inn en kile mellom kommunistene og arbeiderklassen.

For å nå dette målet framstilles kommunistene som "umenneskelige psykopater" og de tillegges konspirasjons- og kupplaner. De anklages å infiltrere i alt fra forsvaret til boligforeninger, og enkelte ganger sidestilles de med borgerskapets eget produkt: fascismen.

lovene som styrer utviklinga av samfunnet. De forbinder denne vitenskaplige kunnskapen med revolusjonær handling. Gang på gang har det blitt bevist at når ei riktig kommunistisk linje står i spissen for kampen, vinner de undertrykte seler over undertrykkerne.

Kommunismen er de undertryktes egen ideologi, den stiller seg helt og fullt på deres side, er et våpen for deres frigjøring. Den sier ikke til de undertrykte: Kom til en ordning med de herskende. Tvert imot: Den slår fast at den herskende klassen må styrtes og undertrykkes, at det er rett å gjøre opprør. Borgerskapet hater den som pesten, og de har god grunn til det.

Blant kommunistene finner borgerskapet sine mest kompromissløse motstandere. Derfor blir det å isolere kommunistene av avgjørende betydning for dem.

OPPORTUNISMEN OG ANTI-KOMMUNISMEN.

Opportunismen i arbeiderbevegelsen er en av borgerskapets viktigste politiske støtter. Den leder klassekampen på avvæler ved å hevde at kapitalismen kan bedres og klasseskillene oppheves gjennom reformer. Opportunistenes mål er at de sjøl skal få administrere borgerskapets diktatur. Et klart eksempel er hvordan DNA har gått i spissen for å "redde" og utvikle den statsmonopolistiske kapitalismen i Norge.

Både DNA og SV representerer opportunismen i arbeiderbevegelsen, sjøl om SV fører fram sin po-

litikk i en noe annen form enn DNA. Mens DNA åpent erklærer at marxismen må forkastes, propagerer SV er marxisme som er frarøvet ethvert revolusjonært innhold, og som er ufarlig for borgerskapet. SV står for revidert marxisme, revisjonisme. Både DNA og SV sprer borgerlig politikk spesielt tilpassa og innretta på arbeiderklassen; de er borgerlige arbeiderpartier.

DET MATERIELLE GRUNNLAGET.

Allerede Marx og Engels påpekte at framveksten av opportunisme i arbeiderbevegelsen ikke var tilfeldig, men at det hadde et materielt grunnlag: Superprofitten i imperialismens epoke. Gjennom denne profitten kunne det skapes et bestukt slikt av "arbeiderledere". Om dette sier Lenin:

"Det avgjørende er at det er skapt økonomiske betingelser som har gjort et slikt av arbeideraristokratiet modent til å gå over til borgerskapet og at dette nå har skjedd. Og denne økonomiske tilknytningen vil få politisk form, i en eller annen skikkelse, uten særlige "vansker". På den økonomiske grunnvullen vi alt har vist til, har den moderne kapitalismens politiske institusjoner, - pressa, parlamentet, samskipnader, kongresser osv. - skapt politiske privilegier og bein, av samme type som de økonomiske privilegiene og beina som finnes. Lønnsomme og lette jobber i staten eller krigsindustrikomiteene, i parlamentet og forskjellige utvalg, i redaksjonene i "respektable" aviser eller i styrever og råd i de like respektable og "borgerlig-lovlydige"

ge" fagforeningene. Dette er agnet det imperialistiske borgerskapet bruker for å trekke til seg talsmenn og tilhengere av de "borgerlige arbeiderpartiene", og for å belønne dem".

"BEDRE TJENERE...".

Nettopp i den anti-kommunistiske kampanja avsløres det usedvanlig godt hva Lenin mener når han sier at de borgerlige arbeiderpartiene er bedre tjenere for borgerskapet enn borgerskapet sjøl. Nettopp DNAs grep om store deler av fagbevegelsen, gjør dem i stand til å utrette langt mer enn den "Mørkeblå reaksjonen", som få arbeidsfolk låner øre til. Nettopp det at en del progressive har illusjoner om SV gjør at deres anti-kommunisme slår inn i viktige grupper. Borgerskapet i Norge har alltid hetset mot kommunistene, men først da DNA satte alle krefter inn etter krigen slo hetsten inn i store deler av arbeiderklassen.

SV ER KNYTTA TIL BORGERSKAPETS STAT MED TUSEN BÅND.

I dag står DNA igjen i spissen for en offensiv mot kommunistene, kampvillige arbeidere, streikestøttebevegelsen og alle som reiser kamp mot klassesamarbeidet. "Den andre hovedstrømninga", SV har i stor grad hengt seg på denne kampanja og til dels sjøl stått i spissen for den.

Endel progressive som støtter SV har reagert på dette, men blir i partiet med håpet om at ledelsen kan skiftes ut, at det som er gjort er beklagelige "glipp" osv. De ser

Er vi ekstremister?

I sin iver etter å sverte kommunistene har borgerskapet tydd til mange våpen. "Ekstremistteorien" er et av de mest brukte. Kjerna i teorien er at kommunister og nazister er like, - at på tross av ulik ideologi, er begge "ekstreme" og benytter de samme metodene. Dette er ikke noe nytt fenomen. I 30-åra var "kommu-nazismen" et av de tyske sosialdemokratenes viktigste våpen. Idag er denne teorien viktig fordi den i større eller mindre grad har slått inn blant mange progressive.

De reaksjonære river, for å oppnå det de ønsker, begrepet "ekstrem" ut av enhver klassemessig sammenheng. De stikker politikken unna, og spiller på begrepet de vet har en dårlig klang hos folk flest.

Er vi kommunister ekstreme? Både ja og nei. I forhold til borgerskapet er vi det, fordi vi vil styrte dem som utbyttere og herskende klasse, fordi vil fjerne alle klasseskiller,

all urettferdighet og krig. Men sett ut fra interessene til det store flertallet i Norge og resten av verden, er vi langt fra ekstreme. Skulle det på noe måte være ekstremt, måtte det i så fall være ekstremt i tråd med deres interesser.

Bruker kommunister og nazister de samme metodene? Sjølsagt ikke. Nazismens metoder er individuell terror, demagogi og massiv undertrykking av arbeiderklassen og det arbeidende folket. Nazismen er et redskap for monopolene mot hele det arbeidende folket.

Kommunistenes metoder er politisk massemobilisering og tålmodige diskusjoner for å få folk til å stille seg på riktig side i klassekampen. Vårt mål er et sosialistisk samfunn der folk sjøl har makta, og styrer i tråd med sine interesser. Vi er for å styrte utbytterklassen og knuse dens stat i en væpna revolusjon, men ingen revolusjon kan seire uten støtte i folket. Vi kom-

munistene avviser alle teorier om at heltene skaper historia, og slår fast at individuell terror aldri har ført til annet enn styrking av det borgerlige diktaturet.

Virkeligheten sjøl avslører hulheten i "ekstremistteorien". Disiplinerte 1.mai-demonstrasjoner og møter som de progressive arrangerer, møtes med tåregassbomber og bombetrusler fra de politisk kriminelle nazistene. Denne teorien er et ynkelig forsøk på å tilslore det faktum at nazismen er en ekstrem borgerlig ideologi. I praksis er den et forsvar for nazistenes provokasjoner og et forsøk på å legge grunnlag for et forbud mot det kommunistiske partiet.

I februar 1940 slo politiet til mot det svenske kommunistpartiet. 3000 politimenn ble satt inn i razzia mot kommunisters hjem, partilokaler og avisredaksjoner. Den svenske regjeringas politikk under 2. verdenskrigen skulle forberede Sverige for en tysk seier i krigen. På bildet beslaglegges matriale på kommunistpartiets lokaler i Stockholm.

ikke det matrielle grunnlaget for SV's politikk: at det ledes av en borgerlig politikk og borgerlige ledere og at det med tusen bånd er knytta til den borgerlige staten.

SV er økonomisk slavebundet av klassestaten. Uten milliontilskudd til partiet i form av lønn til stortingsmenn, støtte til presse og partiapparat, lønna verv i komiteer og utvalg osv., var partiet bankerott på 24 timer. Uansett ledelse vil et slikt parti alltid måtte "distansere" seg klart fra kommunistene for ikke å sette sin statsstøtte i fare. De må forsvare sin "legale" og "demokratiske" politikk.

Når kommunistene avslører deres støttespill for borgerskapet, blir det viktig for dem å tviholde på sin radikale maske. De forsøker derfor å angripe kommunistene fra "venstre". Dette er helt nødvendig dersom de skal kunne fylle sin funksjon som et borgerlig arbeiderparti, og derfor får de god hjelp fra borgerpressa i å markedsføre disse angrepene. Når Erling Borgen i SV sier at "ml'erne er på mange måter reaksjonære" gir Arbeiderbladet villig plass.

OPPSVING I KLASSEKAMPEN: ØKT ANTI-KOMMUNISME.

Sjøl om borgerskapet alltid hetser mot kommunistene og kommunismen, tar denne hetsen på bestemte tidspunkter mer preg av ei kampanje. Slike kampanjer er nært knytta til oppsving i klassekampen og framgang for kommunistene.

Et godt eksempel er kampanja mot kommunistene etter krigen, da det var av avgjørende betydning for DNA å knekke alle spirer til kamp for å få Norge inn i NATO og slavebinde landet til USA-imperialismen.

KAMPANJA I 1970.

Den første kampanja mot norske marxist-leninister satte inn i oktober/november 1970. Den var nært knytta til utviklinga i klassekampen det året. Flere steder hadde det brutt ut ulovlige streiker, støttearbeidet var omfattende og kommunistene sto i spissen for flere av streiken og det støttearbeidet som ble drevet.

Hovedelementene i hetsen var at SUF hadde "infiltrert" på arbeidsplassene, spilt på misnøye og ført arbeidsfolk bak lyset. NAF

sendte ut informasjon om hvordan "infiltrasjonen" skulle møtes. VG "avslørte" SUFs statutter som hadde vært i salg i flere år, og Creditbanken produserte sitt "notat". Det ble også insinuert at SUF tok imot penger fra en fremmed makt, og gjort forsøk på å koble forbundet sammen med et våpentveri på Gol.

Målet med kampanja var å svekke den revolusjonære bevegelsen, få slutt på de ville streikene og knekke oppsvinget i den anti-imperialistiske kampen og kampen på de høyere lærestedene. Resultatene ble knapt målbare.

KAMPANJA I 1972.

Den neste offensiven kom helt i slutten av EEC-kampen. DNA og LO-ledelsens linje hadde lidd store nederlag, og alt pekte i retning av seier for folkemotstanden. Da prøvde monopolene og deres talsmenn sitt siste desperate trekk: Avsløringer om at kommunistene skulle ta Folkebevegelsen innafra, stjele medlemsarkivet osv.

VG påsto til og med på avstemningas andre dag at EEC-motstandere hadde forsøkt organisert valgfusk dagen

før. Alle kjenner resultatet av dette desperate forsøket.

KAMPANJA IDAG.

Den ny-McCarthyistiske kampanja vi er vitne til idag, skiller seg ikke fra de andre i graden av løgnaktighet, men ved at DNA/LO-toppen åpent har stilt seg i spissen for den. Den er et svar på den økonomiske krisa og DNAs forsøk på å velte byrdene av krisa over på arbeidsfolk gjennom det dårligste tariffoppgjøret i manns minne og på andre måter. For å nå dette målet må kampvillige arbeidere og andre suspenderes og knekkes, og kommunistene må splittes fra resten av folket.

Kampanja er retta mot alle som knytter neven mot klassesamarbeidet og DNA/LO-ledelsen. Hetsen mot Jøtul-arbeiderne og suspensjonen av styret i Sosiale Etaters fagforening i Oslo er gode eksempler på dette.

VÅRT SVAR.

Kommunistenes svar på hetsen er å stå åpent fram med politikken sin, og drive løgnene tilbake, bit for bit, i pressa vår og gjennom diskusjoner. Samtidig vil arbeide for at alle progressive tar avstand fra bakvaskelsene og forsvarer en politikk i arbeiderklassens interesse.

Vi vil aldri vike en tomme på den politikken vi står på. Vi vil ikke som NKP forsikre noen om at vi egentlig ikke er revolusjonære osv. Kommunistene og kommunismen har blitt forfulgt og baktalt i mer enn 150 år. Allikevel har den stadig hatt framgang. Større og større deler av menneskeheten har slått seg fri fra kapitalismens åk. De orda Karl Marx avslutta "Det kommunistiske Manifest" med, gjelder like mye idag:

"Kommunistene forakter å holde sine meninger og hensikter hemmelige. De erklærer åpent at deres mål bare kan nås gjennom en voldelig omstyrting av alle samfunnsformer som har bestått til nå. La de herskende klasser skjelve for en kommunistisk revolusjon. Proletarene har ikke annet å tape enn sine lenker. De har en verden å vinne. Proletarer i alle land foren dere!"

– Det står en fyr her ute som sier at han er topp-kvalifisert som medlem etter vår nye anti-zionistiske holdning.

Bildet:

Siden en progressiv politikk lenge har stått i ledelsen for studenter-samfunna rundt om i landet, ble disse tidlig skyteskiver for hets i borgerpressa. Påstander om ulike former for økonomiske misligheter, "tapping" til partibyggende arbeid og andre beskyldninger hagket tett. Denne virksomheten har fortsatt like til idag.

I slutten av 60-åra gikk marxist-leninistene i spissen for å reise en opinion til støtte for det palestinske folket, bl.a. i studenter-samfunna. Dette falt mange reaksjonære tungt for brystet. Her er "Morgenbladet"s kommentar til et møte i DNS 3.9.1969.

Infiltrasjon?

I hetsen mot kommunistene dukker påstandene om "infiltrasjon" stadig opp. Alle forsøk på bringe på det rene hva dette konkret består i, har til nå gitt små resultater. Det eneste som en med sikkerhet kan si er at bare kommunistene lever, så infiltrerer de, enten de vil eller ikke.

Når andre enn oss deltar i politisk arbeid, tar ordet på fagforeningsmøter, sloss for sin politikk i valg osv., er det langt fra bemerkelsesverdlig. Men når kommunistene gjør akkurat det samme, da er det plutselig "infiltrasjon". Kommunistene infiltrerer på skoler og arbeidsplasser, på busser og trikker, på kurs og i det militære.

Som sagt, det blir lett å trekke på smilebåndet når "infiltrasjonen" skal konkretiseres. Men det betyr ikke at vi ikke skal ta angrepa fra klassefienden alvorlig. "Infiltrasjon" er et ord som ikke lyder bra for de fleste, og det er sjølsagt derfor påstanden gjentas så ofte uten at den begrunnes. Den tyske propagandaminister Goebbels regel om at en løgn som gjentas tilstrekkelig ofte blir en sannhet, er også en leverregel for våre hjemlige kommunistjegere.

Den hittil mest konkrete definisjonen på infiltrasjon som har kommet fra sosialdemokratene, er at vi kommunister går inn i f.eks.

fagbevegelsen for å svekke den. Til det vil vi si: AKP(ml) har en faglig politikk som langt fra er hemmelig. Den finnes i publikasjoner som selges offentlig, og vi er sjølsagt interessert i at flest mulig får kjennskap til den. Vårt mål er å styrke fagbevegelsen, gjøre den til et redskap i arbeidsfolks kamp for sine interesser. Dette er nødvendig fordi nettopp DNA har arbeidet hardt og målbevisst for å svekke, slavebinde og splitte fagbevegelsen.

Klassekamplinja er i framgang i fagbevegelsen, blant kvinner og i ungdomsmassene. Klassefienden skumler om infiltrasjon, men de vil aldri lykkes i å knekke den kommunistiske bevegelsen.

Er vi for diktatur!?

Ulike typer av borgerlige politikere fra ALP til SV, slår med jevne mellomrom fast at det går et avgjørende skille i politikken mellom dem som "bekjenner seg til demokratiet" og dem som er for diktatur. Ut fra dette hylles f.eks. SV som et demokratisk parti, mens det kreves forbud mot AKP(ml).

MARXISMENS SYN.

Marxismen slår fast at enhver stat er et diktatur. Det viktige spørsmålet er: Demokrati for hvem og diktatur over hvem.

Norge er idag et monopolkapitalistisk diktatur. Monopolene har makta og styrer utviklinga gjennom å disponere den merverdien arbeidsfolk skaper. Staten tjener monopolenes interesser, og kjerne i staten er et voldsapparat som skal settes inn dersom borgerskapet virkelig er trua. At voldsapparatet forberedes på slike situasjoner har vi sett i f.eks. Wintex-øvelsene.

Under borgerskapets diktatur er den demokratiske maska bare et skinn, et middel til å opprettholde undertrykkinga. Lenin sier det slik: "Selv i den mest demokratiske borgerlige staten vil de undertrykke massene ved hvert eneste skritt, støte på den skrikende motsigelsen mellom den formelle likhet forkynt av kapitalistenes "demokrati", og de tusenvis av reelle begrensninger og utflukter som gjør arbeiderne til lønsslaver. Det er nettopp denne motsigelsen som åpner massenes øyne for det råtne, det løgnaktige og det hyklerske i kapitalismen".

La oss stille enkelte spørsmål som: Hvem styrer utviklinga? Hvem bestemmer hvor folk skal bo? Hvor legges arbeidsplassene og ut fra hvilke interesser? Bestemmer du over livet ditt?

ALLE ER FOR DIKTATUR!

Utgangspunktet er derfor at alle er for diktatur, også de som hyller dagens tilstand og kaller den "det rene demokrati". De ønsker i realiteten å opprettholde borgerskapets diktatur, utbyttinga og imperialismen, og de bekjemper da også proletariats diktatur.

Vi kommunister sloss for proletariats diktatur, - et samfunn hundre ganger mer demokratisk enn noen borgerlig stat. Her er det flertallet som utøver sitt diktatur over mindretallet, de tidligere undertrykkerne og utbytterne. Disse er fratatt "retten" til å gjennomføre undertrykkinga og utbyttinga av det arbeidende folket. Under proletariats diktatur er det et viktig mål å trekke folk med i styringa og utviklinga av samfunnet, og i forsvaret av staten og sosialismen.

IKKE MÅL I SEG SJØL.

Men proletariats diktatur er ikke noe mål i seg sjøl. Det er en egen historisk epoke som skal løse en egen oppgave: Å avskaffe alle klasseskiller å legge grunnlag for et samfunn der "fra enhver etter evne og til enhver etter behov" er rettesnora for den samfunnsmessige produksjonen. Derfor undertrykkes borgerskapet og all borgerlig ideologi under sosialismen. Dessto mer effektivt vanlig folk mobiliseres

til forsvar for sosialismen og sine egne interesser, dessto mer effektivt vil borgerskapets interesser bekjempes.

Klassekampen vil altså fortsette under sosialismen, men det vil være en viktig forskjell fra situasjonen i dag: Staten og voldsapparatet vil være på det arbeidende folkets side og forsvare deres rett til ikke å bli utbytta, ikke å bli kanonføde i imperialistenes kriger osv.

JA, VI ER FOR DIKTATUR!

Vi kommunister sier åpent at vi er for proletariats og mot borgerskapets diktatur. Opportunistene og revisjonistene har til alle tider snakket om demokrati og diktatur i sin allminnelighet, løpsrevet fra ethvert klassemessig grunnlag. Derfor slo såvel Marx som Lenin fast at dette er et vannskille mellom ekte og falsk marxisme.

Borgerskapets eller proletariats diktatur er valget. Noen mellomting finnes ikke. Alle som kaller seg progressive plikter å ta stilling til dette spørsmålet og forsvare alle undertryktes interesser mot borgerskapets hets.

Hetsen mot proletariats diktatur har alltid vært en viktig del av hetsen mot kommunistene, fordi det er et standpunkt som ikke på noen måte kan forenes med borgerskapets interesser. Å fjerne proletariats diktatur fra marxismen er å frata den dens revolusjonære kjerne. Det er som Lenin sa "å forvandle Marx til en gjennomsnittliberal".

For dem som ønsker å sette seg grundigere inn i dette spørsmålet anbefaler vi på det varmeste Lenins bok "Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky".

Veggavisene er et godt eksempel på hvordan trykkefriheten blir rell for vanlige folk under sosialismen.

»Jeg er nettopp ferdig med å lese rapporten om Kinkels flukt. Det har gitt meg en ide som jeg ikke akkurat vil se på som aktverdig. Nemlig: Er det ikke slik at Stieber (sjef for det hemmelige politiet, vår anm.), vil være en utmerket mann for å plukke fra hverandre konspirasjonen og tilfredsstille det prøyssiske folk med en etterlengtet forestilling som skal inneholde avsløringer, og framfor alt straff over et kupp-forsøk?». Dette sitatet fra Frederik Wilhelm, konge av Preussen, sier noe om bakgrunnen for prosessen mot kommunistene i Köln. Denne artikkelen viser at borgerskapet allerede dengang hadde utvikla mange av de metodene som brukes i kampanja i dag.

REAKSJONEN PÅ FRAMMARSJ.

Det første forsøket på en borgerlig-demokratisk revolusjon i Preussen brøt sammen sommeren 1848. Kongen satte i verk et statskuppet, og en kamp mellom kongen, landadelen og høyborgerskapet fulgte. Denne kampen skulle vare i mange år.

Det liberale borgerskapet hadde fått en støkk i livet. De inngikk avtaler med reaksjonen, og var glad til over å få kontrollen med den økonomiske politikken. Arbeiderne og håndverkerne ble offer for det liberale borgerskapets svik.

Det endelige utfallet av revolusjonen styrket reaksjonen på alle fronter. Riktignok inneholdt konstitusjonen formelle vedtak om trosfrihet, trykke- og talefrihet, men disse rettighetene ble effektivt underminert. For eksempel ble teaterstykker underlagt sensur fordi de ikke ble definert som "ytringer", men "kunst" og kunst skulle sensureres. Borgerskapet var raskt ute med å hylle disse uthula rettighetene. De undertrykkes glød under revolusjonen hadde skremt dem. Nå ofra de de demokratiske rettene for å få beholde eiendommene og pengene sine.

RHINLAND- "RADIKALISMENS SENTRUM".

Håndverksproduksjonen dominerte i Tyskland på denne tida, og industriarbeiderklassen var lite utvikla. I navnet var arbeiderforeninger tillatt fra 1848, men alle restriksjonene og tilleggsbestemmelsene gjorde retten innholdløs. Allikevel forkom det klassekamp på et høyt nivå.

Kommunistenes Forbund, hvor Marx og Engels var ledende medlemmer, hadde vært ei drivkraft både i propagandaen og på barrikadene. Köln-avdelinga var senteret for aktiviteten. Herfra redigerte Karl Marx "Neue Rheinische Zeitung".

Köln var hovedstaden i Rhin-provinsen som tilhørte de mer progressive delene av Tyskland. Her lå den mest avanserte industrien,

og proletariatet var av en viss størrelse. Borgerskapet var prega av ideene fra den franske revolusjon om frihet, likhet og brorskap.

Rhin-provinsen ble styrt etter rettsprinsipper av fransk mønster. Politiske rettssaker ble holdt foran en jury og med legdommere. Rettsakene var offentlige og muntlige, ikke hemmelige og skriftlige som i resten av Preussen.

"KOMPLOTTET" AVSLØRES FOR Å STYRKE REAKSJONEN.

I tida fra sommeren 1848 hadde reaksjonen utbygd posisjonene sine i statsapparatet ved å spille på det liberale borgerskapets frykt for en slagkraftig arbeiderklasse. For å sikre grepet sitt om makta og rydde ut all "radikalisme", ønska regjeringa å avsløre et "komplott", avsløre at kommunistene planla statskupp.

Historia om dette sier en del om de metodene som alltid brukes i anti-kommunistiske kampanjer. Det viser også hvilken frykt borgerskapet nærte for de framskredne elementene i arbeiderklassen, sjøl på en tid da den vitenskaplige sosialismen var lite utvikla og småborgerlig radikalisme sto sterkt.

Regjeringa intensiverte den hemmelige overvåkinga. Dette skjedde både innenlands og i London, som var senteret for revolusjonære emigranter. Gjennom den preussiske ambassaden i London forsøkte de til og med å få den engelske regjering til å utvise alle flyktninger. Samtidig ble samarbeidet mellom det hemmelige politiet i de ulike tyske delstatene styrka, og kontrollen med innreise og utreise ble strengere.

"MANIFESTET" SOM INDISIUM PÅ "ET NÆRT FORESTÅENDE KOMPLOTT".

I mai 1851 gikk en av kommunistene i Köln, Notjung, i ei felle og ble arrestert. På ham fant politiet "Det kommunistiske manifest" og noen andre papirer fra ledelsen av Kommunistenes Forbund i London. Det-

te var nok til å påstå at "en gigantisk sammensvergelse" var avslørt. Husundersøkelser, konfiskasjoner og tilfeldige arrestasjoner raste over hele Preussen.

Flere av kommunistene i Köln ble arrestert, blant annet ved hjelp av forræderi og tysting. Arrestasjonene skulle brukes til å så frykt i arbeiderklassen over hele landet. Reaksjonen prøvde på alle måter å få satt "avsløringene" i Köln i forbindelse med de ledende kreftene i London: Karl Marx og Friedrich Engels. Men undersøkelserne til det preussiske sikkerhetspoliti gikk seint. De var ute av stand til å bevise at en sammensvergelse var nært forestående. Det eneste bevismaterialet som dukka opp var det såkalte "Dietz-arkivet" som var blitt stjålet fra ei utbrytergruppe fra Kommunistenes Forbund, Willich/Schapper-gruppa.

SPLITTELSEN I KOMMUNISTENES FORBUND I 1850.

I 1850, året før prosessene i Köln, hadde det vært en splittelse i kommunistenes forbund. Grunnlaget for splittelsen var ulike syn på resultatene av revolusjonen i 1848 og situasjonen i klassekampen.

Londonavdelinga, leda av Marx og Engels, slo fast at den revolusjonære bølgen var over, at kapitalismen hadde gått over i en høgkonjunktur og at reaksjonen hadde konsolidert sin stilling. De mente at forbundet nå måtte reorganiseres for å legge vekt på å oppsummere de erfaringene som var høsta på en vitenskaplig måte.

Ei anna gruppe, leda av Willich og Schapper, sto på at bevegelsen måtte stå klar til å påskynde og skape revolusjonære situasjoner gjennom væpna provokasjoner og kupplaner. Dette sprengte Forbundet. Flertallet, deriblant Köln-avdelinga, slutta opp om Marx og Engels linje.

"BEVISMATERIALET" I KÖLN.

Under rettssaken i Köln forsøkte reaksjonen å tillegge kommunistene de standpunktene utbrytergruppa hadde. De forsøkte å framstille motsetningene i forbundet og splittelsen som et oppgjør mellom personer. Medlemmene av Forbundet ble anklaga for høgforræderri. De skulle ha "konspirert" for å avskaffe konstitusjonen og monarkiet gjennom et kupp.

Bevismaterialet viste sjølsagt ingen ting om noen aktuell og konkret "kupplan". Ved bevisst å røre sammen de to linjene i Forbundet før

1851: PROSI

I 1848 gikk en revolusjonær bølge over hele Europa. Reaksjonstida var over. Arbeiderklassen, småborgerskapet og borgerskapet reiste seg mot de reaksjonære fyrstene. Revolusjonen førte i hovedsak til at det kapitalistiske borgerskap feide vekk føydale stengsler ved hjelp av massenes helttemodige innsats på barrikadene. Sjølsagt betydde opprørene mye for den voksende arbeiderbevegelsen. I Norge reiste Thrane arbeidsfolk og husmenn til kamp. (Bildet er fra gatekamper i Breite Strasse i Berlin i 1848.)

splittelsen, og late som om splittelsen aldri hadde skjedd, prøvde aktoratet å påvise sammensvergelsen. I tillegg til dette plantet den preussiske reaksjonen en provokatør i utbrytergruppa. Denne laga en egen "kupplan" som deretter ble avslørt av det preussiske politiet!

De framlagte bevisene var likevel for svake til å overbevise den borgerlige retten i Rhinland. Sjølsagt hadde den ingen ting imot å slå ned arbeiderklassen og kommunistene, men motsetningene mellom borgerskapet i Rhinprovinnsen og styret i Preussen var så skarpe at retten ville demonstrere sin "sjølstendighet". I egen interesse var borgerskapet i Rhinprovinnsen interessert i en rettspraksis som ville gjøre det vanskeligere for føydalismens representanter å kjøre fram slike farselignende rettssaker. De kunne jo også ramme borgerskapet sjøl.

Ut fra dette nektet retten å avsi dom på grunnlag av de "bevisene" som fantes.

SELVGJORT ER VELGJORT.

Fra nå av produserte politiet ganske enkelt bevisene sjøl. Blant annet ble det laga forfalskninger av dokumenter fra ledelsen i Kommunistenes Forbund som utviska motsetningene til utbrytergruppa. Rettsaken dro ut, og fikk etter hvert stadig mer preg av et propagandashow for reaksjonen.

Rettsforhandlingene fant sted om formiddagen med den begrunnelse at venner av de tiltalte i "nattens mulm og mørke" ville bruke voldelige midler.

DOMMEN.

Jurien som dømte kommunistene i Köln, besto av storborgere, adelsmenn og trofaste tilhengere av re-

aksjonen. Trass i at politiets "beviser" falt til jorda, trass i at deres påstander var sjølmotsigende og forfalskningene åpenbare, ble kommunistene dømt til lange fengselsstraffer. Et annet utfall ville ført til en åpen regjeringsskandale, fordi det ville avslørt hele den "forestillingen" som kongen av Preussen hadde satt i scene.

MARX PÅ TILTALEBENKEN.

Like mye som Köln-kommunistene sto Marx og marxismen sjøl på tiltalebenken. Aktoratet nekta at et brev fra Marx ble brukt som bevismateriale ved å henvise til at dersom Marx hadde vært til stede, ville han vært blant de tiltalte.

Marx spilte sjøl en viktig rolle i forsvaret av de tiltalte. Gjennom liberale aviser og i annen propaganda tilbakeviste han løgnene og de falske bevisene.

ESSEN I KØLN

HERØYA 48

"Enhet i handling skaper seier!" Under denne parole marsjerte tusen arbeidere fra Porsgrunn til administrasjonsbygningen ved Herøya-fabrikkene... alle som da var besjelet av begeistret kampglød og seiersbevissthet."

Streiken på Herøya i 1948 var ei knyttet neve i ei tid da DNA satte alt inn på å tilpasse norsk økonomi til USA-imperialismens krav. I en slik situasjon var det avgjørende at all den motstand som fantes i arbeiderklassen, ikke slo ut i lys lue. DNA og LO-ledelsen så på streiken på Herøya som en trussel mot sitt eget svik, og satte igang en massiv kampanje mot de streikende. I denne artikkelen skal vi vise det ved å ta for oss Arbeiderbladets dekning av konflikten.

LANGE KAMPTRADISJONER.

Arbeiderklassen i nedre Telemark har lange kamptradisjoner. Før krigen var distriktet et kjerneområde for den faglige opposisjonen, og det var her mellomkrigstidas hardeste sammenstøt mellom arbeiderklassen og borgerskapet, det såkalte Menstadslaget, fant sted. Dette sammenstøtet var så alvorlig at forsvarsministeren, den ikke ukjente major Quisling, fant det nødvendig å sende kanonbåter oppover Skiens-elva for å få kontroll med situasjonen. Også etter krigen kom arbeiderklassen i nedre Telemark til å stå i spissen i kampen for bedre kår. Men i åra etter krigen var situasjonen kvalitativt forskjellig fra det som var vanlig i 30-åra. Før krigen var kapitalen ute i ei krise som truet med å ta strupetak på hele systemet. De tradisjonelle borgerlige partiene vakla fra krise til krise, og ble til slutt nødt til å overlate makta til sosialdemokratiet. Etter krigen, derimot, var økonomien i ferd med å bli stabilisert, og med USA som baseområde ble det bygd opp en relativt stabil kapitalistisk økonomi i de fleste vestlige land.

NORGE ETTER KRIGEN.

Et av disse landa var det landet

Herøya-arbeiderne i en brosjyre de ga ut, kalte "AS Det arbeiderstyrte Norge". Med Marshall-hjelpa som økonomisk grunnlag og DNA som politisk garantist, skulle det bygges opp en moderne økonomi tilpassa den internasjonale kapitalismens behov.

En av de viktigste oppgavene til ledelsen i DNA, ble å passivisere fagbevegelsen, å sørge for at "uro på arbeidsplassene" ikke ødela oppbygginga av en Marshall-økonomi i Norge. I dette lyset må man se det stadig sterkere samarbeidet mellom LO og NAF. I mellomkrigstida ga dette seg uttrykk i Hovedavtalen hvor LO bandt seg til ikke å gå til streiker i tariffperioden, unntatt ved politiske demonstrasjonsstreiker. Etter krigen erklærte man åpent av gjenoppbygginga av landet var noe arbeidere og arbeidsgivere måtte stå sammen om.

Den krafta som i første rekke kunne true denne politikken, var sjølsagt en militant opposisjon i fagbevegelsen. Følgelig satte DNA på denne tida alle krefter inn på å knekke fagforeninger som tok mer hensyn til medlemmene enn til planleggingsavdelinga i Finansdepartementet. Framfor alt måtte de kreftene som kunne ta ledelsen i

framtidige kamper på arbeidsplassene, knekkes. Naturlig nok var det derfor i disse åra en mann som Håkon Lie hadde sine beste år.

HERØYA-STREIKEN.

Heksejakten på klassekjempere i åra etter krigen, fikk et av sine høydepunkter på høsten 1948, da arbeiderne på Herøya gikk til aksjon for 42 timers arbeidsuke. Herøya Arbeiderforening (HAF) hadde lenge vært leda av NKP-ere, noe som førte til at den ikke var slavisk underlagt ethvert direktiv som kom fra DNA-regjeringa.

Men dette betyr ikke at NKP-erne på Herøya leda kampen for 42 timers arbeidsuke ut fra et klart klassekamperspektiv. I NKP hadde Furubotns linje om enhet i oppbygginga av landet slått gjennom i ganske stor grad, og dette kom og til å prege den politiske linja til partiet i nedre Telemark.

I tråd med dette hevda NKP-erne på Herøya at forkorta arbeidstid ville gi økt trivsel på arbeidsplassen og dermed økt produksjon. Med et slikt utgangspunkt var det klart at et nederlag for streika ville stå for døra den dagen borgerskapet bestemte seg for å mobilisere mot de streikende.

Det som allikevel gjør at det idag er viktig å studere det som hendte, er at det på en sjelden klar måte ble demonstrert hvilke midler DNA tar i bruk når deres styring med fagbevegelsen er trua. Vi skal vise dette ved å se på Arbeiderbladets dekning av Herøya-arbeidernes kamp. Men først skal vi gå litt nærmere inn på hva kampen sto om.

BAKGRUNNEN FOR STREIKA.

Kravet om 42 timers arbeidsuke for skiftarbeiderne på Herøya, ble først reist i 1934. Begrunnelsen for kravet var dengang at Norsk Hydro var en helsefarlig arbeidsplass, og at skiftarbeiderne burde få kompensasjon for dette ved kortere arbeidstid. Etter den gamle skiftordninga fikk arbeiderne bare hel frisdag hver 7. uke, og halv frisdag hver 3. uke. Sommeren 1947 foreslo en komite nedsatt av HAF at det skulle innføres en ny skiftplan som gikk over 42 timer pr. uke. Dette ville gi hel eller delvis søndagsfri annenhver uke. Komiteen foreslo også at 70 ferievikarar skulle gis fast ansettelse når ferien var over. Ved hjelp av denne økte

arbeidsstokken kunne man senke arbeidstida for alle uten at produksjonen gikk ned. I alt ville dette komme til å koste Hydro omtrent 900 000 kroner i året. I 1947 var Hydros overskudd 45 mill. kroner.

HAF hadde planlagt å fremme det kravet ved tariffrevisjonen i 1948. Men 15. april vedtok LO og NAF at det ikke skulle forhandles om arbeidstidsforkortelser i det kommende tariffoppgjøret. HAF lot seg ikke stoppe av denne "kneblingsavtalen" som den ble kalt. Foreninga hevdet at ettersom kravet om 42 timers arbeidsuke var så viktig, ville den gå inn for å gjennomføre det uansett hva LO og NAF måtte si. Fullmakt til dette ble gitt styret av medlemsmøte i foreninga i begynnelsen av juni, med 414 mot 16 stemmer.

STREIKA BRYTER UT.

Seinere på sommeren ble datoen for gjennomføringa av den nye skiftplanen satt til søndag 19. september. Fra klokka 06.00 gikk alle arbeiderne på jobb etter den nye planen, og kl. 12.30 samme dag gikk et demonstrasjonstog med mer enn 1000 deltakere fra Porsgrunn til Hydros administrasjonsbygg på Herøya. De første dagene gikk alt etter planen arbeiderne hadde satt opp. Men så kom mottrekket fra bedriftsledelsen i form av et brev til hver enkelt skiftarbeider. Der sto det kort og godt: "Da De har unnlatt å utføre pålagt arbeid, oppsies De herved uten oppsigelsesfrist".

HAFs svar på dette var å ta alle medlemmer, såvel skrift- som dagarbeidere ut i full streik. Konflikten på Herøya var igang.

DEN MASSIVE HETSEN.

I tida fram til 4. november ble det kjørt en massiv splittelses- og hetskampanje mot Herøya-arbeiderne. Denne kampanja var spesielt retta mot kommunistene, siden de hadde den politiske ledelsen i HAF. Taktikken til DNA var at først måtte kommunistene splittes fra resten av medlemmene i HAF, og så skulle Herøya-arbeiderne splittes fra arbeiderklassen i resten av landet ved at en pekte på at mange andre hadde det enda verre enn arbeiderne på Herøya!

Som en følge av denne massive hetsen, og som en følge av politiske feil fra streikeledelsens side, ble Herøya-arbeiderne tvunget tilbake til arbeidet 4. november uten at kravet om 42 timers uke var innfridd.

Hensikten med denne artikkelen er ikke å gå inn på de politiske svakhetene i streika. Vårt mål er å gjengi et tverrsnitt av Arbeiderbladets utkjør mot de streikende. Vi mener det kan være nyttig, fordi det gir et godt innblikk i DNAs lange tradisjoner i streikebryteri.

Sitatene fra Arbeiderbladet høsten 1948, vil også vise hvor dagens skribenter i borgerpressen henter sin inspirasjon fra. Og husk når du leser disse utdragene at redaktør i Arbeiderbladet på den tida var den meget fraseradikale Martin Tranmæl, han med dynamitten i borchulla!

"KOMMUNISTENE TREKKER I TRÅDENE".

Første gang konflikten omtales i Arbeiderbladet, er mandag 13. september: "Alvorlige trusler mot vår økonomi. Kommunistene... truer med å ta 42 timers arbeidsuke ved Norsk Hydro". (Sikkert etter LO-formannen, Konrad Nordahls tale på landsmøtet i Arbeidsmannsforbundet).

Etter dette omtales konflikten med stadig kortere mellomrom. Neste gang er mandag 20. september under overskriften "Den ulovlige aksjonen på Herøya satt igang i går kveld". Dagen etter følges saka opp på lederplass der det bl.a. heter:

"Det er ... kommunistene som står bakfor og trekker i trådene også når det gjelder Herøya-konflikten. Det syner seg på den måten at aksjonen er satt i verk uten tanke på andre grupper av arbeidere som er mer uheldig stilt enn skiftarbeiderne på Herøya". Etter dette går DNA gjennom sitt hovedorgan over til å

si at også gruvearbeiderne skulle ha 42 timers uke! Lederen avsluttes med følgende kraftsats: "Ulovlige konflikter rammer oss selv. Utenom kommunistene, er det bare de mest reaksjonære krefter i landet som er glad for dem".

"..... BLIR EKSKLUDERT"

22. september har avisa et stort oppslag på første side: "Landsorganisasjonen krever arbeidet på Herøya gjenopptatt straks. Fagforeninger og medlemmer som tar del i den ulovlige aksjonen blir ekskludert. Representantskapet tar avstand fra Herøya-kommunistenes organisasjonsskadelige og usolidariske opptreden". På lederplass i samme utgave heter det: "De (dvs. ledelsen i NKP, vår anm.) har kastet alle saklige vurderinger over bord og gjort konflikten ved Herøya til en politisk aksjon. En kan legge merke til at de driver den samme politikk over hele Vest-Europa. De har felles driftsplan, og de prøver konsekvent å legge vansker i vegen for økonomisk stabilisering og gjenreising". På første side dagen etter spinnes det videre på denne tråden: "Kommunistene fortsetter å hisse Herøya-arbeiderne til å fortsette aksjonen. De har nå begynt å bestille resolusjoner og støtte fra de foreninger og klubber de behersker, fordi det store flertallet av medlemmene ikke møter opp".

Front mot splitterne!

Fagorganisasjonens styrke har alltid vært og vil alltid være bestemt av solidariteten hos arbeiderne, av evna til samhold, av aksjonsenheten. Det var den som bar fram kravet om 8-timersdagen, ferie og alle de andre velferdsspørsmål. Den var ryggraden i 1. mai-demonstrasjonene, som manifesterte seg med auka kraft og bredde for hvert år. Fåfengt prøvde våre klassefiender å bryte denne enheten.

I dag er en mektig sameint front av monopolherrer og «industri-sammensvergere, og eksponentene for deres politikk innafor arbeider-rørsla — høyresosialdemokratene, det politiske og faglige byråkrati — gått til storm mot kampfellesskapet i arbeiderklassen. Dette er nemlig det eneste som stenger for gjenreisning og stabilisering av den uinnskrenkte maktstilling for kapitalveldet og for atombombe-imperialistenes krigsplaner mot de sosialistiske land og folk.

«Generalstabsplanen» er enkel nok — det er den gamle klassiske — den samme som med så store resultater er brukt av Hitler, Mussolini, Franco og alle de andre bandittene: Først nedkjempe den viktigste motstandskrafta — kommunistene —, så opprulling av de øvrige posisjonene til arbeiderklassen. Når det første er gjort, løyser den andre oppgaven seg nærmest av seg sjøl.

Det strategiske programmet går derfor i første omgang ut på å isolere kommunistene, bryte sambandet mellom dem og den øvrige arbeiderklassen. Det er målet for den stadig villere hetsen mot kommunistene i presse og kringkasting, i fagforeningene, på arbeidsplassen og ellers.

En velkjent taktisk metode er den å framstille enhver faglig aksjon som «kommunistisk». Hver gang ei gruppe arbeidere eller ei fagforening gjør noe for å fremme et eller annet interessekrav, heter det øyeblikkelig at nå er det kommunistene som er ute for å skape bråk og uro, ødelegge «stabiliseringa» og gjøre det vanskelig for «arbeiderstyret»...

Vi kjenner dette skriket — det skurrer ennå i ørene fra Borregaardsarbeidernes kamp for «12-ørene», rørliggerkonflikten og bryggerarbeidernes aksjon i Oslo, Herøya-arbeidernes strid mot lockoutmakerne og deres «politikonstabler», kelderkonflikten i Oslo, osv., osv.

Ja, vi har hørt det samme skriket i 100 år, heilt sia Marcus Thrane og folka hans ble kasta i tukthuset, — vi hørte det under kampene for organisasjonsretten, 8-timersdagen m. v., — det steg til crescendo da Quisling-Sundlo skulle «avsløre» og ta knekken på Det Norske Arbeiderparti i 1930-åra, — og det går mot nye høyder i dag, med høyresosialdemokratene som de bærende stemmer i køret.

"KOMINFORM PRØVEKJØRES". DNAs neste trekk var å framstille aksjonen på Herøya som om den var leda fra utlandet. De trakk inn Kominform, det kommunistiske informasjonsbyrået som ble oppretta etter krigen, og der alle de viktigste kommunistpartiene deltok. 24. september trykkes en leder med tittelen "Kominform prøvekjøres". Det heter det: "Kommunistene forfølger fraksjonelle og politiske mål. Det er Kominforms nye taktikk som her skal prøvekjøres. Offeret er da blitt Herøya-arbeiderne". Om Rjukan-arbeiderne, som fulgte sosialdemokratenes linje, sies det i den samme lederen: "Det gir trygghet å se hvordan disse arbeidere reagerer sundt og klassemessig i en slik situasjon".

Dagen etter har lederen den fengende tittelen "Ut i hengemyra". Her behandles Herøya-konflikten sett i lys av Kominforms politiske linje: "Kominforms taktikk går ut på å skape kaos i Vest-Europa. Kampen mot Marshall-hjelpen er et ledd i denne taktikken"... "Det er desperasjonens og oppløsningens veg som bare kan føre ut i hengemyra". GERHARDSSENS TALE I STORTINGET.

Mandag 27. september refererer Arbeiderbladet på første side Stortingets behandling av streiken. Gerhardsens uttalelse står gjengitt med felte typer: "Et ledd i en internasjonal aksjon, sier statsministeren".

30. september fyres det av en ny bredside på lederplass: "Det er et høyt spill Kominterns norske seksjon har satt igang. Den samfølelse og solidaritet som er skapt gjennom årtiers arbeid og kamper blir misbrukt på det groveste. Herøya-konflikten, som er en oppvisning på den nye taktikken, betegner en bruddlinje på hele vår fagforeningspolitikk... Det er en sak av så stor rekkevidde at den må ses i sammenheng med hele vår produksjonsevne... Men hva raker det Kominterns seksjon her på berget? Den har fått sine direktiver. Herøya-arbeiderne er blitt utsett som prøveklut for den desperate politikk Komintern har slått inn på i de demokratiske land. Kommunistene er ennå forholdsvis sterke i Skiensfjorden og det får arbeiderne svi for". Og så, til slutt i artikkelen, et lite surt oppgulp fra redaktør Tranmæl: "Typisk for den kommunistiske mentalitet i Skiensfjorden er den blokade som er etablert overfor vårt partiorgan Telemark Arbeiderblad. Det borgerlige kjøkkenorgan Varden nyttes som kommunistenes meddelelsesblad".

"...I HØYRES AGITASJONSUKE".

Fra lederen fredag 8. oktober: "Ledelsen i den norske seksjonen parerer ordre den får utenfra. Herøya velges som første prøvefelt. Den aksjonen som blir satt i scene er

etter de beste oppskrifter: Et faglig utgangspunkt, men et politisk formål. I den anledning blir forbundets (Norsk Kjemisk, vår anm.) og Landsorganisasjonens ledelse skjelt ut, altså de tillitsmenn arbeiderne selv har valgt seg. Landets regjering angripes på det voldsomste. Kommunistene nede på Herøya konkurrerer formelig med høyttalerne i Høyres agitasjonsuke. Det gikk så vidt på Herøya-arbeidernes møte onsdag at deres egen forbundsrepresentant ble nektet adgang til møtet, mens den suspenderte sekretær fikk bolte seg med de verste skjellsord. ("Den suspenderte" var Erling Johansen som på grunn av sin støtte til streiken ble suspendert fra stillingen som landsmøtevalgt sekretær i Kjemisk). Samme dag bringes et utkjør fra LO-sekretær Elias Vollen: "Man har påberopt seg det sunnhetsfarlige arbeid for å tvinge gjennom 42 timers uke, men det finnes bedrifter som er langt mer sunnhetsfarlige enn fabrikkene på Herøya".

Lørdag 9. oktober heter det i lederen: "Den anskuelsesundervisning som Herøya-konflikten er idag, lever ingen tvil om hva som er det målet: Det er å skape mistillit til arbeidernes egen organisasjon, lage vrøvl og virvar og så fiske i rørt vann. Hvis denne prøvekjøringen svarer til hensikten, skal fagorganisasjonen sprenges og kommunistene sette seg i spissen for en egen splittelsesorganisasjon". Lederen går så over til å behandle NKPs politikk på ulike områder, og kon-

kluderer med: "En 5. kolonne kan ikke opptre mer utilslørt og utfordrende!"

DNA "OPPSUMMERER".

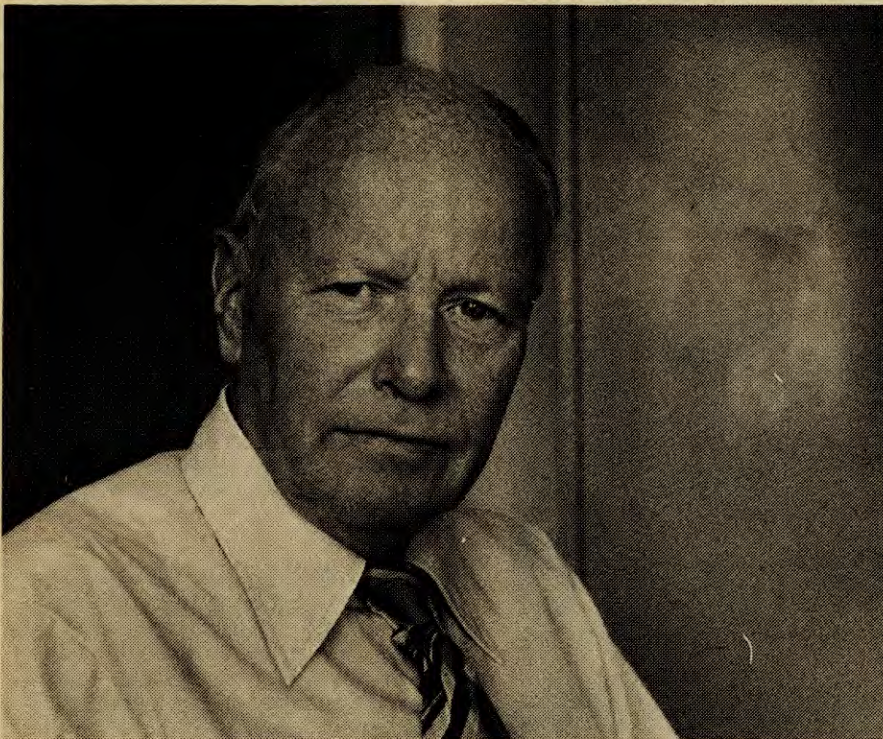
Etter at aksjonen er avslutta, tas den igjen opp på lederplass 9. november: "Bak konflikten sto Kominforms norske seksjon. Den skulle vise at den kunne prestere liknende galskaper som i visse andre land. Når valget falt på Skiensfjorden, var det fordi kommunistene der nede ennå har vært forholdsvis sterke, og fordi det gjaldt en bedrift av særskilt interesse. Kominform er sterkest interessert i bestemte nøkkelindustrier og i sjø- og landtransport.... Oppgaven for Herøya-arbeiderne er nå å få gjenopprettet sitt gode gamle tillitsforhold til sine kamerater ved de øvrige bedriftene ved Norsk Hydro og sitt forbund, og dessuten få ryddet opp i den augiastall (stall full av hestemøkk, vår anm.) som Kominforms svorne våpendragere har ført dem opp i. Og så fram for nye tak, politisk som faglig, sammen med sine klasse- og organisasjonsfeller rundt omkring i landet". Vi ser at de samme argumentene som brukes i dag er gamle og velbrukte, og de viser klart at hets mot arbeidere i kamp og kommunister har lange tradisjoner i "Arbeiderpartiet."

FRONT MOT SPLITTERNE!

Som avslutning på denne artikkelen vil vi gi ordet til Herøya-arbeiderne sjøl, og gjengi hvilke lærdommer de trakk av kampene høsten 1948:

DNA – DEN KALDE KRIGENS EKSTREMISTER!

Georg Vaagen satt i NKPs faglige utvalg under den verste anti-kommunismen i 50-åra. Han brøt seinere med NKP i protest mot den revisjonistiske utviklinga og gikk med i AKP(m-l). I denne artikkelen som bygger på et intervju med og et notat av Vaagen, legger vi særlig vekt på å vise kampanjas bakgrunn i den internasjonale situasjonen, det historiske forløpet og DNAs rolle som redskap for borgerskap og vestlig imperialism.

SITUASJONEN ETTER DEN ANNEN VERDENSKRIG.

Vestmaktene og Sovjet-Unionen hadde vært allierte under den annen verdenskrig. Men etter at krigen var over, tok motsetningene snart form. Forhandlingene om politiske stridsspørsmål og de enorme etterkrigsprobleme kjørte seg snart fast. Atlanterhavserklæringen fra 1943 var snart glemt. Storbritannia kjempa i Malakka, Kenya og Hellas. Den britiske Labour-regjeringa grep inn i borgerkrigen i Hellas, og støtta fascistene og de ultra-reaksjonære mot partisanene. De samme partisanene hadde kjempa sammen med de allierte under krigen. Frankrike fortsatte krigen i Indo-Kina etter japanerne. Nederland satta igang store

utrenskninger i Indonesia, og USA tok seg av Latin-Amerika og Det fjerne Østen.

I Øst-Europa foregikk det store politiske omveltninger. Det ble oppretta en rekke folkedemokratiske stater under ledelse av kommunister og venstresosialister, støtta av Sovjetunionen.

Den 16. mars 1946 holdt Churchill en tale i byen Fulton i staten Missouri i USA. I denne talen gikk han til et voldsomt angrep på Sovjet, og hevdde at Stalin hadde senka et jernteppe som delte Europa i to deler.

Den 12. mars 1947 kom Truman-doktrinen som ga støtte til alle stater og regjeringer som ville kjempe mot kommunistisk press og opprør,

som det het.

Samme år satte den amerikanske utenriksminister, Marshall, fram et forslag om amerikansk økonomisk bistand til Europa, på bestemte vilkår. Marshall-hjelpen, som skulle åpne Europa for USA-imperialismen, var lansert.

CHURCHILLS TALE.

Den 9. oktober 1948 talte Churchill på det konservative partiets landsmøte. "Arbeiderbladet" gjengav deler av talen hans slik:

"Churchill trakk opp sin linje som gikk ut på at det konservative partiet skal spille på krigsfaren og på motsetningene til Sovjet. Det skal tre fram som talsmann for den sterke og pågående linje og kreve et oppgjør med russerne. Ingen som er ved sine fulle fem kan tro vi har ubegrenset tid foran oss. Vi bør sette saken på spissen og nå en endelig ordning. De vestlige folkene vil ha en meget større sjanse til å nå en varig løsning uten blodsutgytelse hvis de formulerte sine krav mens de har atommakten og før russerne har skaffet seg den".

Churchills krav til russerne var full kontroll av deres rustninger og deres atomforskning, full evakuering av Øst-Europa og vestlig herredømme over Balkan. Med andre ord: Sovjet skulle kapitulere uten vilkår!

"KUPPET I TSJEKKOSLOVAKIA".

I alle år er det hamret inn i det norske folk at "kuppet i Tsjekkoslovakia" i februar 1948, var årsaken til at Norge måtte slutte seg til NATO. Dette holder ikke. Februarrevolusjonen i Tsjekkoslovakia var et indrepolitisk oppgjør mellom dem som sto fast på Koscice-programmet av 1945, om å gjøre Tsjekkoslovakia til en demokratisk og sosialistisk stat, og de krefter som ønska å snu klokka tilbake til gamle tilstander. Det var den tsjekkoslovakiske arbeiderklassen, med det kommunistiske partiet i spissen, som tok makta i egne hender. I 1948 sto det ikke en eneste Sovjet-soldat i Tsjekkoslovakia.

DEN FØRSTE HETSBØLGGEN.

Februarrevolusjonen i Tsjekkoslovakia ble benyttet til å pliske opp en hysterisk anti-kommunistisk stemning i hele den vestlige kapitalistiske verden.

I 1950 gikk den kalde krigen mellom øst og vest over til varm krig i Korea. Den krigsgale amerikanske imperialismen trodde på en lett seier.

Anti-kommunismen ble drevet opp i rent hysteri i hele den vestlige verden. Den tok form som et korstog, og nettopp det ordet ble ofte brukt i presse og kringkasting. Kommunist, progressive og til og med borgerlige liberalere ble jaget og kriminalisert.

Den amerikanske senator Joseph McCarthys navn er knytta til den hysteriske kommunisthetsen. Han utnyttet stemningen til egen fordel, og ga navn til "bevegelsen". Men sett i større sammenheng var han bare en ubetydelig figur, det var helt andre og mektigere krefter som sto bak kampanja og som ledet den politisk.

ALLIANSEN MELLOM SOSIAL-DEMOKRATI OG REAKSJON.

Når vi skal forstå de nasjonale kampanjene mot kommunister, må vi se dem på bakgrunn av det som skjedde internasjonalt. USA-imperialismen og storborgerskapet i de ulike landa, førte en hard kamp for å integrere den enkelte nasjon i det vestlige kapitalistiske verdenssystemet. Kampen mot kommunistene skulle knekke alle former for motstand mot denne politikken.

Etter krigen var det norske storborgerskapet på mange måter svakt og isolert. Valgene i 1945 viste dette på mange måter. I folks øyne var storborgerskapet politisk kompromittert og slått. Men allerede under tida i London under krigen, var det knytta nære bånd mellom sosialdemokratiet og de norske monopolene. Nå kasta denne alliansen seg ut i kampen for å knytte Norge til USA-imperialismen gjennom Marshall-hjelpa.

DNA SOM SPYDSPISS.

I den anti-kommunistiske kampanja

FAKSIMILE:
Verdens Gangs oppslag 8. oktober 1948, etter Gerhardsens tale på vestkant-skolen Riis Gymnas i Oslo. «I den forbindelse (Herøya-konflikten) skal vi huske på at vi ikke kan legge vanlig målestokk på kommunistene når det gjelder menneskelig hederlighet», sa Gerhardsen blant annet. «Statsministerens tale ble mottatt med voldsomt bifall», skriver VG.

Kommunistene

„Hvis de er mennesker

Kraftig tale av statsministeren på Riis

i Norge fra 1947, førte sosialdemokratiet an. I DNAs presse ble kommunistene stempla som landssvikere og potensielle femtekolonister.

McCarthyismen var ennå ukjent som begrep i politisk terminologi. Men den hetsagitasjonen som Martin Tranmæl og Håkon Lie dreiv i presse og organisasjoner, var McCarthyisme i ord og ånd. Borgerskapet applauderte villig og støtta helhjerta opp om kommunisthetsen. For dem ble det tilstrekkelig å være tilskuer. DNA sørget for at de fikk alt gratis.

Den politiske kursen DNA slo inn på, tjente ensidig borgerskapets klasseinteresser. Kampen for medlemskap i NATO ble nå en hovedsak for ledelsen i DNA og LO. Innad i Norge garanterte de fred i arbeidslivet. Voldgift i arbeidskonflikter ble det vanlige i alle etterkrigsåra, helt fram til begynnelsen av 60-åra.

KRÅKERØY-TALEN.

I en tale på Kråkerøy utafor Fredrikstad den 29. februar 1948, erklærte statsminister Einar Gerhardsen at "det eneste som kan true det norske folks frihet og demokrati, det er den faren som det norske kommunistparti til enhver tid representerer. Den viktigste oppgaven i kampen for Norges selvstendighet, for demokrati og rettssikkerhet, er å redusere kommunistpartiets og kommunistenes innflytelse mest mulig".

Statsminister Gerhardsen sa ved denne anledning, på sin glatte og salvesesfulle måte, at kommunistene skulle bekjempes med "åndelige våpen og demokratiske midler". Men han var sjølsagt klar over at det siste bare var lek med ord, noe som var nødvendig for sjøl å ha rene hender. Noe ganske annet enn "åndelige våpen" ble tatt i bruk i borgerskapets kamp mot kommunistene.

I februar 1950 holdt den amerikanske senatoren Joseph McCarthy en tale som skulle danne innledninga til hans kampanje. Metoden han benyttet seg av var grove konkrete beskyldninger mot personer og institusjoner uten flugg av bevis for påstandene. Denne metoden skulle danne skole for hetskampanjene mot kommunister.

å desperasjonens vei

ederlige anstendige killer de lag med NKP"

minister Gerhardsen i Gymnasie- kole.

VIRKNINGER INNAD I ARBEIDERBEVEGELSEN.

Krårerøy-talen ble fulgt av brutal sosialdemokratisk terror innad i fagbevegelsen. For alt i verden måtte DNA beholde sitt maktmonopol, og drive kommunistene ut av alle faglige posisjoner. Intet middel var for sjofelt, alt kunne brukes i kampen mot kommunistene. Noen eksempler viser omfanget av dette.

På Trearbeiderforbundets landsmøte i 1954 ble forbundets mangeårige formann, sosialdemokraten Peder Ødegård, kastet. Han var ikke blindt lojal mot DNA-ledelsens pro-imperialistiske linje, - derfor ut med ham.

En annen tillitsmann som ble kastet på det samme landsmøtet, var Bjarne Rolstad, aktiv kommunist og kjent over hele landet som en enestående dyktig fagforeningsmann. Han var ofte framhevet som ærlig hederlig og en dyktig talsmann for medlemmenes interesser. Men han var kommunist, og ut skulle han.

Enhver arbeider som ga uttrykk for synspunkter, eller brukte ord og uttrykk som ikke lenger var anerkjent, ble øyeblikkelig svartelistet. Hans håp om å kunne arbeide le-galt og på demokratisk vis innafor arbeiderbevegelsen, ble knust.

Ledelsen i DNA fulgte uhyre nøye med i parti og fagbevegelse. Det minste avvik ble omhyggelig rapportert og registrert. Det er ingen tvil om Arbeiderpartiet i denne tida hadde et vel utbygd etterretningsapparat, sentralt og på landsbasis. Bare folk som utrykkelig viste seg som lojale mot den herskende partiklikken, ble godtatt til ledende stilltstverv. Kriteriet var lojalitet for enhver pris. En ny type mennesker tok plass etter hvert, - de lojale kryperne, karrierejegerne, oppor-tunister av alle slag. Tillitsmanns-kadrene ble prostituert, forråtnel-sen skjøt fart.

TABUSPRÅKET.

Et merkelig fenomen utviklet seg i den kalde krigens tid. Gamle hevd-vundne begreper og ord ble misten-keliggjort og tabubelagt. Kapitalisme og kapitalistisk samfunn var et av disse. Nå skulle en si "moderne samfunn". Klassekamp ble forandret til "samarbeid". Sosialisme og so-sialistisk samfunn ble til "demokra-tisk sosialisme". Dette bredte seg etterhvert en frykt for å bruke den terminologien som hadde vært van-lig i norsk arbeiderbevegelse.

Dersom en på et fagforeningsmøte brukte ett av de tabubelagte ord, ville forsamlingen snu seg mot ved-kommende og underforstått si: "aha, du er kommunist!"

De unge sosialdemokrater som skul-le gjøre karriere i parti og fagbeve-gelse, ble særlig flinke i denne nye ordbruk. Mange av dem forsøkte å imitere Einar Gerhardsen, eller legge sitt talespråk så nær opp til hans som mulig. Det var noe klis-sent, noe ekkelt ved disse mennes-kene.

I Norsk Rikskringkasting ble det van-lig at folk som debuterte innlednings-vis siterte en eller annen kjent anglo-amerikansk personlighet, eller viste til en avis eller et tidsskrift fra dis-se land, for å vise sitt "vestlige" sinnelag. Det var ikke godt å vite, - overvåkingspolitiet og den reaksjo-nære presse fulgte nøye med.

DNA-LEDELSEN I NATO'S KJERNE

Etter at Norge ble medlem av NATO fra februar 1949, trådte det norske sosialdemokratiet for fullt fram på den internasjonale arena. De skulle komme til å gjøre seg gjeldende som den kalde krigens ekstremister. I NATO fulgte den norske regjering, med Gerhardsen og Halvard Lange i spissen, USA-imperialismen som skyggen følger katta i måneskinn. Da Korea-krigen brøt ut i juni 1950,

støtta den norske regjering straks et vedtak i FN om at FN skulle gripe inn på fascistens Syngman Re's side. Gjennom dette vedtaket fikk det som i virkeligheten var en ren ameri-kansk intervensjon, den noe finere etiketten "FN-aksjon".

I 1956 ble utenriksminister Halvard Lange medlem av NATOs komite for strategisk tenking. Denne komiteen ble også kalt tremannskomiteen og de tre vise menn. Dette er et av mange eksempler som viser at de norske sosialdemokratene spilte en ledende og aktiv rolle i NATO, at de tilhørte den indre betrodde kjerna. Den gang som nå var de beinharde anti-kommunist. Den gang som nå hadde de tillit fra det norske borgerskapet og imperialismen.

LÆRDOMMER AV NKP UNDER McCARTHYISMEN.

Gjennom hele 40-åra og langt ut i 50-åra sto NKP for en riktig ar-beiderpolitikk, i motsetning til den folkefiendtlige politikken som DNA førte fram. Så seint som i valgene i 1953 hadde partiet over 90 000 vel-gere. Sjølsagt var det store feil i partiet i denne tida, men det må ik-ke forveksles med at partiet i ho-vedsak førte en riktig politikk på klassekampens grunn. Fellene be-sto blant annet i at partiet mangla en jordnær politikk for det norske samfunnet i etterkrigstida, og der-med hadde store vansker med å markere sin sjølstendighet i for-hold til DNA-regjeringa.

For at det kommunistiske partiet skal ha framgang og hindre dege-nerering, må det være trygt bygd på nasjonal grunn. For det andre må det aldri forveksle arbeiderklas-sens interesser med sosialdemo-kratenes reaksjonære politikk. NKP tok imot alle slag fra flenden, snudde det andre kinnet til og lot seg drive opp i et hjørne. Det er ei dødslinje for alle revolusjonære.

På tross av at USA-imperialismen satte inn mer enn to millioner mann, en femtedel av sitt flyvåpen og de fleste farttøyene fra Stillehavsflåten samt tropper fra 15 sattelittland og den sydkoreanske marionettearmen, måtte de gi tapt overfor det koreanske folkets motstand. Den kalde krigens første var-me krig ble et nederlag for USA-imperialismen.

KULTUR REV

SITUASJONEN I KINA FØR KULTURREVOLUSJONEN STARTA.

Før revolusjonen i 1949 var det utallige partimedlemmer som hadde gjort en stor innsats i folkets kamp for frigjøring og sosialisme. Etter revolusjonen fikk mange av disse ledende stillinger over hele landet. Den offervilje og disiplin de hadde vist tidligere, ble for et mindretalls vedkommende byttet ut med

Mot disse folka og den politikken de sto for, var kulturrevolusjonen retta. "Hovedsiktet med den pågående bevegelsen, er de partifolk som sitter i maktposisjoner og går den kapitalistiske veien, - personer som fortsatt sitter lunt og godt ved vår side" (Mao Tse-Tung).

De revisjonistiske elementene i partiet hadde skaffet seg talsmenn på ulike områder, og særlig inna-

valgt den kapitalistiske veien. Men revolusjonen spredte seg raskt. Overalt ble det danna opprørsgrupper blant arbeiderne og til slutt på landsbygda. Nå begynte resultatene raskt å vise seg: Ledere ble av-satt for korrupsjon og "kapitalistaspiranter ble fjerna. Overalt ble det retta angrep mot privilegier, materielle stimuli og alle former for borgerlig teori og praksis.

I virkeligheten

borgerlig herskermentalitet. En rapport fra 1953 anklager endel folk i partiet for å "terrorisere befolkninga, bruke militsen til å tvinge bøndene ut på offentlig arbeid, gi bøndene bank dersom de ikke adlyder, arrestere folk vilkårlig, ta den nye ekteskapsloven til inntekt for å voldta kvinner, og være årsak til mange menneskers død".

Noen ledende partifolk ga seg sjøl for høy lønn, tok det letteste arbeidet og ga fordeler til slekt og venner. Ofte slo disse folka seg sammen med tidligere godseiere og borgere. I begynnelsen av 50-åra leda partiet vellykka kamper mot korrupsjon, sløseri, skattesnyteri og tyveri av statseidendom.

Utover i 60-åra ble det stadig mer klart at kampen mellom de to linjene, den sosialistiske og den kapitalistiske, ikke var slutt. Folk som sto for ei utvikling i tråd med den i Sovjet, tilbake til kapitalismen, satt i ledelsen av partiet og staten.

HVA ER EN KULTURREVOLUSJON?

Et sentralt punkt i marxismen er at klassekampen fortsetter under sosialismen. Det sosialistiske samfunnet er bygd på de økonomiske og sosiale forholda under kapitalismen. Småproduksjon, lønnsforskjeller, borgerlig ideologi o.l. avler uavbrutt ideer som står direkte mot arbeiderklassens interesser. Det vil i lang tid finnes rester av den gamle utbytterklassen som ønsker at kapitalismen skal gjeninnføres og som, med grunnlag i det som er nevnt, kan finne allierte for sin politikk. Utviklinga i Sovjet-unionen viser hvilken avgjørende betydning det har å ta alvorlig på disse spørsmåla.

Kulturrevolusjonene reiser de breie massene til kamp mot ulike utslag

for kunst, kultur og utdanning, sto den borgerlige linja sterkt.

DEN STORE PROLETARISKE KULTURREVOLUSJONEN.

Kulturrevolusjonen starta våren -66 med at studentene rettet kritikk mot skolesystemet, som de hevda holdt oppe gammel ideologi og favoriserte ikke-proletære lag. "Arbeidsgrupper", nedsatt av Liu Shao Shi, prøvde å knekke kritikken med terroristiske midler.

Den 5. august samme år slår så Mao opp den berømte veggavisa "Bombarder hovedkvarteret", som er en støtte til studentene og en oppfordring til massekritikk og styrting av de borgerlige elementene på alle områder. Massene kunne sjøl gi ordre om at hæren og politiet ikke skulle blande seg inn. Dette har aldri tidligere skjedd i historia.

I starten var det rødegardister fra skoler og universiteter som var drivende i kritikken av dem som hadde

av ei borgerlig politisk linje, i fabrikkene, i folkekommunene og i det kommunistiske partiet. Det er en kompromissløs kamp mot alle tendenser til framvekst av en ny herskerklasse, mot ulike former for privilegier og urett. Gjennom sin egen politiske aktivitet styrker massene proletariatets diktatur, og trygger utviklinga av sosialismen.

Kulturrevolusjonene viser klarere enn noe annet det utvida demokratiet for vanlige folk under sosialismen. Folk har ikke bare rett til, men oppfordres til å kritisere alle som sitter i viktige posisjoner i statsapparatet, forsvaret, skolevesenet osv. De som blir kritisert for å ha slått inn på den kapitalistiske veien og ikke vil korrigere seg, blir avsatt.

Kulturrevolusjonen var den største politiske massemobiliseringa verden har sett. Utviklinga av folks egen evne til kritikk og sjølkritikk, og oppdragelsen i politisk kamp, var metoden for å sikre at ei riktig linje vant fram og sosialismen ble konsolidert.

Sjølsagt ble det også gjort feil, men disse var av fullstendig underordna karakter. Dels var de også et uttrykk for det revolusjonære prinsippet Mao trakk fram og som leda hele revolusjonen: "La massene oppdra seg sjøl i den store revolusjonære bevegelsen". Såvel de store resultatene som ble nådd, og de feila som ble gjort, er viktige lærdommer til seinere kulturrevolusjoner.

RESULTATENE.

Kulturrevolusjonen var en stor seier for det kinesiske folket og ei riktig politisk linje. Revolusjonskomiteer ble oppretta på alle nivåer, det revisjonistiske hovedkvarteret sterkt svekka, skolesystemet endra og folks politiske bevissthet og årvåkenhet styrke. Kort sagt: Kulturrevolusjonen betydde en styrking av proletariatets diktatur og la grunnlag for nye framskritt i utviklinga av økonomien. Det kinesiske folket og partiet var blitt bedre i stand til å kjempe mot dem som ville vende tilbake til det kapitalistiske samfunnet.

Også internasjonalt betydde kulturrevolusjonen mye. Gjennom den kritikken som ble reist mot utviklinga i Sovjet og liknende tendenser i Kina, ble den en mektig inspirasjon for framveksten av nye revolusjonære partier over hele verden. Det kinesiske folket hadde vist hvordan en kan unngå at de sosialistiske landa igjen degenerer til kapitalistiske land.

REVOLUSJONEN

MAKTKAMP I KINA

„3000 Mao-tilhengere brent ihjel”

Hongkong, 3. oktober.
(UPI) 3000 Mao-tilhengere ble brent ihjel av motstandere av den kinesiske partiformannen i Nanking i forrige måned, melder Hongkong-avisene idag.
— Tilhengere av partiformann Mao Tse-tung ble slått i blodige kamper i Nanking og ble lønget på retrett, har reisende som er kommet fra provinshovedstaden Kwangai berettet. — Mao-tilhengere forsøkt seg tilslutt på et lite område, som ble omringet av deres fiender. Anti-maoistene satte fyr på området, og ca. 3000 Mao-tilhengere satte livet til i en voldsmannbrann som raste i ett døgn, ifølge Hongkong-avisene.

ardt ut over lin-
jonen. Det er jo særlig i
nye rødegardistene hittil
har herjet.

„Mao-dyrkingen djevelsk farlig”

Voldsom salve fra lege Adam Egede-Nissen i „Friheten”

en utrensning og forandring.

Her er det så kulturrevolusjonen og rødegardistene kommer inn i bildet. Maoistene mobiliserte disse fanatiske ungdommene som nå i måneder har herjet vilt i storbyene — særlig Peking — krevd utrensning av alle Mao-motstandere, revisjemister, Sovjet-lakeier og hva de nå måtte finne på å kalle «fiendene».

Kulturrevolusjonen begynte så snart som i 1965, men

Noe som tilnærmevis kan sammenliknes med det som skjer i Kina i denne tiden, har verden aldri opplevd før. Hitlerlamens Jugend blir rene småtterier mot de millioner på millioner unge rødegardister som på kort varsel ble omskapt til fanatiske stormtropper for den nyeste av alle religioner, tilbedelsen av «vår tids største geni», den virkelige kommunismes skaper, Mao.

En annen forklaring er også mulig. All på et tidlig tidspunkt ble det antydnet at rødegardistenes villskap skyldtes nettopp de samme revisjonister og moderate som de var organisert mot. Disse infiltrerte rødegardene og oppmuntrtet til utskelsene for at de skulle bli kompromittert og bevegelsen virke som en boomerang mot Mao-floren. Helt usannsynlig er ikke dette, slik utviklingen har gått.

Hvor står hæren?

Hvor står så Kinas hær i den nye situasjonen? Den som visste at Mao var en fiende i alle

... og norsk presse

AVISENES LØGNER.

Har så avisene i Norge gitt et riktig bilde av kulturrevolusjonen? Sjølsagt ikke. Det som virkelig skjedde under revolusjonen, og betydninga av det, har omtrent ikke blitt nevnt. Derimot fikk tankespinn og fantasier fra reaksjonære journalister i Hong-Kong, Japan og Formosa meget god dekning. Sensasjonsoverskriftene ble større jo lenger de fjerna seg fra virkeligheten.

I norske aviser var det særlig tre saker som ble trukket fram i "analysene" av kulturrevolusjonen. For det første at faren for borgerkrig var overhengende. For det andre at sjalusi hos lederne var motivet. Og for det tredje at massene bare var passive instrumenter i maktgale lederes hender.

Vi skal trekke fram en del sitater fra norsk presse på den tida. De viser klart hvordan borgerpressen er ubruklige som kilder, og at de ikke engang kan formidle rene fakta om det som skjedde. Dersom progressive skulle ha festet tillit til den framstillinga avisene ga av kulturrevolusjonen, ville det uten tvil ført til at de måtte ta reaksjonære standpunkter.

"MAO OG HANS KONE".

I VG 13.1.67 kan vi lese: "Sjalusi

mellom toppfruene i Kina. Det er spesielt fru Lius sosiale aktivitet som presidentfrue som har fått fru Mao til å tenne fordi hun føler seg skjøvet i bakgrunnen". Resultatet av denne personlige feiden, som 700 millioner kinesere følger spent med i, får vi vite i VG 7.2.: "Maos hus-tru er en av topplederne idag. Kvinnelig misunnelse satte fart i henne".

For dem som ennå ikke har sett perspektivene, kan Morgenbladets utfylling fra 14.1.67 sikkert være til hjelp: "Kulturrevolusjonen må ha kommet overraskende på kinesern (står i entall, Bjerkholt vet nok ikke at det bor flere enn Mao sjøl i Maos rike) for ikke å snakke om utenverdenen. Motivet for den kan man bare finne i Maos personlighet, i hans romantiske og herostratiske forestilling om sin misjon".

"FARE FOR BORGERKRIG".

Borgerpressen spekulerte villt i faren for borgerkrig og muligheten for at Folkerepublikken skulle gjen-erobres fra Formosa. Ut fra egne sterke ønsker var de i stand til å produsere sterkt stoff.

Dagbladet skildrer 5.1.67 "Blodig utrensning av motstandere", og 4 dager etter slår samme avis fast at "Faren for borgerkrig øker i Kina".

VG går ennå lenger: 9.1. bringer avisa en stemningsrapport fra Formosa "Chiangs Formosa jubler: klokken slagen for Mao", og 10 dager seinere fester de sine egne drømmer på papiret under den feiende tittelen "Forsoning utelukket: Formosa rekner med at Kinas ledere vil ødelegge hverandre. Vil ikke gå til angrep".

Til stadighet opptrådte det også store anti-maoistiske hærer og utrensninger av maoister, f. eks. i VG 9.1.67: "Maos posisjon synes svekket. Terrorvelde i byen Nanking." 4 dager etter i Aftenposten får vi vite at "Mao er aktivt med i kampen. Men lite trolig at han seirer".

ORIENTERTE ORIENTERING?

La oss så ta for oss SF-avisa Orientering og dens dekning av kulturrevolusjonen. De som trodde at en "sosialistisk avis" gikk etter andre mål, vil bli skuffet. SF-avisa gjorde stort sett ikke annet enn å utøke den øvrige borgerpressas hets med politiske kommentarer.

I Orientering nr. 2/-67 har lederen tittelen "Et sørgelig kapittel", og der heter det blant annet: "Vi kan ikke slutte oss til dem som idag fordømmer Kina... Likevel er det med den dypeste skuffelse vi be-

forts. vend!

Forts. fra forrige s.

trakter den vending tingene har tatt i den senere tid. . . Sovjet-samveldet har tatt et oppgjør med metoden fra denne tida (30-åra, vår anm.). Sørgelig er det derfor å se at dukker opp i en ny, om enn mildere skikkelse i Kina. . . Så langt vi ser er det bare Kinas fiender som kan tjene på den sektoriske utvikling som nå er igang, den fullsyndige underordning under til dels banale paroler i en bitter maktkampens tjeneste".

En av de to redaktørene, Kjell G. Resi fortsetter i det samme sporet i nr. 4/-67: "For min egen del kan jeg imidlertid ikke unngå å opprøres over at den berømte kinesiske reform gjennom kritikk og selvkritikk nå synes avløst av en servil og nesten sykkelig hyllest av den store, store Mao, kombinert med et solid innslag av sikkerhetspoliti og voldsanvendelse mot annerledes tenkende".

Vi ser at Orienterings dekning ikke i avgjørende grad skiller seg fra Morgenbladets og VGs utgydelser.

SUFs 4. LANDSMØTE.

På SUFs 4. landsmøte i oktober -67 ble det vedtatt en resolusjon som tok avstand fra norsk presses dekning av kulturrevolusjonen, og som trakk fram en del av de verste eksemplene: "Menneskekjøtt budt fram på gatene i Kanton" (Dagbladet), "Tusener av mennesker hengt i lyktestolpene i Kanton" (Arbeiderbladet) og "Hauger av lik på gatene i Shanghai" (Dagbladet). Samtidig sa resolusjonen: "De sovjetiske revisjonistene går sammen med de vestlige land om å sverte kulturrevolusjonen i Kina, en revolusjon som har en klart demokratiserende, anti-byråkratisk og anti-imperialistisk tendens". Resolusjonen møtte hard motbør i SF. Lederen i Orientering nr. 37/

-67 sier: "Skuffende er det også at SUF-landsmøtet reservasjonsløst slutter opp om kulturrevolusjonen i Kina, og sluker den kinesiske propagandaen om sovjetisk "revisjonisme". Det må presiseres at hverken SF eller Orientering hefter for et slikt syn, som ikke gir uttrykk for en uavhengig vurdering av disse kompliserte konfliktene".

I samme nummer skriver et medlem av Orienterings redaksjonsråd, lettere indignert: "Kulturrevolusjonen har SUFs fulle tilslutning, og dermed tar forbundet også parti i konflikten mellom Sovjet og Kina. Til overmål plasseres "de sovjetiske revisjonistene" i bås med de vestlige land, i beste Peking-stil".

Knefall for borgerskapet innenlands og støtte til sosialimperialismen internasjonalt, er ikke noe nytt for disse folka.

I en lederartikkel 17.2.76 skriver "Arbeiderbladet": "Det er nøyaktig tre år siden Arbeidernes Kommunistparti ble dannet. På Norsk Gallups politiske barometer for januar hadde AKP (ml) en oppslutning på 0.4%, det samme som måneden før. Oppslutningen, i den grad den kan måles er verken verre eller bedre enn for 3 år siden. . . Norske velgere betrakter AKP (ml) som en irrelevans i vårt politiske liv, et fremmedelement uten feste i det norske samfunn". Samtidig som "Arbeiderbladet" hevder dette, har avisa brukt en mengde førstesideoppslag og lederartikler til grov hets mot AKP(ml).

- Har du noen kommentarer til dette, Pål Steigan?

- Den første kommentaren må jo bli at DNA ikke tror på sine egne forsikringer om at vi er små og ubetydelige. De liker å framstille det sånn for å skremme folk bort fra marxismen-leninismen, men innerst inne er de livredde for det AKP(ml) står for, f.eks. i den faglige kampen. De er livredde fordi vår linje blir linja til stadig flere arbeidsfolk. I de siste åra har det vært mange seierrike streikerkamper hvor marxist-leninistene har spilt en ledende rolle. Klassekamplinja truer arbeideraristokratene, og nå prøver de å knekke til mot partiet før det vinner for stor oppslutning. Derfor alt snakket om gallup og promiller. Derfor hetsen.

DNA STØTTER NKP.

En annen ting det er interessant å legge merke til, er at DNA samtidig støtter massivt opp om den moderne revisjonismen, og særlig NKP. De prøver å stable opp NKP som et alternativ til kommunistene. I den samme lederartikkelen som du refererte, står det f.eks. at "problemet med AKP-ernes virksomhet er ikke deres bekjennelse

Pål Steigan:

Vi har intervjuet Pål Steigan, formann i AKP(m-l), om hetskampanja mot marxist-leninistene og hvordan denne kampanja skal møtes. »Innerst inne er de livredde for det AKP(m-l) står for», slår han fast.

til kommunismen. Kommunisten organisert i NKP har ofte gjort en lojal og plikttoppfyllende jobb i fagbevegelsen, og hatt medlemmenes hele og fulle tillit". Dette er et eksempel på hvordan de prøver å avlede bevegelsen mot revolusjon og kommunisme og holde opp et revisjonistisk, et borgerlig, alternativ.

ANGREP PÅ HELE KLASSEN.

DNA's hetskampanje er ikke bare et angrep på AKP(ml), men også et angrep på hele arbeiderklassen. Vi ser dette særlig tydelig i Leveraas løgnaktige utspill mot streikestøttekomiteene. Hans utilsørte hensikt er å mistenkeliggjøre streikestøttearbeidet for å styrke LO-ledelsens grep om streikende arbeidere. Når hovedavtalen og arbeidsretten ikke stanser en streik, har den økonomiske pisken vært god å ha for LO-ledelsen. Det organiserte streikestøttearbeidet har tatt mye av brodden av denne pisken. Mange arbeidsfolk vet nå at den økonomiske og politiske støtten ute blant folk gjør det mulig å kjempe uten Youngstorsvets hvitsnipper i ryggen.

DNA vil ikke sitte rolig å se på at dette viktige våpenet til å knekke streiker glir ut av henda på dem. I form retter de angrepa mot AKP, selvsagt fordi AKP er det eneste partiet som aktivt går inn for et kraftig og bredt streikestøttearbeid.

Men i innhold er det et angrep på hele klassen. Utkjøret til Leveraas viser derfor to ting: For det første at DNA er borgerskapets viktigste parti gjennom sin rolle i fagbevegelsen og som statsbærende parti, og for det andre at AKP(ml) er arbeiderklassens parti.

NKP STØTTER DNA.

- Det er ikke bare arbeiderpartipressa som har vært stappfull av kommunisthets. NKPs avis "Friheten" ligger ikke stort tilbake. Hva vil du si om revisjonistenes rolle i denne kampanja?

- Vi må ikke glemme at det var

Formann i AKP(m-l), Pål Steigan.

Tsjekkiske demonstranter mot Sovjettroppene i august 1968. Idag står 70 000 Sovjetsoldater i landet. AKP(ml) er aleine om å kalle dette ved sitt rette navn: Sosialimperialistisk aggresjon.

«De er livredde for 'promillepartiet'».

"Friheten" og NKPs faglige leder, Kolbjørn Harbu, som starta hetsen mot streikestøttekomiteene, og det midt under telefonsentralmontørenes streik. Han ble umiddelbart fulgt opp av Aspengren som henviste til Harbu i sine forsøk på å knekke streiken og støttearbeidet. Vi husker også hva de streikende sjøl sa om støttearbeidet, nemlig at det var en forutsetning for at streiken skulle ende med seier. Leveraas gjør nå egentlig ikke mer enn å følge opp "Friheten" og Harbu. Moderne revisjonister har spilt streikebryterens rolle i mange sammenhenger. De har forsøkt å hindre streiker når de har kunnet det, mistenkliggjort de streikendes motiver, snakket om uansvarlighet, anklaga arbeiderne for å ha kritisert LO-ledelsen osv.

HVORDAN BLI BERØMT I KRISE-TIDER.

De moderne revisjonistenes kontra-revolusjonære rolle viser seg også i den anti-kommunistiske kampanja. Både NKP-tillitsmenn og SVere har støtta og fremma forslag om suspensjoner av kommunister og klassebevisste arbeidsfolk. De har spilt ball i hatt med borgerskapet og arbeideraristokratene i hetskampanja. Den enkleste måten å bli berømt

på i Norge i dag er å være revisjonist, gå inn i en folkelig frontorganisasjon, beskyldte kommunistene for å splitte og tyrannisere og så melde seg ut igjen med brask og bram. Da er du sikra førstesider i borgerlige aviser, og dersom du er heldig kommer du til og med i "Dagsrevyen".

FIKERUD SOMEKSTREMIST.

Borgerskapet og sosialdemokratene har lenge lekt med tanken om å forby AKP(ml), men har ikke turt å erkjenne det åpent. Den eneste organisasjonen som har dette på sitt program, er Norsk Front. Men for kort tid siden smatt katta ut av sekken for Kjell Fiskerud fra SV. I et intervju med "Dag og tid" krever han forbud av AKP(ml) av to grunner: For det første er vi for væpna revolusjon og for det andre er vi mot samarbeid med bedriftene.

Dette er i et nøtteskall årsaken til at revisjonistene, sosialdemokratene og hele borgerskapet er rasende på AKP(ml). Partiets politiske linje truer borgerskapets, og dermed også arbeideraristokratiets eksistens nå den får oppslutning i arbeiderklassen. På kort sikt truer en hver framgang for klassekamplinja arbeideraristokratenes posisjoner i fagbevegelsen etc. Derfor er disse

folka ekstra frenetiske anti-kommunister.

Et forbud mot AKP(ml) ville ikke kunne stanse kommunistenes og klassekamplinjas framgang. Kravet vil bli en stein på egne føtter for borgerskapet og dets laketer. Det avslører at de demokratiske idealene deres ikke er annet enn politiske fåreklær.

EBBINGS GULLKORN.

- I en artikkel i "Ny tid" hevder Hans Ebbing at angrepa på AKP bare er forløperen for den virkelige hetsen som vil bli retta mot SV, fordi det er SV som truer borgerskapets interesser.

- For det første er det vrøvl å påstå at SV truer borgerskapets interesser. Se bare på 1. mai. Over hele linja går SV-ledelsen inn for classesamarbeidstog. Sosialdemokratiske fraser som å dempe virkningen av krisa, begrense stor-kapitalens makt osv., blir av SV rost opp i skyene som nye og store ting, enda det verken er mer eller mindre enn det sosialdemokratene alltid har sagt. Classesamarbeid truer ikke borgerskapet, men styrker det. Ebbings påstand viser bare at han synes det er pinlig å få av-

forts. vend!

slørt hvor SV virkelig står i norsk politikk.

For det andre er det viktig å peke på at også ærlige klassekjempere i SV vil bli ramma av anti-kommunismen. Borgerskapet ønsker først og fremst å knekke arbeiderklassens revolusjonære parti, men er også ute etter andre som står på klassekamplinja. Derfor er det så viktig at alle progressive tar skarp avstand fra hetsen.

- Kan du si litt mer om målsettinga for kampanja.

- Vi har allerede slått fast at det viktigste målet er å knekke klassekamplinja som er i ferd med å slå røtter i fagbevegelsen og andre steder. Konkret jobber borgerskapet og sosialdemokratiet for et forbud mot AKP(ml). Dette vil de prøve å tvinge fram gradvis. Bl. a. vil de antagelig på LO-kongressen i 1977 foreslå å skjerpe vedtektene slik at det blir lettere å ekskludere og suspendere kommunister og andre progressive. Dette må alle i fagbevegelsen som mener noe med forsvaret av de demokratiske rettighetene være oppmerksomme på og slå hardt til mot dersom det skulle komme.

Men det som er mer interessant, er at DNA nå stadig mer åpenlyst stryker Bresjnev og co. med håra.

"Arbeiderbladet" har flere ganger i løpet av vinteren og våren markert prosovjetske holdninger på lederplass. Samtidig prøver de å latterliggjøre vår analyse av krigsfaren. DNA har vært uhyre ettergivende i havrettsforhandlingene, og har vel nærmest programfesta å sette sovjetiske militærinteresser i Barentshavet foran norske olje- og fiskerierteresser. Alt dette må ses på bakgrunn av at krisa tvinger norsk industri til å søke nye markeder.

Akergruppa forhandler om store leveranser av boreplattformer og annet oljeletingsutstyr til Sovjet. Det samme gjelder annen norsk industri. Samtidig er det klart at Sovjet satser mye på å vinne fotfeste i Norge, på grunn av olja og vår militærstrategiske betydning. Når AKP(ml) i tillegg til å reise ei konsekvent klassekamplinje, også har en riktig politikk på supermakene, blir partiet et ennå tjukkere hår i suppa for arbeideraristokratene. De trenger ro og tussmørke for å fortsette sitt salg av norsk sjølråderett, i havrettsforhandlingene og ellers.

HVORDAN MØTE HETSEN?

- Det leder oss videre til det viktige spørsmålet om hvordan hetsen skal møtes.

- Her er forsøket på å suspendere en revolusjonær arbeider ved Aker-Verdal et godt eksempel. Utkjøret ble fullstendig knust og det ble vedtatt en uttalelse som fordømmer den typen reaksjonær po-

litikk. Eksemplet er sjølsagt forbigått nesten i taushet i borgerpressa.

Et offensivt forsvar og ei god masselinje er avgjørende i slike saker. Den reaksjonære teorien om kommu-nazismen får betydning bare i den grad sosialdemokratene får avlede oppmerksomheten fra de konkrete funksjonene i historia og nå. Vi har alt å vinne på at politiken vår føres åpent fram. Sosialdemokratene må tilsløre politiken, snakke om ekstremisme og infiltrasjon for å skjule sitt eget forraderi. Prinsippfasthet, tålmodig arbeid og massemobilisering er nøkkelspørsmål når vi skal slå hetsen tilbake.

KRIGSFAREN

Alle anti-imperialister bør følge ekstra godt med i utviklinga av den internasjonale situasjonen for tida. USA har mista politisk og militært grep raskere enn noen hadde trodd, og Sovjet er på rask frammarsj. De er militært overlegne i lufta og på sjøen, og har sikra seg støttepunkter som Angola og baser f. eks. på Mauritius uten innblanding fra USA av vesentlig betydning.

USA er en synkende imperialist, og fører idag en typisk "Chamberlain-politikk", dvs. en politikk med vilje til ettergifter for å unngå en konfrontasjon. Ennå greier Sovjet å opprettholde en viss anti-imperialistisk maske, og tilslører i en viss

Telefonsentralmontørene viste vei i kampen DNA/LO toppens forsøk på å undergrave streikeretten.

DEN INTERNASJONALE SITUASJONEN: DNA OG SV OMFAVNER SOVJET.

- Den internasjonale situasjonen skjerper seg raskt. AKP(ml) er det eneste partiet i Norge som stempler både USA og Sovjet som imperialistiske supermakter. Har denne analysen, spesielt av Sovjet, hatt noen betydning for angrepene og forsøkene på å kriminalisere partiet?
- Det er helt klart. Sosialimperialismen får stadig sterkere innflytelse i Norge. NKP er ikke lenger aleine som støttespiller og etterplaprer av Pravda. SV ynder å framstille Sovjet som folkenes venn, f. eks. i Angola. Samtidig serverer de jevnlig hets om Kina som går rett hjem hos de nye tsarene. Det er en kjent sak at NKP og deler av SF i sin tid forsøkte å hindre at parolen "Kamp mot USA-imperialismen" kom på programmet til Solidaritetskomiteen for Vietnam. Idag påstår de at vi ikke kjemper mot USA-imperialismen for å legge et røykteppe over sin egen støtte til Sovjets aggresjon. Orda de bruker om oss kunne vært klipt ut av Pravda.

grad de aggressive hensiktene f. eks. ved SALT-forhandlingene.

Det er mange enkelthendinger i verden som peker i retning av at vi vil oppleve en verdenskrig om ikke så mange år. I en slik krig vil Norge helt sikkert bli krigsskueplass. Vi må forberede oss på den situasjonen. Den vil stille harde krav til hele det norske folket enten det nå er USA eller Sovjet som intervenserer først. På kort sikt er dette kanskje dystre perspektiver.

Men uansett om borgerskapet skulle få gjennom et forbud mot AKP(ml) eller ikke, uansett om det blir harde forfølgelser av kommunistene og uansett om imperialismaktene skulle våge å sette igang en ny verdenskrig, er de langsiktige perspektivene lyse. Revolusjonen er på frammarsj over hele verden, og en imperialistisk krig vil bli vendt til en krig mot imperialistene. Reaksjonære framstøt vil ramme reaksjonen fordi den avslører seg for vanlige folk, og folk vil innse at kommunistene har hatt rett i det de har sagt. Sjøl om vi advarer mot disse tendensene og utviklinga i klassekampen, sjøl om vi er mot utviklinga av reaksjonen, så er vi ikke redd den.

SVs rolle i hetskampanja mot kommunistene er lite ærerik. I de fleste tilfelle har de hengt seg på den hetsen DNA har kjørt fram. Men enkelte ledende SV-ere, som f.eks. Kjell Fiskerud, har sjøl fungert som «aktivister» i kampanja. Dette er ett konkret uttrykk for at SV er et borgerlig arbeiderparti, hevder denne artikkelen som også slår fast at vi kommunister ønsker enhet med vanlige SV-medlemmer mot SV-ledelsens anti-kommunisme.

«Stille – eller eksklusjon!»

SV OG KOMMU-NAZI-LØGNEN.

Under Libertas-fanen "Kamp mot ekstremistene" innleda DNA sitt anti-kommunistiske felttog, og satte likhetstegn mellom kommunister og nazister. "Kommunismen" er ikke nytt for sosialdemokratiet. I 30-åra var det et av de tyske sosialdemokraternes viktigste våpen i kampen mot kommunistene. Den-

gang som nå tjener denne løgnen til å unnskyldte nazistene og er et desperat forsøk på å splitte kommunistene fra folket.

SV-ledelsen, og spesielt de moderne revisjonistene i NKP har hyllt sammen med DNA-ledelsen, den borgerlige pressa og andre reaksjonære krefter. Vi skal trekke fram noen eksempler for å vise hvordan disse

For å demonstrere den grenseløse opportunistens falskhet, vil vi trekke fram noe den samme Fiskerud skrev i Klassekampen i 1973: "... å sette merkelapper på disse bevegelsene til venstre for venstre har alltid vært høyrekreftenes metode...". Idag havner han i selskap med den svarteste reaksjon. Utenom Kjell Fiskerud er det til nå bare "Norsk Front" som åpent har krevd forbud av AKP(ml). Fiskerud påstår frekt at "AKP(ml) med sin politikk er med på å bygge opp reaksjonen her i landet". Han burde sjøl tenke over hvilken reaksjon han er med på bygge opp med standpunktet sitt.

HARBU OM AKP(ml): EN FASCISTISK AVART.

De moderne revisjonistene i NKP har vært de mest ivrige til å spre kommu-nazi-løgnen. Sommeren -75 ble det avholdt et møte mellom de europeiske revisjonistpartiene (det såkalte Rostock-møtet). K. Harbu, faglig sekretær i NKP, la der fram NKPs politiske linje og taktikk for å få den godkjent av Moskva. Her sa Harbu klart fra om det som på den tida vanligvis bare kom fram som halv-kvada viser: "At AKP er en fascistisk avart blir mer og mer klart. Men fremdeles finnes det kammerater i vårt parti som lar seg lokke til å forhandle og til å samarbeide med dette krapylet".

Stortingsrepresentant for SV og lagtingspresident Torild Skar er en av dem som aktivt har sabotert kampen mot ny-nazistene. Hun tok avstand fra at arbeidsfolk på sporveien sørga for at to ny-nazister ble sparka, og hevdet elegant at oppgjøret med disse folka kunne overlates til det borgerlige rettsapparatet. Med et marxistisk syn på rettsapparatet burde det være opplagt at det hun gjør ikke er annet enn å legge vernende vinger rundt svina.

Partifellen Rolf Dahl var ikke snauere da han, umiddelbart etter henrettelsen av fem spanske anti-fascister, brukte kommu-nazismen for å sverte den anti-fascistiske kampen i Spania, og kalte FRAP "den svarsteste reaksjon".

Flere eksempler kunne trekkes fram for å vise det samme: SV- og NKP-ledelsen har gått i fremste rekke under fanen "Kamp mot ekstremismen", ei fane de bærer for å rettferdiggjøre angrep mot kommunister og andre som konsekvent stiller seg på ei klassekamp linje.

SV OG SUSPENSJONENE.

SV hevder at suspensjonene kommer fordi AKP-ere er dumme og provokatoriske, og fordi kommunistene mangler folkeskikk. "AKP-erne ble ikke suspendert for sine meninger, men for måten de framførte sine standpunkter på", sier Hans Ebbing. "Ny tid"s ekspert på suspensjonene mot kampvillige arbeidere. Dette sprøytet skal tåkelegge den virkelige bakgrunnen, at det ikke er arbeidsformene, men politikken, det står om.

Den samordna suspensjonskampanja er retta mot en politikk som står i skarp motsetning til klasesamarbeidspolitikken, og som konsekvent forsvarer arbeiderklassens interesser. Kampanja er retta mot dem som slår fast av bare ved å reise kamp mot klasesamarbeidet og arbeidskjøperne, kan vanlige folk bedre sine kår. Den er retta mot dem som åpent erklærer at arbeiderklassen og det arbeidende folket aldri kan bli fri før borgerskapets stat er styrta, og proletariats diktatur oppretta. Ei slik politisk linje har kommunistene gått i spissen for, og oppslutninga om denne linja øker stadig.

SV-ledelsen har vært ei aktiv kraft i suspensjonskampanja. Vi skal gå relativt grundig inn på to suspensjonssaker for å vise at dette ikke er tomt prat: Suspensjonene innafor Jern og Metall i Bergen og innafor Grafisk i Oslo.

SV VIL STYRKE POLITIET.

I september -75 ble tilsammen 6 arbeidere som støtta Rød Valgallianse suspendert fra klubbene på to jern og met.-bedrifter i Bergen. Et forsøk fra DNA/SV på å få suspendert alle som støtta AKP(ml) eller RV, ble forkasta. Bakgrunnen for disse suspensjonssakene var ei reaksjonær kampanje under mottoet "Styrk Bergens-politiet", under ledelse av tidligere SIPO-sjef Asbjørn Bryhn og politiinspektør Rynning Tønnesen. Innafor fagbevegelsen gikk DNA-toppen i spissen for å samle støtte til aksjonen.

Hva så med SV? Både SV i Bergen og SV-tillitsmenn i jern og metall gjorde felles sak med DNA. RV var den eneste politiske grupperinga i Bergen som tok skarp avstand fra

kampanja, og som slo fast at DNA og SVs tillitsmenn havna i reaksjonært selskap. Blant annet ble det sagt at kravet om et styrka politiet var et av de viktigste krava nynazistene hadde kjørt fram da de var på TV.

DNA/SV satte i verk en kampanje for å renske ut motstanderne av "Styrk politiet-aksjonen" fra jern og metall. For å lykkes bygde de opp en løgnkampanje basert på falske "sitater" fra RVs løpesedler. Et av kronargumentene var at RV i Bergen hadde kalt faglige tillitsmenn for nazister. Denne påstanden, som er løgn fra ende til annen, ble med stor iver grepet av den samla borgerpresse, og ført til torgs over hele landet. Seinere har blant annet Aftenposten måtte dementere disse påstandene, men "Ny tid" rakk innen det skjedde å støtte suspensjonene, bl.a. ved å ta det som gitt at Aftenposten brakte den objektive sannhet.

Disse suspensjonene viser at SVs påstander om at årsaken er AKPs "skjellsordsbruk" o.l., bare er et ynkelig forsøk på å bortforklare at folk suspenderes for den politikken de står for.

Hvilke politiske linjer sto mot hverandre i Bergen? På den ene sida sto politikken til AKP(ml) og Rød Valgallianse, som går mot ei styrking av herskerklassens voldsapparat. Dette voldsapparatet har aldri vært organisert for å beskytte arbeidsfolk, men tvert imot for å beskytte borgerskapets profitt og eiendom. I ei tid med økonomisk krise og økte arbeidskampen, øker også monopolkapitalens behov for et styrka politiet.

På den andre sida sto DNA og SV-ledelsens linje med å styrke herskerklassens voldsapparat, og kvitte seg med prinsipiell opposisjon i fagbevegelsen. At slike folk kaller seg "marxister" kan ikke være annet enn et tomt reklameslagord, en gjenspeiling av at marxismen har stor auktoritet

blant progressive.

Suspensjonene var også et forsøk på å hindre en åpen diskusjon om voldsapparatets klassekarakter i arbeiderklassen. En slik diskusjon reiser mange viktige spørsmål av strategisk betydning i kampen for sosialismen, og såvel borgerskapet som de moderne revisjonistene er livredde for slike diskusjoner.

"STILLE -ELLER EKSKLUSJON!"

SVs rolle i suspensjonssakene ble også klart avslørt i Grafisk i Oslo. Vi skal ikke her gå grundig inn på alle detaljer i saka, men vise at suspensjonene er et angrep på to viktige prinsipper: retten til å kritisere faglige tillitsmenn og demokratiet i fagbevegelsen.

I Oslo-foreningene i Grafisk har det lenge stått kamp om sammenslåing av foreningene til et stor-forbund. Alle foreningsstyrene har gått inn for sammenslåing, men medlemmene sa i en uravstemning klart nei. AKP(ml) i Grafisk har gått i spissen for medlemmenes kamp mot storforbund, og reist kritikk mot tillitsmenn som har hindra en demokratisk behandling av saka. Dette er den virkelige bakgrunnen for karantenene. Men her som i Bergen har DNA/SV forsøkt å gjøre spørsmålet til et spørsmål om AKPernes "manglende folkeskikk".

"Ny tid" nr. 9/-75 oppsummerer SVs holdning til karantene slik: "SV-erne i Grafisk har, - i det minste inntil nå-, vært mot karanteneforslaget". Men hvilke betingelser stilte SVeren Pål Lynne Hansen for å gå mot karanteneforslaget? Jo, han krevde at AKP(ml) skulle trekke tilbake det de hadde skrevet, dvs. trekke tilbake politikken sin! DNA og SV-tillitsmenn satte til og med verva sine inn på at medlemmene skulle godta karantenene! Med dette åpner SV-tillitsmenn for en midlalders praksis som gjør kritikk av foreningsstyrer ensbetydende med å bli satt utafor foreninga.

Politiet mot streikende Norgasarbeidere. Et apropos til SV og "styrk politiet-aksjonen".

Medlemmenes kontante nei til en sammenslåing av foreningene var et nederlag for de SV-tillitsmennene som hadde gått inn for storforbund. For å forsvare posisjonene sine, setter de igang forfølgelse av de som hardest har gått mot sammenslåinga. Slik forsøker de ikke bare å ramme kommunistene, men alle som kjemper for medlemsdemokrati i fagbevegelsen.

"NY TID": HÅNDSLAG TIL LEVERAAS!

Arbeidsfolk som har vært ute i streik, som f.eks. Hammerverkarbeiderne og Telefonsentralmontørene, har kontant avvist DNA-sekretær Leveraas ville angrep på streikestøttekomiteene. Men på samme tid får Leveraas gratulasjoner fra Libertas og politisk støtte fra SV-avisa "Ny tid". På lederplass slår "Ny tid" fast at SV ikke gir støtte gjennom "AKP-dominerte" streikestøttekomiteer, fordi de ikke "stoler på dem". Det hjelper lite å ta avstand fra Leveraas i ord, når en i praksis slutter opp om de beskyldningene han har kommet med. Konsekvensen av det synet "Ny tid" legger fram må være at streikestøttekomiteene ikke fortjener noen tillit og at ingen SV-ere bør bruke sine krefter der. Det skal ikke mye vett til for å forstå hvilken klasse ei slik linje tjener.

Men denne virksomheten er ikke av ny dato for SV-ledelsen. Under hets- og telefonsentralmontørstreiken gikk SV-ere i spissen for hetsen mot AKP(ml)s rolle i støttearbeidet og mot streikestøttearbeidet. Rolf Dahl forsøkte f.eks. å latterliggjøre de hundrevis av aktivister som samla inn penger til de streikende, ved å beskyldte AKP for å "kjøpe" de streikende ved å stille med bøssevis av penger på telefonsentralmontørenes kontor! Ved å hets mot AKP(ml) forsøker SV-ledelsen også å dekke over sin egen ynkelige innsats i streikestøttearbeidet.

SV-MEDLEMMER MOT HETSEN.

SV-ledelsens aktive medvirkning i DNA/LO-ledelsens anti-kommunistiske kampanje, har møtt reaksjoner også i SVs egne rekker. Vi sakser fra et leserinnlegg i "Ny tid": "Forstår ikke SV-kameratene at å fyre opp under APs hets- å rettferdiggjøre sosialdemokratens McCarthyisme i deres egen avis, er å sage av den greina vi sjøl sitter på"... "Som SV-ere må vi kjempe mot splittelse og svekkelse av arbeiderbevegelsens kampkraft".

Dette viser at det finnes SV-ere som har forstått at det er i hele arbeiderklassens interesse å slå tilbake anti-kommunismen, nettopp fordi den er et angrep på hele klassens kampkraft.

ENHET PÅ KLASSEKAMPENS GRUNN!

Det store flertallet av SV-ere har objektive interesser av å bekjempe angrepa på kommunistene og andre progressive. Dette betyr også å bekjempe SV-ledelsens politikk. Vi kommunister ønsker oppriktig enhet med alle som vil forsvare arbeidsfolks interesser. Men samtidig vil vi aldri unnlate å kritisere og bekjempe det når SV-ledelsen eller enkelte SV-ere aktivt sprer anti-kommunismen. Vi vil bekjempe det nettopp fordi det er i alle progressives interesse at anti-kommunismen bekjempes. Enhet på klassekampens grunn er vår rettesnor, her som i andre spørsmål.

Vi kommunister ønsker enhet med disse SV-erne i kampen mot hetsen. Men samtidig vil vi åpent si til dem at SV er et borgerlig arbeiderparti, og at det beste de kan gjøre for arbeiderklassens sak, er å gå ut av dette partiet.

SV-ledelsens aktive rolle i hetskampanja mot kommunistene, kan nemlig ikke forstås som tilfeldig eller som feil hos enkeltpersoner. Den er et konkret uttrykk for at SV er et borgerlig arbeiderparti.

Deres funksjon er å spre borgerlig ideologi, innpakke i marxistiske ord, og innretta på de mest klasse-

bevisste delene av arbeiderklassen. Men den "marxismen" de prater, er frattatt et hvert revolusjonært innhold, og er totalt ufarlig for borgerskapet. I praksis er de mot klassekamp, mot streik og for classesamarbeid. Dette bekrefter virkeligheten sjøl stadig oftere. Gjennom å bekjempe og avspore kampviljen i arbeiderklassen under høylutte rop om "marxisme", "sosialisme" og til og med revolusjon (i alle fall på universitetene), er de, som Lenin sa, "bedre støtter for borgerskapet enn borgerskapet sjøl". Uten de borgerlige arbeiderpartiene ville ikke borgerskapet kunne opprettholde sitt diktatur.

Om den sosiale basisen for de borgerlige arbeiderlederne slike partier fostrer, sier Filip Kota, albansk fagforeningsleder: "Den høye lønna, privilegiene og fordelene som de (aristokratene i arbeiderklassen, vår anm.) har fått, har ført til at dette aristokratiet gradvis har fjernet seg fra arbeiderklassen, ikke bare økonomisk, men også ideologisk. Ved å hjelpe å støtte borgerskapet er arbeideraristokratiet blitt en femtekolonne og en formidler av borgerskapets ideologi i arbeiderklassens rekker og i fagbevegelsen. Uten dette sjiktets hjelp kunne ikke borgerskapet ha maktet å holde kontrollen over arbeiderklassen".

Kven splittar frontane? Dagbladet, Arbeiderbladet og andre borgarlege organ skriv side opp og side ned om AKP-arane sin terror i frontane. I denne artikkelen synar vi, med eit par konkrete døme, korleis den massive antikommunismen berre er eit røykteppe over den reaksjonære politikken til DNA, NKP og SV-leinga.

EI KJEND SOGE.

I mest helle den borgarlege pressa finn vi for tida artiklar om AKP(ml) sin infiltrasjon på alle nivå i politikken. Ved sida av fagrørsla har dei folkelege frontorganisasjonane vore det mest populære emnet. Det heiter seg at hovudlina til AKP er å kuppe flest mogleg av desse organisasjonane. Fyrst gjeng dei stilte i dørene, men når fleirtalet er manøvrert ut, og styreposisjonane sikra, då byrjar misbruket av makt og bygginga av partiet. AKP-arar ville berre ha makt, dei er ikkje interessert i fiskerigrensa, i arbeidsplassar for kvinner, i solidaritetsarbeid osv. AKP terroriserar alle dei som ikkje støyr partiet. Denne saga om kommunistane sitt arbeid i frontane er teken opp at gong på gong i den borgarlege pressa den siste tida.

I denne artiklen skal vi gå nærare inn på kva det er som har gått føre seg i frontane. Plassen gjer det naudsynt å velje ut to døme. Vi har vald Solidaritetskomiteen for Viet-

nam og Kvinnefronten. Dette tyder ikkje at til dømes Chilekomiteen og Aksjon Kyst-Noreg ikkje er viktige. Men gjennom dei to døma vi har vald, vil vi vise at dei som skrik om at kommunistane splittar frontane, konsekvent freistar å leie merksemda bort frå det politiske innhaldet i usemja. Gjennom det kan vi ut frå desse to døma trekke røynslar som og kan nyttast når ein skal sjå på andre frontar.

DEI TO LINENE FOR ORGANISERING AV FRONTAR.

I alle frontane har det stått to heilt klåre liner mot kvarandre. På den eine sida står dei som meiner at frontane skal vere sjølvstendige organisasjonar med eit sjølvstendig politisk program, at dei skal freiste å mobilisere flest mogleg til kamp for utvida fiskerigrense osv., og at frontane skal ha eit aktivt grunnplan og eit reelt medlemsdemokrati. For denne lina er den politiske einskapen det viktigaste. AKP(ml), massevis av aktivistar og andre progressive har stått på denne lina.

På den andre sida står dei som vil at såkalla tverrpolitiske råd skal styra frontane, at dei politiske partia og ikkje medlemmane skal avgjera både innhaldet i politikken og korleis kampen skal førast. DNA, AUF, NKP og SV står for denne linna. Byråkratane og vetoretten skal gjera politikken ufarleg og føra han inn i korridorar og parlament. Denne linna tek ikkje omsyn til kva kampen krev. Ho er meir oppteken av å få Tor Aspengren og Rolf Dahl til å gå i same tog 1. mai. Denne linna går mot at fronten skal ha eit aktivt grunnplan og at medlemmane sjøl skal forme ut politikken. Dei ynskjer ikkje ei leiling med ansvar andsynes dei som tek dei i arbeidet. Partia skal ha rett til å sabotera demokratiske vedtak når dei passar dei. SV har fulgt denne linna i Chilekomiteen og Aksjon Kyst-Noreg.

SOLIDARITETSKOMITEEN FOR VIETNAM.

Solidaritetskomiteen for Vietnam har spela ei særskild viktig rolle for den seinare politiske utviklinga i Noreg. Då Solkom. vart skipa i 1965, fekk han raskt stor oppslutnad, og dei fyrste anti-imperialistiske demonstrasjonane på lang tid vart arrangerte. Komiteen førte med seg eit gjennombrøt for den politiske massemobiliseringa som hadde liggi nede sidan krigen. Men dette tyda ikkje at arbeidet berre var prega av idyll og einskap. I det tidlege programmet kravde ein mellom anna "frie val i begge sonar" og at "alle framande må trekkjast attende". Her freista delar av fronten å jamnstelle USA-imperialismen med det vietnamesiske folket. Pasifismen frå dei tidlege 60-års rørsle mot atomvåpen sat enno sterkt i mange. Ein var ålment mot krig og kravde "Fred i Vietnam no". Det var ikkje snakk om å velje side i kampen og stø FNL utan vilkår.

LANDSMØTET 1967.

Den viktigaste kampen i Solkom. sto om han skulle organiserast som ein byråkratisk skrivarorganisasjon, eller med eit aktivt grunnplan og ei vald leiling. Denne kampen danna bakgrunn for det mykje omtala landsmøtet i 1967.

Slik arbeider m-l-erne:

Alle organisasjoner i partiets tjeneste

Chile-komiteen sprekker i kveld:

**Chilenerne ut
m-l-erne igjen**

Utbyr **Massiv mistillit
mot m-l-studenter**

Kvinnefronten **Krever brød
og roser**

Splitt ein front - bli namngjeten!

DNA og SF gjekk imot denne parola på Solkom. sitt landsmøte i 1967. Nederlaget sitt freista dei, da som no, å dekke bak skrik om kupp og splitting.

DNA-leiinga var ikkje interessert i at Solkom. skulle utviklast til ein einskapleg anti-imperialistisk organisasjon. Dette spring sjølsagt ut av DNAs konsekvente støtte til USA-imperialismen. Men samstundes var partiet pressa av ein veksande opinion, og dei trong eit radikalt alibi som ikkje var fårleg for USA. Før landsmøtet sette dei difor i gong ei hektisk verksemd nett for å hindre at Solkom. slo inn på ei konsekvent anti-imperialistisk line. Tre månader før landsmøtet skipa AUF til eit møte som skulle ta opp Solkom. si framtid før medlemmene fekk høve til å seie kva dei meinte. Der kjem Jan Ottø Hauge (som den gong heva felt løn i Solkom. og no gjer det same som sekretær for SV si gruppe på Stortinget) og Bjørn Skogstad Aamo (som no sit i finansdepartementet) med eit framlegg om at Vietnam-arbeidet ikkje lengre skulle lelast av Solkom, men av eit "tverrpolitisk råd" med representantar frå dei ulike organisasjonane. Formannen i AUF, Ola Teigen, som seinare vart blanda inn i ein sak som synte at AUF fekk pengar frå CIA, skulle vere formann i rådet!

Dette framlegget vart avvist, m. a. av di SUF og Sosialistisk Studentlag røysta mot. No gjekk det mot åpen kamp på det kommande landsmøtet. Kampen sto om det politiske grunnlaget og organiseringa av fronten. Solkom. kom styrka ut av denne kampen: Fronten vart ein solidaritetsorganisasjon retta mot USA-imperialismen og fekk eit sjølstendig politisk program. Men mykje hende på landsmøtet innan ein kom så langt.

LØGNA OM "KUPPET".

Fra opninga av landsmøtet freista AUF-arar og NKP-arar som t. d. Ivar Brennmø, å hindra at dei mange aktivistgruppene i Oslo fekk representantar som dei hadde krav på.

Samstundes hadde AUF oppmoda medlemmene sine utover landet til å skipa Solkom.-grupper for å sikre AUF kontroll på landsmøtet. Ved demokratisk røysting vedtok landsmøtet med 27 mot 4 røyster at halvparten av Oslo-gruppene skulle få møterett. Det er dette som har vorte til "kuppet" i Solkom. Diskusjonar og fleirtalsvedtak vart "kupp" men freistingar på å sikre seg kontroll utan debatt og røysting var ikkje kupp.

Dei som gjekk inn for ein aktivistorganisasjon hadde satt fram desse parolane:

- USA ut av Vietnam
- Stans terrorbombinga
- Full støtte til FNL
- kjemp mot USA-imperialismen

Dette var einaste parola DNA kunne godta i Vietnam-arbeidet.

Jan Otto Hauge sa seg samd i desse parolene i prinsippet, men meinte det var ukløkt å vedta dei. Det ville skade dei radikale i DNA og AUF, hevda han. Partipolitikk var altså viktigare enn det anti-imperialistiske arbeidet. Slik snakka dei den gongen som no klagar andre for å misbruka frontane!

Det var AUF og NKP som drev fram splittinga i 1967. Dei tapte dei politiske debattane og kom i mindretal i avrøystingane. Så braut dei ut og skipa ein eigen organisasjon. Ein slik praksis har andre seinare teke etter. SV har mellom andre nytta han i Chilekomiteen og Palestinaarbeidet.

Nokre få på høgresida i SF stødde AUF og NKP si line, men størstedelen av SF sto på fleirtalslina. Det var fyrst to år seinare, etter brotet med SUF, at SF starta sin eigen krig mot Solkom.

DAGBLADET SIN "YNSKJE-REPRISE".

Soga om korleis SUF "kuppa" Solkom. er ein av dei Dagbladet tykkjer best om. Avisen har til no prenta ho minst 10 gonger, og ho kjem i reprise kvar gong revisjonistar og sosialdemokratlar har splitta ein ny front. Neste gong det hender lyt alle som står den lina som vann fram i Vietnam-arbeidet, gå mot borgarpressa sine løgnar og sloss for ein riktig politikk i frontarbeidet.

Desse hendingane ligg 8 år attende i tida. Likevel er det viktig å studera det som hende i Solkom. Som døme lærer Solkom. oss noko om korleis anti-kommunism brukast for å dekke ein reaksjonær politikk. Skuldingane om terror og splitting frå SUF (eller AKP(ml)) kjem i sitt rette ljøs.

KVINNEFRONTEN.

Heilt sidan Kvinnefronten vart skipa i 1972, har det vore ulike syn på det politiske grunnlaget for fronten. Kva som er kvinnepolitikk, og kva som er grunnlaget for undertryk-

kinga av kvinnene har vore brennpunkta. Dessuten har det og vore usemje om korleis fronten skulle organisertast.

Ei fraksjon leia av SF/SV-jenter ville at kvinnekampen skulle vere ein strid mot det tradisjonelle kjønsrollemønsteret. Dei såg på dette

som hovudårsaken til at kvinna var undertrykt. 8 SF-jenter gjorde framlegg om ei plattform i tråd med dette på landsmøtet i 1974. Framlegget vart klårt avvist. Samstundes meinte dei at kvinna si stilling er så særregen at dei må organisera seg på ein heilt spesiell måte, nemleg utan leiarar. Dei kalla det "flat organisering".

Mot denne lina hevda AKP-jenter og andre aktivistar at kvinnekampen ikkje kan isolerast frå resten av samfunnet, og at den viktigaste undertrykkinga av kvinna idag ligg i at ho ikkje har rett til arbeid. Vidare meinte dei at fronten måtte vere ein kamporganisasjon, og at det difor var naudsynt med ei vald leining som kunne handle. Fleirtalet gjekk inn for denne lina. Etter landsmøtet hadde Kvinnefronten stor framgang, mellom anna i striden for sjølvvald abort, mot prisauke på daghelmane og i støttearbeidet for kvinnene ved Våler Skurlag.

SKJERPA MOTSETNADER.

SV-jentene hadde tidlegare gått til åtak mot Kvinnefronten av di han var for "brei", av di han ikkje retta seg nok mot arbeidarkvinnene. Dei ville ha ein sosialistisk plattform. Men då Kvinnefronten i 1975 skulle ta standpunkt til 1. mai, heitte det seg brått at kampdagen til arbeidarklassen ikkje vedgår kvinnene!

Chile og Vietnam-krigen var andre døme på at motseilingane innafor fronten stendig tårna seg opp. Skulle Kvinnefronten berre stø kvinnene i Vietnam eller heile frigjeringsrørsla? Ei anna illustrerende sak var streiken til telefonsentralmon-tørane som kom opp på årsmøtet i Oslo 21.9.75. Fleirtalet vedtok å stø streiken, og peika på at kvinner og menn må stå saman mot åtak på retten til å streike. Mindretalet meinte at dette ikkje var kvinnesak av di eit fleirtal av dei som streika var menn!

Etter dette årsmøtet melde mindretalet seg "spontan" ut for å protestera mot fleirtalet si line og mot at fronten var dominert av AKP(ml).

BORGARPRESSA TEK IMOT.

Dagbladet sviktar aldri anti-kommunistar, og prenta med felte typar den triste saga til mindretalet: KF hadde vore eit underbruk av AKP. KF var ikkje demokratisk lengre. AKP fraksjonerar. AKP-jentene er "dyktige" og difor kan ein ikkje samarbeida med dei. KF kan ikkje vere nokon organisasjon for kvinner i Noreg.

På årsmøtet la ikkje mindretalet fram nokon kritikk av Kvinnefronten sine liner til då. Dei ynskja ikkje debatt om politikken i fronten. Dei ville vinne att kontrollen ved å freista å kriminalisera kommunistane.

Nokre medlemmer hadde tidlegare sagt seg sakleg usamde i plattformen til fronten, og meldt seg ut. Slik vil der alltid vere i ei rørsla som utviklar seg. Men det er noko heilt anna enn det SV-jentene gjorde. I Dagbladet og andre borgarlege organ skusla dei dels bort at striden stod mellom to ulike liner, mellom dei som tok utgangspunkt i at krisa aukar undertrykkinga av kvinnene og dei som var redde for at "krisen skal overskygge vår virkelighet". Dei valde å freista å sverte kommunistane og samstundes ropa at no rømer medlemmene frå fronten. Det rette er at medan 42 melde seg ut, melde 153 seg inn etter brotet på årsmøtet i Oslo.

MÅLET TIL SV-JENTENE.

Dei sentrale SV-kvinnene Torild SKard og Berit Ås har leia SV-fraksjonen i Kvinnefronten. Målet deira har ikkje vore å skipa ein slagkraftig kamporganisasjon, men å skaffa partiet SV ei kvinnerørsla dei sjølve kunne dirigere og kontrollere. For å nå målet sitt har dei kasta seg på synspunkt dei veit har ei viss oppslutnad. Parolen om "flat organisering" er eit slikt synspunkt. Andre døme er dei nyfeministiske talemåtene og dei sosialistiske frasene. Når det gjeld organiseringa ser vi at taktikken er ein annen enn i til dømes Solkom. og Aksjon Kyst-Noreg.

Men målet er det same: vinna kontroll og hindra massekamp

Når taktikken deira ikkje lukkast, når fleirtalet avvist lina deira, då trekkjer dei seg ut med skrik og hyl. Då splittar dei frontane.

1967-1975: LIKT OG ULIKT.

Solkom. 1967 og Kvinnefronten 1975. Kva er likt og kva er ulikt? I 1967 sat AUF, DNA og NKP i hovudrol-lene. Då dei ikkje makta hindra Solkom. i å verte ei kamprørsla med eit konsekvent anti-imperialistisk program og eit aktivt grunnplan, braut dei ut og skipa Vietnam-bevegelsen. Denne rørsla vart fødd i korridorane og levde heile livet sitt i korridorane.

I 1975 sit SV-leinga i hovudrolla. Dei legg ned Aksjon Kyst-Noreg, skipar Chileaksjonen og Brød og Roser når fleirtalet ikkje stø den politikken dei legg fram. Og dei er like redde for å mobilisere massane, for å aksjonera, for å kjempa. Her skil ikkje dei moderne revisjonistane seg frå barka sosialdemokratar. Hovudlina for alle dei borgarlege arbeidarpartia er Iobbyane, korridorane og spyrjetimen i Stortinget.

I 1967 som i 1975 er ville åtak på kommunistane naudsynte for å dekke det som i røynda er ein politikk som tenar borgarskapets sak.

Hovedparola i Kvinnefrontens tog 8. mars i Oslo. Den avgjørende forskjellen mellom togene, var at dette toget reiste paroler om kamp mot imperialism og fascisme. Dette ble i en samstemmig borgerpresse kalt "splittelsespolitikk".

For folk som kaller seg revolusjonære og sosialister, er ikke det å gå i tog sammen med Tor Aspengren på 1. mai det som virker mest naturlig. Mange SV-sympatisører har da også tatt konsekvensen av dette og slutta opp om klassekampstoga de siste åra. Dette har bekymra SV-ledelsen, og den har derfor satt ned et utvalg i Bergen for å lage et diskusjonsopplegg om 1. mai til bruk i laga. Et av medlemmene er Hans Ebbing. Nå foreligger resultatet og de som hadde venta seg høyrelinja ikledd "venstre"-fraser blir sørgelig skuffa. Dette dokumentet er den grenseløse opportunisten satt i system.

1. MAI PARTIENES DAG.

Med jevne mellomrom har enkelte i SV begrunna sitt totale knefall for sam. org. og DNA med at "1. mai ikke er noe partidag, men en kampdag for hele arbeiderklassen".

Vi kommunister er enige i dette, men Ebbing & Co. viser på en glimrende måte at for dem stikker ikke denne forståelsen særlig dypt.

1. mai blir hele tida omtalt som et felles arrangement for de to "hovedstrømningene i arbeiderbevegelsen", og i sak etter sak er det enheten og motsigelsene mellom DNA og SV det legges vekt på.

Vurderingene er totalt blotta for et syn på hvilken politikk som bør fremmes 1. mai og hvilken som bør bekjempes.

"KOMME TIL EN AVTALE"

Talerspørsmålet illustrerer dette godt. I diskusjonsopplegget heter det: "Begge hovedstrømningene i arbeiderbevegelsen må være representert på talerstolen, med mindre det veksler fra år til år, eller en finner en taler som godtas både av DNA og SV." Dette er politisk hestehandel blotta for ethvert prinsipielt grunnlag.

DNA I SAM.ORG. ? DNA OG SAM.ORG. ?

Diskusjonsopplegget sier "Det må være en forutsetning for å støtte et sam. org. arrangement at Sam. org. alene står som arrangør, dvs. at det ikke er fellesarrangement mellom sam. org. og DNA". Dette er å gjøre tekniske spørsmål til det viktigste for å gjemme politikken. Der hvor DNA dominerer sam. org., f.eks. i Oslo vil sjølsagt sam. org. sjøl kjøre et tog med DNAs politikk (evt. med små konsesjoner til SV for å fylle opp mellom korpsene). SVs linje er at de er villige til å gå i et DNA-tog i sam. org., men ikke i et DNA-tog med sam. org.

OPPSUMMERINGER.

Oppsummeringene av fjorårets 1. mai er blanda drops. Hovedkonklusjonen er at den "ikke vil gå over i historien som den mest velykkede for venstresiden i norsk politikk".

I Oslo og Tromsø blir situasjonen karakterisert som "splid og uenighet - ja til og med frustrasjon". Det sier vi da sannelig ikke noe om!

PAROLEFORSLAGET.

Det paroleprogrammet SVs hovedstyre har lagt fram forslag om, har det klare trekket at det ikke inneholder en eneste parole DNA ikke under noen omstendighet kan godta.

I drøftinga av situasjonen før årets 1. mai blir det slått fast at politisk er andet prega av en klar høyredreining. Tydeligvis gjelder det også for SV, og det er ikke grenser for ydmykhet og vilje til å svelge mye som vises overfor DNA-ledelsens reaksjonære politikk.

Hør for eksempel på dette: "... parolene ikke må være partipolitiske eller direkte provoserende i forhold til det SV står for. SV kan neppe regne med å få igjennom alle sine ønsker og må finne seg i å bli nedstemt i mange spørsmål. Hvor grensen går for hva som kan aksepteres, må vurderes i hvert enkelt tilfelle".

"KAMP" MOT NAZI-PARTIET.

Om et viktig krav i årets 1. mai, forbud av det nye nazipartiet, fyres det av følgende salve: "I den grad (vår utheving) det blir aktuelt å reise kravet om forbud mot det nye nazi-partiet, er det viktig å få fram at fascismen bare kan bekjempes gjennom den massive, breie mobilisering gjennom fagbevegelsen.

Det er da heller ikke overraskende at SV sjøl i forslaget ikke setter fram denne parolen.

FRAKSJONERING.

Mye annet kunne nevnes. Som f. eks. at SV, etter i lang tid å ha hetset mot at AKP-jenter diskuterer kvinnepolitikk seg imellom og kalt det fraksjonering, nå sier om sitt eget arbeid før 1. mai: "Utspela bør drøftast på førehand mellom våre medlemmer".

TO LINJER.

Hele diskusjonsopplegget er et gigantisk forsøk på skjule det faktum at det står to antagonistiske linjer i arbeiderklassen som ellers i politikken: ei klassesamarbeidslinje som tjener borgerskapet og ei klassekamplinje som tjener arbeiderklassen og dens allierte. Gjennom det vil du lure progressive med i klassesamarbeidstoga for å "farge dem røde" med krav om nasjonaliserin ger! Vi har full tillit til at få progressive lar seg tilby ei slik suppe!

Slutt opp om klassekamptoget i år også!

uten en opportunistisk teori ingen opportunistisk praksis

● klipp og kommentar

david bowie?

Som kjent har SV nylig avholdt sitt landsmøte, der det skjedde mye rart. På dette bildet ser vi et av de kulturelle innslagene, Morten Jørgensen. Vi finner det ikke overraskende at en av delegatene kommenterer kulturen på møtet slik: "Festen på lørdag var fæl, særlig musikken. Vi er da ikke tenåringer alle sammen. Så syns jeg det er rart at folk kommer i fjøs-kleda på fest, liksom for å demonstrere hvor radikale de er". Sjøl vil vi tilføye: For ikke å snakke om den som kommer i frokemannsutstyr. Vi sier ikke mer.

NY TID LAR FANTASIEN BLOMSTRE

Ny Tid står foreløpig for det tynneste forsøket på å framstille Kvinnefronten som splittelsesmakere 8. mars mars: (12/3 76) "Når en skal forklare det som skjedde, kan en altså ikke søke etter rent lokale årsaker. En kan heller ikke finne noen politisk forklaring ved å lese de ulike togenes paroler. Parolegrunnlaget var så nær som likt - bortsett fra at Kvinnefronten gikk med paroler mot imperialismen og fascismen. Både Kvinneforbundet og til dels også Brød og Roser og Nyfeministene ville kunne godta slike paroler. - Men ikke Kvinnesaksforeningen. De sa nei. Dermed Kvinnesaksforeningen hadde sagt ja, hadde det ikke blitt fellestog likevel. Da ville Kvinnefronten bare ha kommet med nye splittelsesparoler, som for eksempel kamp mot det de kaller USA- og Sovjet-imperialismen.

Et poeng er det også at Kvinnesaksforeningen, som altså var de eneste som ikke skulle kunne godta anti-imperialismen og anti-fascisme, ikke deltok i noen av togene i det hele tatt!

EBBING TUSENKUNSTNER

Hans Ebbing som vanligvis er berømt for en annen historisk illusjon, overgangssamfunnet og det "klasseløse" diktaturet i Sovjet, skriver i Ny Tid 28. november 1975 om suspensjonene i Bergen: "AKP'erenes provokasjoner utløste kravet om utelukkelse - var et ledd i et bevisst politisk spill i valgkampen - de ønsket å bli "suspendert" slik at de i neste omgang kunne framstille seg som politiske "martyrer" som var blitt suspendert for sine egne politiske meningers skyld." Og når mørkeblåe aviser som "Morgenavisen" tordner løs på de røde, tolker Ebbing dette som at anti-kommunismen i første rekke vil ramme SV!

Vi har ofte fra Ebbing og hans like hørt at våre "agentteorier" er umarxistiske og moralistiske - her er det i hvert fall ikke tvil om at Ebbing på en utmerket måte følger opp borger-skapets "infiltrasjons" og "provokasjons" teorier. Ikke nok med det, for å få det borgerlige arbeiderpartiet SV til å ta seg ut som "farlig" for borger-skapet, skriver han at egentlig er det SV antikommunismen er mynta på! Det skulle kanskje foregå på denne måten: først blir progressive arbeidere suspendert fra klubben på Nyland med god støtte fra Gunnar Nilsen (som forøvrig infiltrerer, han har vært student!) Så går Onarheim til et veritabelt NyMcCarthyistisk feltog mot den "rabiante" Gunnar Nilsen og hiver ham ut fra styret i bedriften. Eller kanskje hele SV's stortingsgruppe en vakker dag kommer i de store avisene med overskriften "SV infiltrerer Stortinget". Vi skjønner Ebbing så godt - vi skjønner dessuten svært godt hvorfor SV ikke kaller Universitets "valgfus" - oppslag for NyMcCarthyisme (det er "uhistorisk").

(Bridgeklubben... forts. fra s. 13)

fraser om klassekamp og revolusjon. Da får det ikke hjelpe at de for syns skyld også snakker om å demme opp for de moderate. Også Aftenposten skjønner at dette bare er nødvendig munnsvær for å ha en sjanse til å gå fram i studentkampen. Derfor gir de alternativet god dekning fredag 12.3., mens Arbeiderbladet følger opp 15.3. Et nytt forsøk på en offensiv med stor kapital i ryggen har sett dagens lys. Nok en gang skal en progressiv studentmasse avvise en reaksjonær politikk.

«Israel må ta initiativet i krig!»

"Rådgiver for forsvarsministeren, Israel Tal, uttalte dette nylig på Haifa Tekniske Høyskole, da han talte på den 9de konferansen for mekaniske ingeniører. "Den eneste måten vi kan vinne på, er ved å true fiendens hær, hovedsteder og strategiske mål. En defensiv krig vil bare føre til en slik utmattelseskrieg som araberene gjerne ønsker, da de er så mange og kan holde ut lenge". Aluf Tal mener at tanks også i fremtiden vil være det avgjørende våpen til lands, tross utviklingen av anti-tanks-rakettene. Grensene idag gir ikke Israel den strategiske sikkerhet som landet trenger, selv om de er bedre enn før 1967. Men nå har araberene styrker nok til å angripe oss fra alle kanter på en gang. Israel trenger et nært samarbeid mellom teknologer og taktikere!

Dette utdraget er henta fra "Karmel", organ for Karmelinstituttet, et kristent og sionistisk misjonsinstitutt. Fra samme bladet går det fram at Israels ambassadør i Norge var gjest på instituttets årsmøte i 1975. Han retta sjølsagt en varm takk til inst. for dets virksomhet!

Rotasjonskampanja

Dere som leser dette nummer av "HMG" : Har dere gitt en skikkelig sum til rotasjonskampanja? NKS har egen kampanjegiro. Send penger til NKS, Rotasjonsfondet, Postboks 2072, Grønnerløkka, Oslo 2, post-gironummer 2269082.

tredje verden

Anti-imperialistisk komite for den 3. verden, som vi presenterte i forrige nummer, har kommet med sitt første nummer av bladet "tredje verden" i 1976. Bladet inneholder viktige artikler om F. Polissario i Vest-Sahara og om FRETILINs frigjøringskamp på Øst-Timor. Dessuten inneholder bladet første del av en artikkelserie om Sør-Afrika, og en artikkel om Angola.

Bladet er på 36 sider og koster 5 kroner. Du kan abonnere på det for 20 kroner pr. år. Send inn til Anti-imperialistisk komite for 3. verden, Boks 5645, Briskeby, Oslo 2.

med rød penn

Bjørn Nilsen

EN KVELD MED TVIL MEN HVOR VILJEN LIKEVEL BLIR STYRKET

Alene i en leilighet i Oslo,
Kvelden kommer, mørket tetner,
og når en kamerat ringer
høres de bittesmå kneppene og de andre tegnene
som varslar avlytting: Dette
er den nære kontakten
med det norske samfunnet de kaller mitt
En slik kveld vet jeg med meg selv
at egentlig ville jeg ikke bli forbauset
om politi og soldater brått rev opp døra.

Farlig å sitte slik
i utkanten av solidariteten.
Fienden vokser og vokser,
mens vennene glir unna
opptatt med sitt alle sammen
og er vi mange nok - er ringen sluttet?
Er Albania med sine 2 millioner
på størrelse med Hedemark fylke rent for lite?
Er avstanden for stor over kontinentene
til folkekommunene i veldige Kina?

Vemodig og forundret husker jeg tilbake
til tiden med den spørsmålsløse troen
på lange, varme sommerkvelder,
gamlingene i hatt og skjorte på havebenkene,
åpne bluser og skrålene unger
og nymalte trehus i sol
i et Norge for folket.

Nå vet jeg at rettferdigheten, folkestyret
må kjempes fram, beslutsomt, uten nøling.
Ingen gir oss retten vår, selv må vi ta den.
Fra alle som har satt seg godt til rette
og kaster lange skygger.

Men er vi mange nok, er viljen herdet, enigheten
er viljen herdet, enigheten sterk nok?
hvisker tvilen
mens mørket tetner.

Jeg åpner vinduet
og hører bytrafikken fjernt
og vet: I kveld, i dette øyeblikket
sitter kamerater over bøker,
venner på busser og i møter
diskuterer og sveiver på stensilmaskinene.
Ennå er vi få og kanskje ikke sterke nok,
men stadig flere kommer til.

Jeg trekker pusten dypt
og hilser ut i mørket: Hånd i hånd
med arbeidskamerater, slektninger,
barn, tenåringer og gamle veteraner
skal vil seire. Rettferdskrav
kan aldri knuses helt. De gror på nytt.
Oppe mellom gavlene og takene
slår himlen veldig ut i stjerner.

Bjørn Nilsen, er en av de unge
norske forfattere som har stilt seg
på arbeiderklassens side. Han har
videre aktivt forsvart forfatterenes
og kunstneres interesser. Nå er
han formann i forfatterforeninga.
Bjørn Nilsen har skrevet flere dikt-
samlinger, skrevet reportasjeboka
"Hamningsberg - fraflytting og
umyndiggjørelse" og har vært med
på å lage skuespillet "Svartkatten".

Dette diktet er tatt fra diktsamlinga
"Veien fram går først tilbake."
(Gyldendal, 1974)

AVISA TIL NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

ADRESSE: Hva må gjøres, Boks 2072 Grønnerløkka, Oslo 5

Ansvarleg: Bernt Holtmark - postgiro: 2 23 26 43.

Fyll rekkene i partiet!

Ved Lenins død
sendte partiet ut et budskap
til Sovjets arbeidere:
Lederen vår er død.
Det blir harde tider.
Men klassen
kan vende vanskene til styrke.
Fyll rekkene i partiet!

Og de kom:
Den gamle smeden
som ikke snakket mer
om sin alderdom og svakhet.
Den unge arbeidersken
som ikke lenger sa:
"Jeg vet ingenting"
men
"Jeg vil lære".
Gruvearbeideren
som før hadde sagt
"familien trenger meg"
sa nå:
"Barna mine
skal aldri bli utbyttet.
Derfor trenger de
en sterk klasse,
et sterkt parti".
Og de fyllte rekkene i partiet.

Nå samles rovfuglene
igjen under himmelen
og ingen vet
om han har arbeid og brød
i morgen.
Det blir harde tider.

Men klassen kan vende
vanskene til styrke.
Derfor spør vi:
Hva med deg?
Er du din egen herre?
Tror du ikke
klassen har bruk for
hodet ditt
med alt som livet har lært deg
om utbyttinga
om venner og fiender?
Og hendene dine
trengs ikke de
til kampens tusen gjøremål:
til å spre sannheten på gatene,
til å bære et flagg 1. mai,
til å bruke et våpen
når tida kommer?

Og hjertet ditt
med stikkflammer
mot klassetyranniets
daglige fornedring,
skal det kveles i sin egen aske
eller gjøre den store ilden
ennå hetere?

Du må ikke vente lenger.
For hver dag du nøler
tenker klassen ikke klart nok
slår den ikke hardt nok
brenner ilden
ikke hett nok.

Fyll rekkene i partiet!

Dette diktet ble lest som prolog på møtet som markerte AKP(ml)s 3-års dag i Oslo 18.2.76. Vi oppfordrer alle revolusjonære studenter til å følge oppfordringa og ta kontakt med NKS, AKP(ml)s studentforbund!